

Emma's gave

Ton den Dekker

Ton den Dekker

Emma's gave

Copyright

© 2020 Ton den Dekker

ISBN: 978-90-828980-5-7

NUR: 285, 333

Titel: Emma's gave

Auteur: Ton den Dekker

Omslag:

Beeldmateriaal: Vejaa & Jozef Klopicka

Compositie: Ton den Dekker

Uitgegeven als e-boek door:

Den Dekker E-Publicaties, Alphen aan den Rijn

www.tondendekker.nl

info@tondendekker.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Inhoud:

1.	Als een oude foto _____	5
2.	Zand, zee en tranen _____	21
3.	Onbekende broer _____	38
4.	Opsporing verzocht _____	56
5.	Nachtelijk bezoek _____	70
6.	Onmogelijke keuze _____	86
7.	Hoopvol bericht _____	100
8.	Opnieuw beginnen _____	114
9.	Lucide dromen _____	133
10.	Aspecifiek coma _____	148
11.	Oorlogsplannen _____	163
12.	Negentien tekens _____	178
13.	De Enclave _____	195
14.	Afscheidsgeschenk _____	213
15.	Hart in de sneeuw _____	230

“Even if we’re apart,
I will always be with you in the heart.”

Winnie the Pooh

1. Als een oude foto

Op de dag dat iemand ergens een fout maakte, speelden Emma en Jelle in hun zandbak in de achtertuin van de pastorie van Blijsterdam.

Emma bakte vrolijk babbelend zandtaartjes op de brede rand van de zandbak en Jelle groef een grote kuil. Het opgegraven zand deelde hij gul met zijn tweelingzusje door haar zandvormpjes te vullen.

Tess, de zestienjarige oppas, hoefde weinig meer te doen dan af en toe even een blik op hen werpen. Dat kwam haar goed uit, want de volgende dag had ze een wiskundeproefwerk. En dat was elke keer weer een probleem. Ze boog zich met een zucht over de opgave, maar halverwege de tekst merkte ze ineens dat het volkomen stil geworden was. Ze keek gealarmeerd op en zag de tweeling als in de tijd bevroren roerloos stil in de zandbak zitten.

Emma staarde met grote, angstige ogen naar iets, dat zich buiten het zichtveld van Tess bevond. Jelle keek met een diepe frons op zijn voorhoofd naar zijn zusje.

Met bonzend hart kwam Tess overeind. Ze liep het terras op, keek opzij, maar zag niets bijzonders. Toen ze weer naar de kinderen keek, stakte de adem haar in de keel.

Emma zat in een vreemd donkerglanzend licht. Haar rode jurkje zag er dofgrijns uit en ook haar blozende wangetjes hadden alle kleur verloren.

Terwijl Tess als verlamd van schrik stond toe te kijken, strekte Jelle voorzichtig zijn handje naar zijn zusje uit. Op het moment dat hij haar aanraakte, ademde Emma met een snikkend geluid diep in. Tegelijk keerde de kleur als bij toverslag terug. Jelle trok geschrokken zijn hand terug en zette het op een brullen.

Tess schudde de verlamdende angst van zich af en was in een paar grote stappen bij de kinderen. Ze hurkte bij hen neer en zei sussend: 'Stil maar, Jelle. Wat is er ...?'

Verder kwam ze niet, omdat Emma tegen haar opsprong en zich aan haar vastklemde. Emma's actie kwam zo onverwacht, dat Tess haar evenwicht verloor en met kind en al achteroverviel.

'Kalm maar, meiske,' zei Tess, terwijl ze met Emma in een arm geklemd overeind ging zitten. 'Je hoeft niet ... Wat is dat nou? Je bent steenkoud! En, ach nee, je bent ook nat. Kom mee, dan gaan we iets droogs aantrekken.'

'Tess moet mamma bellen,' zei Jelle. 'Emma is heel erg geschrikt.'

'Geschrokken,' zei Tess automatisch. 'Maar ik ga zo je mama bellen. Eerst schone kleren.'

'Echt, mevrouw,' zei Tess even later tegen de moeder van Emma en Jelle. 'Ze speelden samen in de zandbak, niets aan de hand. Ik hoorde ze tegen elkaar kletsen en ineens was het of iemand het geluid van de radio uitzette. Ik keek op en zag ze allebei doodstil zitten. Emma leek iets in de tuin te zien waar ze bang van was. Ik ben de tuin ingelopen, maar ik zag niets. En toen stak Jelle zijn hand naar Emma uit en begon hij heel hard te huilen.'

'Waren er soms wespen?' vroeg Merel van den Berg. 'Je weet dat Jelle daar doodsbang voor is sinds hij er een in zijn oor heeft gehad.'

'Ik heb geen wesp gezien, mevrouw. Emma was wel erg bleek en koud. En Jelle had een steenkoude hand. Mijn vader, die slager is, heeft ook zulke koude handen wanneer hij uit de vriescel komt.'

'De zandbak is toch geen vriescel. Hoe komt Jelle dan aan zo'n koude hand? Heeft hij soms een ijsje uit de koelkast gepakt?'

'Nee. Ik heb de hele tijd in de keuken gezeten en dat had ik zeker gezien. Wat ook raar was, Emma had in haar broek geplast.'

'Ze is bijna vier en al meer dan twee jaar zindelijk. Hebben ze soms aan de kraan gezeten?'

'Nee, want dan zouden de tegels ook nat zijn en alles is droog.'

'Dit klinkt allemaal heel vreemd, Tess. Waar zijn ze nu?'

‘Op de kamer van Emma, mevrouw. Ze wilden niet meer naar beneden komen, nadat ik Emma verschoond had. Vooral Emma is volgens mij heel erg bang. Ze heeft niet gezegd waarvoor.’

‘Ik ga wel even kijken. Bedankt dat je me hebt gewaarschuwd, Tess. Ga maar naar huis. Voor een halfuurtje terug naar de zestig-plus heeft weinig zin. Hier is het oppasgeld en tot volgende week.’

Oh, ja,’ zei Tess, terwijl ze het geld aanpakte. ‘Dan op woensdagavond. Is kwart voor acht vroeg genoeg?’

‘Prima. En ik zal het niet te laat maken.’

‘Dat is volgende week geen probleem, mevrouw. De dag erna is het Hemelvaart, dus hoef ik niet naar school.’

‘Dat is zo. Tot ziens, Tess.’

Merel liep de trap op en dacht: ‘Blij toe dat ik eerder weg kon. Dat oeverloze gezeur van Berendsen. Alles is voor hem een voor-teken van de komende Apocalyps. Deze keer de vuurwerkkramp van Enschede. Bah, en niemand die er iets tegenin durft te brengen. Als Johan nou maar eens zijn mond opendeed, maar nee hoor, de brave dominee wil iedereen te vriend houden.’

Op de kamer van Emma trof Merel eerst geen kinderen aan. Wat haar wel opviel was dat het dekbed van Emma’s bed weg was.

‘Emma? Jelle! Waar zijn jullie?’

In de inloopkast klonk gerommel. De deur werd op een kiertje opengeschoven en Jelle keek met een boos gezicht door de smalle spleet.

‘Wij zijn vestopt! Buiten is een stoute man!’

‘Wat zeg je nou?’ vroeg Merel. ‘Een stoute man?’

‘Ja!’ riep Jelle. ‘Hij maakte Emma koud!’

Merel schoof de deur van de kast verder open en zag Emma weggedoken onder haar dekbed achter Jelle zitten. Ze ging bij haar kinderen in de kast zitten en trok ze tegen zich aan.

‘Stil maar,’ zei ze sussend. ‘Ik ben bij jullie. Niemand zal je kwaad doen. Wees maar niet bang. En koud is het ook niet. Kijk het zonnetje schijnt.’

Maar Emma verborg haar gezichtje tegen de hals van haar moeder en klemde zich zwijgend vast.

Ze bleef zwijgen en wilde haar moeder niet loslaten. Even later zat Merel met haar dochter op schoot aardappels te schillen.

‘Houd je maar goed vast, meiske,’ zei Merel. ‘Bij je mammie op schoot is alles veilig.’

Jelle stond een tijdje vanuit de gang toe te kijken, voordat hij aarzelend de keuken inkwam. Hij ging naast zijn moeder staan en keek wat angstig naar de open keukendeur.

‘Wat vind jij, Jelle?’ vroeg Merel. ‘Zal ik de keukendeur openlaten, of zal ik hem dicht doen?’

‘De deur moet dicht,’ zei Jelle.

‘Vooruit dan maar,’ zei Merel terwijl ze opstond. Ze zette eerst de pan met geschilde aardappelen in de gootsteen voor ze naar de keukendeur liep. Terwijl ze naar de deurkruk reikte, voelde ze hoe Emma zich nog veel steviger aan haar vastklemde.

‘Zo,’ zei ze en gaf Emma een troostende knuffel. ‘De deur is dicht. Wat denk je? Is het nu veilig?’

Emma aarzelde even en knikte dan.

‘Je bent een echte kanjer, Emma. Zal ik voor jullie de doos met lego van boven halen? Dan mogen jullie hier in de keuken een hele grote toren bouwen. Is dat een idee?’

Even later rommelden Jelle en Emma in de krat met legosteentjes. Het ging niet van harte, maar ze waren bezig met iets dat hun aandacht afleidde. Wat Merel vooral opviel was dat Emma niets zei, terwijl ze normaal een spraakwaterval was.

Kort voor zes uur kwam Johan naar beneden. Op de drempel van de keuken bleef hij staan en keek verbaasd naar de legotoren.

‘Ook goeienavond,’ zei Merel. ‘Preek klaar?’

‘Euh, ja, zo goed als,’ antwoordde Johan, terwijl hij met zijn voet wat losse legoblokjes opzijschoof. ‘Ik was even verbaasd over al die lego in de keuken.’

‘Dit is speltherapie,’ zei Merel. ‘Emma is vanmiddag ergens van geschrokken. Dit leidt de aandacht af.’

‘Oh? Waarvan dan?’

‘Tess heeft niets vreemds gezien. Ze zei dat ze doodstil in de zandbak zaten en daarna begon Jelle hard te huilen. Ze waren wel erg koud en Emma was vreemd genoeg ook nat.’

Johan keek zijn zoontje aan en zei: ‘Ik dacht al dat ik wat hoorde. Wat is er gebeurd? Waar zijn jullie zo van geschrokken?’

Merel zag hoe Jelle een korte blik met Emma wisselde voor hij zei: ‘Emma is geschrikt. Van een stoute man.’

‘Een man?’ vroeg Johan. ‘Hoe zag hij eruit? Wat deed hij?’

Jelle zei: ‘Emma zag het. Ik niet.’

‘Was er een man in de tuin?’ vroeg Johan aan zijn dochtertje.

Emma knikte zwiggend.

‘Wat deed die man?’ vroeg Johan duidelijk bezorgd.

Emma werd doodsbleek, draaide met haar ogen en zakte dan onderuit. Ze lag op de grond voor iemand kon reageren.

Merel was in een tel bij Emma. Ze knielde bij haar dochtertje neer en pakte haar vast.

‘Emma? Gaat het? Heb je je pijn gedaan?’

Emma zei niets, maar greep zich aan haar moeder vast als een drenkeling in een woelige zee aan een reddingsboei.

‘Stil maar, meiske,’ suste Merel en drukte Emma tegen zich aan. ‘Papa wilde je niet bang maken.’

‘Ik vroeg alleen ...’

‘Ik weet het,’ zei Merel. ‘Maar je kunt een kind niet zo botweg dwingen te vertellen waar ze doodsbang voor is.’

‘Ik wil weten wat er gebeurd is! En onbekende dringt de achtertuin in. Wat heeft hij met Emma gedaan?’

Jelle riep: ‘Emma was een oude foto. En ook koud.’

‘Oude foto? En koud? Wat bedoel je?’

Jelle keek zijn vader met verbaasde ogen aan en zei: ‘Nou, als de foto van opa en oma. En koud als een ijsje.’

Johan keek Merel vragend aan, maar die haalde haar schouders op en zei: ‘Tess heeft niemand gezien. Ze zei wel dat ze koud aanvoelden. Maar ze had geen idee hoe dat kon.’

‘Heel vreemd. Tess heeft jullie toch geen eng verhaaltje voorgelezen?’

‘Nee, papa,’ zei Jelle.

‘Hmm, nou ja, laten we gaan eten, want ik moet zo weg. Eerst langs het verpleeghuis en dan nog een huisbezoek.’

Emma bleef zwijgen. Het enige geluid dat ze maakte was een angstig gegil toen ze naar bed gebracht werd.

‘Ik slaap bij Emma!’ kondigde Jelle vastberaden aan. En na een hoop gegil van Emma en boos geschreeuw van Jelle zei Merel zuchtend: ‘Nou, vooruit dan maar. Voor deze ene keer slapen jullie bij elkaar. Maar nu ook lief gaan slapen, want het is al laat.’

‘Ik weet niet waar ze van geschrokken zijn,’ dacht Merel terwijl ze de trap afliep. ‘Maar het heeft ongezonder veel indruk gemaakt.’

Ze liep de tuin in om het speelgoed op te ruimen. Bij de zandbak bleef ze verbaasd staan. De zandbak was nieuw. Geen week terug door twee vriendelijke leden van de gemeente voor de kinderen van de dominee geïnstalleerd. De wanden bestonden uit dikke balken, die aan een kant een stukje op het gras lagen. Een keurig gazon dat van het voorjaar door een vakkundige tuinman was aangelegd. Vlak naast de zandbak was een stuk van dat prachtige gras nu bruin en dood.

‘Precies waar Emma zat,’ dacht Merel, terwijl ze naar de zandvormpjes keek. ‘Wat is dit?’

Ze aarzelde even, veegde de zandtaartjes de zandbak in en ging dan op de rand van de zandbak zitten. Ze keek de tuin in en zag een grasveld met een rand van bloemen en lage struiken. Een schutting sloot de hele tuin af. De enige ingang zat naast het schuurtje, dat achter in de tuin stond.

‘Maar als daar iemand binnengekomen was, had Tess hem vast gezien,’ dacht Merel.

Ze stond op en liep de tuin door. Bij de bloemen bleef ze staan en bekeek de grond.

‘Keurig aangeharkt. Mannen kunnen niet vliegen. Als er iemand in de tuin geweest was, zouden er voetafdrukken te zien moeten zijn.’

Ze keek naar de schutting en dacht: ‘En als er iemand over de schutting geklommen was, had mevrouw Wijbenga wel gebeld. In haar kamer op tweehoog heeft ze haar leunstoel zo neergezet, dat ze alles kan zien wat er bij ons gebeurt.’

Ze draaide zich om en liep weer naar binnen.

‘Morgen maar eens voorzichtig proberen of ik Emmetje aan het praten kan krijgen,’ dacht ze.

Toen Johan die avond laat thuiskwam, zei Merel: ‘De kinderen slapen vannacht samen in Emma’s bed.’

‘Waarom?’ vroeg Johan verbaasd.

‘Emma gilte het uit van angst, toen ik haar naar bed bracht. Ze wilde beslist niet alleen blijven.’

‘Tja, nou, als ze slapen, kunnen we Jelle wel weer naar zijn eigen bed brengen.’

‘Laat ze nou maar liggen, dat kan voor een nachtje geen kwaad.’

‘Dacht je? Als ze het in de kerkenraad horen, dat wij ze bij elkaar laten slapen, zijn de rapen gaar.’

‘Johan, daar hebben we het eerder over gehad. Hoe wij onze kinderen douchen of laten slapen, dat gaat die zeurzakken niets aan!’

‘Merel! Dat zeg je toch niet.’

‘Niet?’ zei Merel schouderophalend. ‘De waarheid mag gezegd worden. De meesten hebben het dik achter hun ellebogen. Als ze er toch achter komen, en er iets van durven zeggen, dan zou je misschien eens met je vuist op tafel kunnen slaan.’

‘Ze hebben nu eenmaal bepaalde vaste opvattingen en dat verander je niet met vuisten op tafels.’

‘Hebben mensen met vaste opvattingen dus recht van spreken?’

‘Dat zeg ik niet,’ zei Johan op verdedigende toon. ‘Maar we moeten er wel rekening mee houden, anders kan ik hier niet werken.’

‘En jouw werk is belangrijker dan je kinderen?’

‘Hou op, Merel! Je legt me woorden in de mond. Natuurlijk zijn onze kinderen belangrijk, maar een kinderangst hoef je toch niet zo serieus te nemen?’

‘Zeker wel!’ riep Merel nijdig. ‘En dat zeg ik niet alleen als moeder, maar ook als psycholoog. Kinderangst is geen onzin. Emma heeft vannacht haar broer nodig. En onze kinderen hebben een vader nodig, die voor hen opkomt!’

Merel draaide zich om en liep kwaad de trap op.

‘Getverdegetver!’ mopperde ze in gedachten. ‘Waar is die vent gebleven, waar ik verliefd op werd?’

Het gezicht dat haar tijdens het tandenpoetsen vanuit de spiegel aankeek had een diepe frons op het voorhoofd. Ze hield haar tandenborstel stil en dacht: ‘Waar ben je mee bezig, Mereltje? Je zei dat je psycholoog was, gebruik dan wat je geleerd hebt. Met boos geschreeuw duw je hem alleen maar van je weg. En dat is niet wat je wilt. Of wel?’

De volgende dag had Emma blijkbaar besloten dat er niets aan de hand was. Zo op het oog was ze haar gewone, vrolijke zelf en haar tong deed het ook weer. Wel opvallend was dat ze bij het ontbijt met Jelle van plaats was gewisseld. Jelle zat nu tussen haar en de tuin in.

‘Mij houd je niet voor de gek, dame,’ dacht Merel. ‘Ik weet al wat. Teken en schilderen is makkelijker dan praten.’

Een klein uurtje later liep Merel met haar kinderen in de supermarkt. Ze liet hen deze keer zoveel mogelijk zelf de boodschappen doen. Er kwam iets meer snoep dan gewoonlijk in het winkelwa-

gentje terecht, maar opnieuw waren ze bezig. Merel kocht ook blokken tekenpapier, kleurpotloden, tubes vingerverf, kwasten en klierschorten.

Voor de kinderen was het een feest. Ze produceerden een groot aantal 'sjilderijen', in de woorden van Jelle, waarbij ze niet alleen het papier gebruikten. Zelf zaten ze ook volkomen onder de verf.

Als activiteit was het meer dan geslaagd, maar het resultaat viel tegen. De werkjes van Emma waren heel licht van kleur, vol bloemen en paarden met iets te veel benen. Ze had ook haar moeder geschilderd, althans dat zei ze en Merel vond het uiteraard heel mooi. Jelle had bomen en een huis geschilderd. En ook een vage vlek in zwart en wit.

'Hoe hij hier Emma in kan zien snap ik niet,' dacht Merel. 'Maar goed, het belangrijkste is dat er geen angst in zijn tekeningen zit. Bij Emma weet ik het niet. De manier waarop ze mij heeft geschilderd is vreemd. Met een beetje fantasie is het een roze mama met een klein rood kind op schoot. Maar er zit ook een zwart randje aan, dat ze heeft omgevouwen. Is dit wat ze echt voelt? Veilig bij mama, met alleen nog een vage herinnering aan iets engs? In de gaten blijven houden.'

In de dagen erna viel het Merel op dat haar kinderen geen stap zonder elkaar deden. En niet op de vanzelfsprekende, onbevagen manier als voorheen, maar ze hielden hun omgeving voortdurend met waakzame ogen in de gaten. Ze meden ook de achtertuin en bleven het liefst binnenspelen met lego, poppen en autootjes.

'Het lijkt wel of ze gevaar verwachten,' dacht Merel. 'Dit is niet goed, maar wat doe ik eraan? Emma wil of kan er niet over praten. Hoe geef ik ze het gevoel terug dat ze veilig zijn?'

Die avond vertelde ze Johan in bed wat haar aan het gedrag van de kinderen was opgevallen.

'Ik weet niet wat er is gebeurd, maar de kinderen komen niet meer in de achtertuin. Ze blijven voortdurend om zich heen kijken en ze doen geen stap zonder elkaar. Dat is niet gezond.'

‘Nee, dat hoort niet goed,’ zei Johan en gaapte hartgrondig. ‘Tsjonge, ik ben af. Kerkenraadsvergaderingen zijn slopend. Maar maak je geen zorgen. Zo te horen maken ze er een soort spel van. Dat slijt vanzelf wel weer.’

‘Dit is geen spel, Johan. Er is echt iets gebeurd dat hen bang maakt heeft. Je hebt die plek met dood gras zelf gezien.’

‘Ja, gras gaat soms dood, nou en?’

‘En wat Jelle zei dan? Dat Emma een oude foto werd en zo koud als ijs was? Dat heeft Tess ook gevoeld. Dat is toch niet normaal?’

‘Ik heb afgelopen zaterdag, bij de jeugd, Tess naar die zwart-wit foto gevraagd. Ze zei dat ze niets gezien had.’

‘Op de jeugd? Waar anderen bij waren?’

‘Ja. Het is toch geen geheim dat ze bij ons oppast?’

‘Nee, maar ze is zestien! Dan geef je niet graag toe dat je rare dingen hebt gezien. Dat is heel slecht voor je image.’

‘Hmm, ja, dat was niet handig. En nu ik eraan terugdenk, ze draaide er wat omheen.’

‘Die indruk heb ik ook. Er is iets dat ze niet vertelt. Maar het gaat niet om wat Tess wel of niet heeft gezien. Onze kinderen zijn bang. Wat gaan we doen om ze weer een gevoel van veiligheid te geven?’

‘Je zei dat ze geen stap zonder elkaar doen. Misschien moeten we dat juist wel eens doen. Ze elk apart meenemen. Een middagje moeder en dochter, vader en zoon.’

‘Dat zie ik wel zitten,’ zei Merel, terwijl ze tegen Johan aankroop en haar hand over zijn been liet glijden. ‘Laten we daar morgen over nadenken. Nu heb ik een heel ander plannetje.’

‘Ik ben moe, Merel,’ zei Johan afwerend. ‘Laten we gaan slapen.’

Merel liet zich terugvallen en mopperde: ‘Als studenten waren we elke dag moe, maar de weinige keren dat we oversloegen, deden we het de dag erna twee keer!’

‘Dat was anders. We waren veel jonger.’

'We zijn 27 en 29. Mensen op deze leeftijd doen het gemiddeld vijf keer in de week.'

'Die enquête is vast onder werkelozen gehouden.'

'Dus jij zegt dat werken en seks niet samengaan?'

Johan bromde iets onverstaanbaars en draaide zich om.

'Ook welterusten,' zei Merel boos.

De volgende dag bracht Merel haar kinderen naar school voor een eerste kennismaking met juf Yolanda. De bedoeling was dat ze na de Pinksterdagen twee ochtenden naar school zouden gaan om al wat te wennen. Ze waren nog wel geen vier, maar beiden al duidelijk rijp voor school. Jelle zong het alfabet foutloos en telde tot twintig, met dank aan Sesamstraat. Emma kon veel woorden in haar Nijntjeboeken al zelf lezen.

In de hal van de school werden ze begroet door de conciërge.

'Mevrouw Van den Berg, welkom op de Wijnrank.'

'Broeder De Kloet. Dat is waar ook. U werkt hier.'

'Inderdaad, mevrouw. En jullie ook welkom, Jelle en Emma.'

Hij hurkte neer en gaf de kinderen een hand.

'Wat fijn dat jullie straks bij ons op school komen.'

'Vinden wij ook fijn, oom Jacob,' zei Emma opgewekt.

'Ik kan al rekenen,' zei Jelle.

'Jij kunt al rekenen?' zei Jacob de Kloet verbaasd. 'Nou, daar zal juf Yolanda blij mee zijn. Loop maar mee, dan wijs ik jullie de weg.'

Hij wenkte hen mee naar buiten en zei: 'We gaan door de achterdeur. We kunnen nu niet door de aula, want daar is groep acht druk aan het repeteren voor de musical.'

'Wat is repeteren?' vroeg Emma.

'Ze zijn aan het oefenen,' zei Merel. 'Een musical is een soort toneelstukje. Een verkleedpartij waarbij je allemaal liedjes zingt.'

'Wij hebben ook verkleedkleden,' zei Jelle.

‘Ja, maar deze musical is voor de grote kinderen van groep acht,’ zei Merel. ‘Over acht jaar mogen jullie ook meedoen.’

‘Acht jaar?’ riep Jelle uit. ‘Dat duurt héél lang.’

‘Het is voorbij voor je het weet,’ zei De Kloet. ‘Hier naar binnen.’

In de gang wees hij op de lokalen.

‘Dit is het lokaal van groep acht en hier dat van groep zeven. Groep zes en vijf zijn de volgende lokalen. De onderbouw is daar links om de hoek.’

Terwijl ze langs het lokaal van groep zeven liepen, vloog de deur open. Twee jongens renden lachend de gang op. De voorste bleef plotseling staan toen hij de conciërge zag. De achterste was daar niet op verdacht. Hij knalde tegen zijn kameraadje op en kelderde hem omver. Dat resulteerde in een paar krachtige woorden van de omvergelopen jongen en een tas die over de gang vloog.

‘Henkie Bergsma en Joris Lindeboom,’ zei De Kloet, terwijl hij de beide knapen in hun kraag greep. ‘Volgens mij moesten jullie nablijven omdat jullie op het plein zo wild rondrenden. Zo te zien hebben jullie niks geleerd. Morgenmiddag ...’

Verder kwam hij niet, omdat Emma een snerpende gil slaakte en daarna flauwviel.

‘Emma! Wat is er?’ riep Merel geschrokken, terwijl ze bij haar dochter neerhurkte.

Jelle trok aan zijn moeders arm en wees. De inhoud van de tas lag verspreid in de gang. Tussen de schoolspullen lag een stripboekje. Op de cover was een vrouw te zien, die door een monsterachtige figuur werd belaagd. De schaars geklede vrouw hield haar armen afwerend omhoog. De zwarte figuur torende dreigend boven haar uit. Zijn gezicht was dat van een grauwendende wolf, die zijn tanden liet zien.

‘Rennen in school en ook nog foute boekjes lezen,’ zei De Kloet hoofdschuddend. ‘Dat wordt een hele week nablijven, vrienden. Pak je spullen bij elkaar en geef dat boekje maar aan mij.’

De gil van Emma had de aandacht getrokken. De meester van groep zeven en de juf van groep vijf kwamen hun lokaal uit en keken vragend naar de commotie op de gang.

‘Sorry hoor,’ zei Merel terwijl ze Emma optilde en op de arm nam. ‘Emma schrok ergens van. Maar zo te zien gaat het alweer.’

‘Ze schrok zeker van deze wilde beren,’ zei De Kloet.

‘Dat denk ik ook,’ zei Merel.

‘Mam,’ zei Jelle, terwijl hij aan haar rok trok. ‘Emma schrok ...’

‘Ik weet het, Jelle,’ zei Merel snel. ‘Daar praten we straks thuis wel over. Nu gaan we eerst naar juf Yolanda.’

Die avond, na het voorlezen en zingen, bleef Merel bij Jelle op de rand van het bed zitten en vroeg hem: ‘Jelle, ik heb een vraag. Toen jij dat stripboekje zag, met dat monster, wist jij dat Emma daarvan was geschrokken. Maar een tijdje terug zei je dat jij het niet had gezien, alleen Emma. Vertel mij eens hoe jij weet wat Emma in de tuin heeft gezien?’

Jelle haalde zijn schouder tjes op en zei: ‘Gewoon. Ik weet wat Emma ziet. En zij weet wat ik zie.’

‘Hoe bedoel je dat? Jij kunt toch niet door Emma’s ogen kijken?’

‘Nee, ik zie het niet. Ik weet wat Emma ziet.’

‘Dus als Emma een kat ziet, dan weet jij dat?’

‘Ja. Ik weet altijd wat Emma ziet.’

‘Ik weet dat ze gevoelig voor elkaar zijn,’ dacht Merel. ‘Soms voelen ze zelfs dat de ander pijn heeft. Maar dit lijkt wel een soort tweelingentelepathie. Dat bestaat toch niet. Of wel?’

‘Goed. Jij weet dus wat Emma ziet. Die man, die in de tuin was, zag die er net zo uit als op dat plaatje van het stripboek?’

Jelle schudde zijn hoofd.

‘Het was geen hondman. Emma zag een man in zwarte kleren. Geen gezicht, alleen een helm.’

‘Schrok jij daar dan niet van?’

‘Ik zag die man niet. Ik keek naar Emma. Zij was heel bang. En ze werd een oude foto. Ik pakte haar vast. Ze was heel koud. Het deed pijn aan mijn hand.’

‘Dus jij moest huilen van de pijn, niet van een enge man in het zwart, die in de tuin was.’

Jelle trok zijn beer met het ene oog naar zich toe en zei met een benepen stemmetje: ‘Het deed heel pijn.’

‘Pijn is helemaal niet leuk,’ zei Merel troostend. ‘Hebben jullie die man in het zwart vaker gezien?’

‘Nee. Emma denkt dat hij om de hoek is.’

‘Om de hoek? Dat moet je me even uitleggen.’

‘Gewoon, om de hoek. In een andere wereld. Emma denkt dat hij haar wil meenemen.’

‘Meenemen? Waarheen?’

‘Naar zijn wereld om de hoek.’

‘Nou, dat gaat niet gebeuren!’ zei Merel ferm. ‘Niemand steelt mijn kinderen.’

‘Ik blijf bij Emma,’ zei Jelle, terwijl hij zijn beer knuffelde. ‘Als ik vasthoud, gaat zij niet weg.’

‘Jij hoeft niet voor Emma te zorgen, lieverd. Dat doen papa en mama wel.’

‘Jullie weten niet van wereld om de hoek,’ zei Jelle kalm. ‘Emma zag het. Ik weet wat ze zag.’

‘Goed dan,’ zei Merel, wat aarzelend. ‘Let jij dan maar goed op Emma. Maar als er iets gebeurt, als iemand Emma wil meenemen, moet je ons direct roepen. Afgesproken?’

‘Ja, mama,’ zei Jelle gapend.

‘Grote vent van me,’ zei Merel en gaf hem een kus. ‘Ga nu maar lekker slapen.’

Voor ze de trap afliep keek ze nog even bij Emma. Die lag in diepe rust, half verscholen onder haar knuffelkonijn.

‘Een wereld om de hoek?’ dacht ze. ‘Wat moet ik daar nou mee?’
Ze deed de deur zachtjes dicht en ging naar beneden.

‘Dit kan zo niet doorgaan. Ik moet iets verzinnen om ze weer een gevoel van geborgenheid terug te geven. Wacht, laat ik morgen Ellis eens vragen of ze een plekje voor Emma vrij heeft. Haar muziektherapie is fenomenaal goed.’

In de laatste jaren was het contact wel iets verwaterd, maar Ellis was nog altijd de meelevende hartsvriendin uit haar studietijd.

Nadat ze het verhaal van Merel had aangehoord, zei ze: ‘Oh, schat, als het niet zo druk was, kon je direct met Emma en Jelle bij me komen. Maar ik weet het goed gemaakt. Zaterdag ga ik voor een week naar Terschelling. Mijn ouders hebben daar in Midsland aan Zee een vakantiehuisje. Als je alleen met de kinderen komt zijn er bedden genoeg. Als die vent van je ook meekomt, regel ik wel een extra bed. En voor die hummeltjes van jou neem ik klankschalen en een paar cd’tjes mee. Oh, en het wordt vast mooi weer dus vergeet je bikini niet.’

‘Je bent een engel, Ellis. Maar mijn bikini is nog uit het voor Emma- en Jelletijdperk. Mijn kont is twee maten groter en in een B-cup pas ik ook al een tijdje niet meer. Maar ik zorg wel voor een zwempak. Een extra bed is niet nodig. Het is dit weekend Pinksteren, dus Johan heeft het druk. Hoe laat moeten we zaterdag in Harlingen zijn?’

‘Red je twaalf uur?’

‘Zaterdag twaalf uur zijn wij in Harlingen. Tot ziens!’

Toen ze die avond haar plan aan Johan vertelde, werd hij boos.

‘Hoe kun je dat nou afspreken?’ riep hij uit. ‘Op het weekend van Pinksteren!’

‘Dat weet ik, maar Emma en Jelle lopen al weken schichtig rond alsof ze overal monsters verwachten. Ze zijn bang en daar moet zo snel mogelijk iets aan gedaan worden. Ellis kan hen met haar muziektherapie helpen, en zij heeft dit weekend vrij.’

‘De gemeente verwacht dat jij ...’

‘Jammer dan!’ viel Merel hem in de rede. ‘Ik ben niet door de gemeente beroepen. Ik vind het geen punt om de vrouw van te zijn, maar ik ben op de eerste plaats moeder.’

Johan vertrok duidelijk kwaad naar zijn studeerkamer. Merel keek hem ongelukkig na en dacht: ‘Waar is die vrolijke knul gebleven, die me zo aan het lachen kon maken?’

2. Zand, zee en tranen

Een lang weekend weg met twee kinderen vraagt heel wat organisatie. Zeker als je het helemaal alleen moet opknappen, want Johan stak geen hand uit. Erger, hij zei geen boe of bah en sliep 's nachts op de bank in zijn studeerkamer.

Op zaterdagmorgen maakte ze de kinderen om kwart voor zeven wakker. Het was ongeveer twee uur rijden van Blijsterdam naar Harlingen, maar er zou ongetwijfeld een paar keer gestopt moeten worden. Daarom wilde ze om negen uur in de auto zitten.

Voor Emma was wakker gemaakt worden geen probleem, Jelle werd er altijd wat mopperig van.

'Elke dag zijn ze al om zes uur wakker,' dacht Merel, terwijl ze voor allebei een bordje Brinta klaarmaakte. 'Maar als je vroeg weg wilt, slapen ze nog.'

Ondanks een klein ongelukje van Jelle met zijn pap, wat een schoonmaakactie en verkleden noodzakelijk maakte, lukte het Merel om tien voor negen haar Mini te starten.

'Nou daar gaan we dan,' riep ze boven het geronk van de motor uit. 'Op naar Terschelling. Weet je nog wat ik over Terschelling heb verteld?'

'Dat het heel ver weg is,' zei Jelle narrig.

'Nou, dat valt wel mee, hoor,' zei Merel opgewekt. 'We rijden alleen een heleboel korte stukjes. Vorige maand gingen we naar opa en oma in Almere en dat duurde een uur. Onderweg zijn we een keer gestopt. Nu moeten we twee keer zover. Dus stoppen we onderweg wel drie, of vier keer.'

'Papa ging maar een keer stoppen,' zei Emma. 'Maar ik wilde véél eerder plassen.'

'Waarom gaat papa niet mee?' vroeg Jelle.

'Papa moet morgen preken,' zei Merel.

'Papa was heel boos,' zei Emma. 'Hij zei vedomme.'

‘Ja, dat is niet zo netjes,’ zei Merel. ‘Zulke woorden moeten jullie maar niet gebruiken.’

‘Waarom was papa boos?’ wilde Jelle weten.

‘Wie weet?’ zei Merel wat krampachtig. ‘Misschien had hij zich pijn gedaan.’

‘Nee, dan zegt hij “auwkut”,’ zei Jelle. ‘Heb ik zelf gehoord. Hij had bloed van een spijker.’

Merel beet even krachtig op haar onderlip voor ze zonder in de lach te schieten kon zeggen: ‘En dat is ook een woord, dat ik niet meer wil horen.’

‘Waarom zijn er woorden, die je niet mag zeggen?’ vroeg Emma.

‘Hoera!’ dacht Merel. ‘Leuk hoor, slimme kinderen. Ze hebben maar duizend vragen. En wie helpt de moeder van slimme kinderen aan antwoorden, die niet direct tien nieuwe vragen opleveren?’

‘Ach ja,’ zei Merel met een zucht. ‘Weet je, schat, mensen verzinnen steeds nieuwe woorden. De meeste woorden zijn mooi, zoals roos, bal, of pony. Maar er zijn ook woorden die niet zo mooi zijn.’

‘Poep!’ riep Jelle en Emma begon spontaan te giechelen.

Merel liet ze even hun gang gaan, met woorden roepen die ouders liever niet willen horen uit de mond van hun kinderen, voor ze hen tot de orde riep. ‘Oké, genoeg. Luister, we gaan een spel doen. Ik ga alle gele auto’s tellen. Emma, welke kleur wil jij tellen?’

‘Rood!’

‘En ik blauw,’ riep Jelle. ‘Dat is één, en twee.’

Bij vijfentwintig raakte Jelle de tel kwijt. Emma was toen nog maar net tot zes gevorderd, wat ze niet eerlijk vond. En ze moest ook plassen. Binnen tien minuten waren ze bij een tankstation.

Onderweg naar de toiletten zei Jelle: ‘Mama, je moet mij optillen.’

‘Optillen?’

‘Ja, dat doet papa ook. Je moet plassen in een bakje. Dat hangt heel hoog.’

‘Oh, bedoel je dat. Ja, met papa kun je wel naar de wc voor de heren, maar niet met je mammi. De meneren in de heren vinden het vast niet leuk als er ineens een vrouw binnenloopt. Je mag gewoon met ons mee naar de wc voor de dames. Daar staan alleen maar gewone wc’s.’

Met vier plaspauzes verliep de reis redelijk vlot. Even voor half twaalf parkeerde Merel haar Mini in een garage vlak bij de haven.

‘Even opletten, kinders,’ zei Merel. ‘We moeten eerst kaartjes kopen voor de boot. Houd je goed vast aan een tas, want het zal wel druk zijn. En niet aan de tas trekken, Jelle. De tas is al zwaar genoeg.’

Bij het kantoor van rederij Doeksen viste Merel haar Nokia uit haar jaszak en belde Ellis.

‘Hai, schat,’ hoorde ze Ellis zeggen. ‘Bellen hoeft niet hoor. Ik zie jullie al staan. Ben zo bij je.’

Geen tel later kwam er een slanke vrouw met kort zwart haar en felle, donkere ogen naar hen toe. Ze vloog eerst Merel om de hals en hurkte daarna bij de kinderen neer.

Emma en Jelle lieten zich wat terughoudend door ‘tante Ellis’ knuffelen, terwijl ze haar de rituele woorden hoorden zeggen, waarmee tantes en oma’s kinderen doorgaans begroeten: ‘Wat zijn jullie groot geworden!’

Ze hadden Ellis vaker gezien, maar nooit op de manier waarop ze sinds kort de wereld om zich heen bekeken. In de Koegelwieck, de snelle boot die hen over het glinsterende water van Harlingen naar Terschelling bracht, hielden ze haar dan ook scherp in de gaten. Hen viel vooral de uitgelaten vrolijkheid op, waarmee hun moeder en Ellis elkaar de laatste nieuwtjes vertelden.

Na een tijdje keek Emma Jelle aan en fluisterde: ‘Zie je het?’

‘Ja,’ zei Jelle. ‘Ze maakt mama blij.’

‘Mama vindt haar lief,’ zei Emma.

Een uur later stonden ze op de kade van de haven van West-Terschelling. Terwijl ze op een taxi stonden te wachten, wees Ellis naar een gele, vierkante toren.

‘Zien jullie die gele toren daar?’ zei ze. ‘Dat is de Brandaris. Die toren houdt hier de wacht. Elke nacht laat hij zijn licht over het eiland schijnen. Hij let er speciaal op dat alle kinderen veilig zijn.’

Emma en Jelle keken aandachtig naar de toren, waarna Jelle zei: ‘Brandaris schijnt niet om de hoek.’

Ellis keek met verbaasde ogen van Jelle naar Merel.

‘Leg ik je straks wel uit,’ zei Merel.

Halverwege de middag liepen Merel en Ellis over een smal duinpad achter de kinderen aan naar het strand.

‘Trek jullie zwembroekjes maar aan,’ had Ellis tegen de kinderen geroepen. ‘Het eerste dat je op Terschelling moet doen is hallo zeggen tegen de zee.’

‘Waarom dan?’ had Jelle gevraagd.

‘Dat hoort nu eenmaal zo. De zee wil altijd graag weten wie er op het eiland is.’

‘Waarom wil de zee dat weten?’ had Jelle gevraagd.

‘Dat moet je straks zelf maar aan de zee vragen.’

‘Kan de zee dan praten?’

‘Zeker weten,’ had Ellis gezegd. ‘De zee kan praten, bulderen, fluisteren, ruisen en zelfs zingen. Maar als je wilt horen wat ze zegt, moet je heel goed luisteren.’

‘Hoeveel keer hoor jij op een dag “waarom”?’ vroeg Ellis aan Merel.

‘Keer of duizend. Maar dat is de leeftijd. Ze willen gewoon van alles het naadje van de kous weten.’

‘Volgens mij hebben ze ook een sterke onderlinge band,’ zei Ellis. ‘Ze blijven voortdurend bij elkaar en soms lijkt het wel of ze synchroon bewegen. Als hij naar links kijkt, doet zij dat ook.’

‘Ze voelen elkaar heel goed aan,’ zei Merel. ‘Ik geloof niet in tweelingentelepathie, maar het heeft er wel veel van weg. Dat ze

zo dicht bij elkaar blijven, doen ze pas sinds kort. Emma is ergens bang voor en Jelle voelt dat aan. Hij wil zijn zusje beschermen.'

'Een zware taak voor zo'n manneke.'

'Weet ik. En ik hoop dat je niet alleen iets aan Emma's angst kunt doen, maar ook dat Jelle daardoor weer een beetje vrij man wordt.'

'Ik ga mijn best doen, schat.'

Ze liepen naar de zee, die zijn branding loom ruisend van het strand terugtrok. Een aantal grote kwallen waren op het strand achtergebleven. Jelle stond met grote, onderzoekende ogen naar een van die blauwgrijze bulten te kijken. Hij had geen waarschuwing van zijn moeder nodig om van het beest af te blijven. Volgens hem was het 'een grote spuug'.

'Spuug is jakkiebah!' riep Ellis. 'En in de zee drijven nog veel meer van die grote spuugkwallen. Laten we maar zandkoekjes gaan maken. Kom mee!'

Ze pakte de kinderen bij de hand en rende met hen terug naar het mulle zand. Daar liet ze zich languit vallen en rolde om en om in het warme zand. De kinderen bedachten zich niet en even later waren ze, met dank aan de zonnebrandolie, volkomen gepaneerd. Ook Merel ontkwam niet aan een rolpartij door het zand.

'Lekker hoor,' zei ze, terwijl ze het zand uit haar haren probeerde te schudden. 'Het zand zit overal.'

'Dat hoort, schat,' zei Ellis. 'Van het strand bij de zee, neem je zand mee in je ... nou ja, je weet wel. Daarom hebben ze douches uitgevonden. Oh, dat is waar ook. Er is al een tijdje geen douchegordijn meer. Kunnen jouw kinderen tegen bloot?'

'Tot nu toe wel. Ik douche tegelijk met hen. Dat scheelt tijd. De vraag is wel of jij je straks niet ongemakkelijk gaat voelen door de onderzoekende blikken van mijn nieuwsgierige aagjes.'

'Nou dat zal denk ik wel meevallen.'

'Zeg niet dat ik je niet heb gewaarschuwd.'

Een uur later zaten Jelle en Emma in een grote zinken teil, die Ellis in de badkamer had neergezet.

‘Een geschenk van de zee,’ zei ze. ‘Mijn vader heeft hem jaren geleden na een storm op het strand gevonden. Hij hangt al jaren vergeten in de schuur, maar nu komt-ie goed van pas.’

‘Echt nostalgisch, zo’n teil,’ zei Merel, terwijl ze met de douche het zand van haar kinderen afspoelde. ‘Mijn grootouders hadden er vroeger ook zo een. Ze kregen pas in 57 een douche.’

‘Ik heb me wel eens afgevraagd, hoe het voor de oorlog geroken moet hebben,’ zei Ellis terwijl ze haar bikini uittrok. ‘De meeste mensen gingen maar een keer in de week in de teil, of naar het badhuis. Meestal op zaterdag. Dan wil je niet op vrijdag in een drukke winkel staan.’

Ze nam de douchekop van Merel over en haakte hem weer in de houder. Toen ze onder de straal stapte, hoorde ze Emma zeggen: ‘Tante Ellis, jij hebt een vlinder op je bil.’

‘Is geen echte vlinder,’ zei Jelle. ‘Het is een tekening.’

‘Dat noemen ze een tatoeage,’ zei Merel. ‘Hij is wel mooi hè?’

‘Dank je,’ zei Ellis en draaide zich om. ‘Hier aan de voorkant op mijn buik heb ik ook nog een roosje.’

‘Waarom heb jij geen buikbaard?’ vroeg Jelle verbaasd.

‘Wat zeg je, schattebout?’ vroeg Ellis.

Merel perste haar lippen stijf op elkaar en ging genietend op de toiletpot zitten toekijken.

‘Jij hebt alleen een voorbips,’ zei Jelle, wijzend. ‘Net als Emma. Maar jij bent groot. Mama zei dat alle grote meisjes haar krijgen.’

‘Ja,’ zei Ellis, zich dwingend om niet gierend van de lach over de grond te gaan rollen. ‘Je mama heeft gelijk. Alle grote meisjes krijgen, hoe noemde je dat? Een buikbaard?’

‘Ja. Net als bij oom Kees. Maar die zit op zijn kin.’

‘Juist, een buikbaard dus. Nou ik had wel een buikbaard, maar een baard kun je altijd afscheren. En daarom lijkt het nu op een voorbips. Merò! Serieus? Vòòrbips!’

‘Beter dan de alternatieven,’ giechelde Merel. ‘Die we beter niet kunnen noemen vanwege kleine potjes met grote oren.’

‘Wat is het is het hier toch onwijs mooi,’ verzuchtte Merel die avond, terwijl ze op het terras van het zomerhuisje zaten en de zon rood in een wolkenbank zagen wegzakken.

‘Dit huisje hebben mijn grootouders ooit gekocht,’ zei Ellis. ‘Ik kom al jaren naar het eiland om op adem te komen. De duinen, het vlakke strand, de eindeloze zee, de schepen die voorbijgaan, de rust, de ruimte, het is voor mij de hemel op aarde. Als kind rende ik altijd in mijn blootje naar de zee.’

‘Dat moesten we maar niet doen, al heb ik er wel zin in. Gewoon om al die bekrompenheid van de vreselijk keurige dames en heren in Blijsterdam van me af te gooien.’

Ellis schonk de wijnglazen nog eens vol, hief haar glas op en zei: ‘Weg met de bekrompenen der aarde die een fatsoenlijke vagina, of mossel zoals ik de mijne noem, uitschelden met voorbips!’

‘Ik vind het ook een stom woord, maar in de preutse gemeenschap van Blijsterdam is dat het woord dat kleine kinderen leren. Als ze wat ouder zijn zal ik ze wel uitleggen dat er ook andere woorden zijn.’

‘Zodra ze naar school gaan zullen ze dat soort woorden heel snel leren, denk ik zo.’

‘Dat zou kunnen, maar dan leidt het spoor niet terug naar de pastorie en kan ik foei zeggen in plaats van sorry.’

‘Je zit dus in een glazen huis.’

‘Zeker weten. En dat ik er zondag niet ben zal me niet in dank worden afgenomen. Maar ik ben eerst moeder en dan pas vrouw van de dominee.’

‘En ze moeten niet aan je kinderen komen,’ zei Ellis en liet een stilte vallen.

Merel staarde even voor zich uit en zei dan: 'Ik zou je uitleggen wat Jelle bedoelde met zijn opmerking over de Brandaris.'

'Dat die niet schijnt om de hoek. Vertel.'

'Ik heb het nog niet helder,' zei Merel met een zucht. 'Ik heb je verteld dat ze een week of drie terug ergens van zijn geschrokken. Volgens Jelle heeft Emma een man gezien, die zwarte kleren droeg en een zwarte helm ophad. Jelle heeft die man zelf niet gezien, maar wat hij wel zag vond ik nog veel griezeliger. Hij zei dat Emma een oude foto werd. Zwart-wit dus. Alle kleur verdween en dat kwam pas weer terug toen Jelle haar aanraakte. Toen hij dat deed, merkte hij dat Emma zo koud was als ijs.'

'Daar zou ik ook van schrikken. Je weet zeker dat hij dit niet heeft verzonnen?'

'De oppas vertelde ook dat Emma koud was. En ik ben 's avonds bij de zandbak gaan kijken en daar was een stukje van het gras helemaal dood. Alsof het verbrand of bevroren geweest was. Toen ik het deksel van de zandbak opendeed was alles nog keurig groen. Volgens Jelle denkt Emma dat die man in het zwart vlakbij is, in een wereld "om de hoek".'

'Om de hoek?'

'Vlakbij, om de hoek, is een andere wereld.'

'Een soort parallelle wereld zoals in sciencefiction?'

'Zoiets. Hoe dan ook, Emma denkt dat die man haar wil meenemen naar die andere wereld. Jelle blijft dicht bij Emma, omdat hij gelooft dat als hij haar vasthoudt, die man haar niet kan meenemen.'

'Jeetje, Meer! Wat heb je tegen hem gezegd?'

'Dat hij niet voor Emma hoeft te zorgen, omdat Johan en ik dat wel zullen doen. Toen zei hij: "Jullie weten niet van de wereld om de hoek. Emma heeft het gezien. En ik weet wat ze heeft gezien."'

'Wat zegt Johan?'

‘Die vindt mij een overbezorgde moeder,’ zei Merel met een diepe zucht. ‘Hij denkt dat een kinderangst voorbijgaat als je er geen aandacht aan schenkt.’

Ellis boog zich naar Merel toe, legde een hand op haar onderarm en zei: ‘Er zit jou meer dwars dan alleen bange kinderen.’

Plotseling stonden Merels ogen vol tranen.

‘Het is of hij voor mijn ogen in een ouwe vent verandert,’ snikte ze. ‘In de kerkenraad zitten een paar chagrijnige, ouwe kerels, die hem compleet verzuren.’

Ellis stond op en ging op haar hurken naar Merel zitten. Ze sloeg haar armen om haar vriendin heen en trok haar tegen zich aan.

Merel barstte in huilen uit. Tussen gierende uithalen door snotterde ze: ‘Hij zit op zijn studeerkamer of hij is op pad. En als hij thuis is heeft hij alleen maar kritiek. Hoe ik me kleed, hoe ik me gedraag. Allemaal chagrijn dat hij van die zure zeurzakken meekrijgt! Ze gluren eerst diep in je bloes en daarna klagen ze dat je er niet fatsoenlijk bij loopt. Stelletje hypocrieten! En Johan durft er niet tegenin te gaan. Hij was een leuke vent waar je altijd mee kon lachen. Maar nu ...’ Ze drukte haar handpalmen in haar ogen en zei: ‘We praten nauwelijks meer en ... shit! Waarom zou ik er een geheim van maken? In bed is er ook niks meer aan. Die rottige kerk slokt hem zo op dat hij ’s avonds gewoon te moe is.’

Ze zweeg en staaarde even in het schemerdonker voor zich uit. Dan zei ze wat benauwd: ‘Volgens mij gaat hij niet vreemd.’

Ze had het nog niet gezegd of ze kreeg weer een huilbui.

Ellis liet Merel een beetje tot rust komen voor ze zei: ‘Ik ga voor jou ook wat muziek afspelen. Kom, laten we naar binnen gaan. Het wordt te kil hier op het terras. En als ik nog langer op mijn hurken moet zitten, vliegen mijn bovenbenen in brand.’

Even later zat Merel op een rechte stoel. Ellis ging voor haar in lotushouding op de bank zitten. Ze schakelde een cd-speler in en zei: ‘De muziek is er eerst alleen maar om ons wat tot rust te bren-

gen. Straks schakel ik over naar nummers met een helende werking. Goed, ga maar ontspannen zitten, voeten plat op de grond, rug recht, en je handen in je schoot. Concentreer je nu op je adem.'

Terwijl Merel zich door Ellis liet meevoeren in een helende sessie, zaten Emma en Jelle rechtop in bed. Ze luisterden naar de stem van tante Ellis en naar de muziek.

'Ellis maakt mama blij,' zei Emma.

'Mama is boos op papa,' zei Jelle.

'Mama huilde,' zei Emma. 'Ze is niet boos. Ze is verdrietig.'

Even bleven ze nog luisteren, maar dan nam de muziek hen mee en vielen ze in slaap.

'Zo,' zei Ellis een klein uurtje later en zette de muziek uit. 'Hier laat ik het bij. Morgen is er weer een dag. Hoe voel je je nu?'

'Een stuk rustiger. Bedankt. Jouw muziek is hemels. En sorry dat ik me zo liet gaan.'

'Niks sorry. Er zat je duidelijk iets dwars en dat moest eruit.'

'Ja, maar ik kwam voor de kinderen.'

'Die zijn morgen aan de beurt. Kom mee, het is tijd om te slapen.'

Even later in bed boog Ellis zich naar Merel toe, gaf haar een kus en zei: 'Slaap lekker, meid. En als dat niet lukt, mag je me wakker maken. Ik kan je ook op een andere manier helpen om te ontspannen.'

'Weet ik,' murmelde Merel. 'Maar daar ben ik nog niet uit.'

'Geeft niet. Ik heb er ook jaren over gedaan. Welterusten.'

'Trusten.'

Merel werd om halfzeven wakker. Ze ging overeind zitten en zag dat ze alleen was. Ze hoorde fluisteren en zacht gegiechel. Ze rook pannenkoeken.

'Ellis is goed met kinderen,' dacht ze.

Ze liet zich weer terugzakken in bed en staarde zonder iets te zien een poosje voor zich uit. Dan, met een zucht, mompelde ze: 'Nee, daar ben ik nog niet aan toe.'

Ze zwaaide haar benen uit bed, stond op en trok haar nachthemd uit. Ze haalde schone kleren uit haar weekendtas en kleepte zich aan. Met een borstel en een elastiekje veranderde ze daarna de haarchaos in een vlotte paardenstaart.

'Kijk nou,' dacht ze. 'Het vlotte studentje uit Utrecht. Nou ja, plus 10 kilo dan.'

Ze haalde haar schouders op en trok de slaapkamerdeur open. 'Goeiemorgen allemaal,' riep ze opgewekt.

'Kijk, daar is ze al,' riep Ellis. 'Mama Merel, het marmotje!'

Jelle keek op van een pannenkoek met stroop en zei: 'Mama is geen mamotje!'

'Zo noemden wij jullie moeder vroeger,' zei Ellis opgewekt. 'In onze studententijd was ze een echte slaapkop. We moesten haar altijd wakker maken.'

'Ja, hoor,' zei Merel en gaf Jelle een aai over zijn bol en Emma een kus op haar hoofd. 'Ik hou van uitslapen. En jullie tante Ellis is heel lief, maar wel een béétje een gek mens. Ze wilde soms al om half zes 's ochtends gaan hardlopen.'

'Waarom dan?' vroeg Jelle.

'Dat is heel gezond,' zei Ellis. 'Wat eet jij, Merel? Pannenkoek? Knäckebröd? Ik heb ook een broodrooster.'

'Laten we maar iets aan die stapel pannenkoeken doen. Oh, Jelle, wacht even met die stroophanden.'

Een uur later, na het opruimen van de ontbijtboel, vroeg Ellis: 'En? Waren de pannenkoeken lekker?'

'Ja, heel lekker!' riepen de kinderen in koor.

'Mooi zo. Dan moeten jullie dat maar eens aan de zee gaan vertellen. Geef elkaar maar een hand en loop dan samen naar de zee. Net als gisteren, gewoon dat pad door het duin aflopen dan kom je er vanzelf. Let op, rustig lopen en niet in het water gaan staan. Als

je bij de zee bent, zeg je: “Dag zee. Wij hebben lekkere pannenkoeken gegeten.” Dan blijf je een poosje stil staan luisteren of de zee ook iets terugzegt. Daarna kom je weer terug. Vooral niet rennen en elkaar goed vasthouden. Lukt dat?’

Jelle knikte en stak zijn hand uit. Emma aarzelde een tel, keek even haar moeder aan en pakte dan Jelle’s hand.

Merel keek hen na en zei: ‘Ik wil ze liever niet uit het oog verliezen, El.’

‘Als we dertig meter dat duinpad oplopen kunnen we ze in de gaten houden.’

‘Oké, wat is het plan?’

‘Dat hangt van jou af,’ zei Ellis. ‘Ik kan Emma leren hoe ze moet omgaan met angst. Emma heeft open ogen en een gevoelige natuur. Ze ziet meer dan goed voor haar is. Voor een deel kan ik haar leren om nare dingen te negeren. Dat scheelt een heleboel angst. Maar dat is niet genoeg. Want er is kwaad in de wereld dat zich niet laat negeren. Wanneer ze dat tegenkomt moet Emma zo witheet woedend kunnen worden, dat haar angst geen kans krijgt. Sterker nog, de man die haar kwaad zou willen doen zal dat niet aandurven, omdat hij direct beseft dat zij hem dan verrot zal slaan.’

‘Dat weet ik niet, El,’ zei Merel aarzelend. ‘Ik weet dat jij daarin gelooft, maar voor Emma?’

‘Emma hoeft geen Ellis te worden. Ze moet alleen leren om zoveel zelfvertrouwen te hebben, en uit te stralen, dat niemand haar nog kwaad zal willen doen. Kom, laten we naar boven lopen.’

Onderweg vroeg Ellis: ‘Ken je de boeken van Terry Pratchett?’

‘Nee.’

‘Hij is een Britse fantasyschrijver. Een van zijn karakters is Granny Weatherwax, een heks. Granny Weatherwax loopt zonder angst door een donker bos dat vergeven is van monsters en struikrovers. Waarom? Omdat zij er vast van overtuigd is dat er niets in de duisternis schuilgaat dat gevaarlijker is dan zijzelf.’

‘Heksen kunnen toveren.’

‘Dat is het punt niet. Het gaat om die vastberaden overtuiging. Je weet dat ik als kind van negen ben verkracht. Twee jongens van een jaar of twintig, compleet gek van de drugs, hebben me tijdens een vakantie in België te grazen genomen. Wat je niet weet is dat ik uitgezocht heb wie het waren. Vier jaar later, ik was toen dertien, kreeg ik ze te pakken. Dat was niet moeilijk want ze zochten nog steeds jonge meiden. Ik zie ze nog binnenkomen. Ze stommelden wat aangeschoten door de gang met alleen oog voor die kleine tietjes van mij in een loshangend bloesje. Voor ze het wisten lagen ze allebei kermend op de grond met hun handen in hun kruis en een gezicht onder het bloed. Ik heb ze bewusteloos geslagen en ze een kelder in gesleurd. Daar heb ik ze met tape aan verwarmingsbuizen vastgebonden, zonder hun kleren. Toen ze bijkwamen zagen ze een meisje op een stoel zitten met een grote tuinschaar in haar handen. Ik heb ze gezegd: “Vier jaar geleden hebben jullie een kind verkracht. Dat kan niet onbestraft blijven.” Ik heb daarna met de tuinschaar hun zielige pikkies aangeraakt. Alleen maar aangeraakt, maar dat was genoeg. Daarna zei ik: “Vandaag hebben jullie alleen een pak slaag gehad. Mocht ik ooit merken dat een meisje tegen haar wil door een van jullie zelfs maar wordt aangeraakt, dan zal ik jullie vinden en dan is het knip.” Ik ben weggegaan en heb de deur van het huis opengelaten. Ik volg ze nu al veertien jaar. Ze zijn getrouwd, hebben kinderen en een goede baan. Ze kijken wel nog steeds over hun schouder. En soms sta ik dan achter hen.’

‘Dat heb je nooit verteld,’ zei Merel, diep onder de indruk. ‘Wow, ik weet niet of ik ze ongeschonden had laten gaan.’

‘Ik kon ze laten gaan omdat ik de sterkste was. Ik had er vier jaar keihard aan gewerkt, maar uiteindelijk was ik ervan overtuigd dat ik de sterkste was. Altijd, overal, is er niets dat gevaarlijker is dan ikzelf ben. Die overtuiging heb ik hen, met hulp van de tuinschaar, ingeprent. Had ik ook maar een beetje aan mijzelf ge-

twijfeld dan had ik ze gecastreerd. Want dat verdienen ze. En zij wisten dat.'

Ellis keek uit over het strand en zei: 'Ze zijn op de terugweg. Denk er rustig over na. Ik wil vandaag drie korte sessies doen. Eerst met hun twee samen, daarna met ieder een keer apart. De eerste keer is bedoeld om ze op hun gemak te stellen. En jou ook. In de tweede sessie leer ik ze een meditatieoefening. Daarmee kunnen ze hun angst onder controle krijgen. Het is ook een begin voor de vervolgsessies. Maar of die doorgaan is aan jou.'

'Begin maar,' zei Merel. 'Vanavond praten we wel verder.'

'Doen we. Hé, kijk nou. Emma loopt met haar ogen dicht.'

Merel zag Emma inderdaad met gesloten ogen met Jelle meelopen.

'Laat mij het maar vragen,' zei Ellis en liep de kinderen tegemoet. 'Jullie zijn weer terug. En? Wat heeft de zee gezegd?'

Ze bleven staan en Emma zei: 'De zee zei eerst alleen maar sssjjj en sssjjj. Maar toen zei de zee: "Wees niet bang. Doe je ogen dicht. Wees niet bang. Doe snel je ogen dicht."'

Merel trok wit weg en was in een sprong bij haar kinderen. Ze sloeg haar armen om hen heen en tilde hen op. Daarna rende ze met een kind onder elke arm het duinpad af en het huisje in. Ellis stond gevechtsklaar, midden op het pad, het strand afspeurend naar dreigend gevaar.

'Heb je ook iemand gezien,' vroeg Merel gespannen.

'Nee, mama,' zei Jelle. 'Niemand. Emma heeft het gehoord.'

Ellis kwam binnen en zei: 'Als er iemand is, dan ligt hij in een kuil verborgen.'

Ze reikte omhoog, achter het gordijn van het raam naast de deur, en pakte een wapen uit een verborgen kastje. Ze laadde het pistool door en stak hem achter haar rug in de band van haar spijkerbroek. Ze trok haar T-shirt los en verborg het wapen.

'Wat doe je?' vroeg Merel geschrokken.

‘Kijken. En laten zien hoe gevaarlijk ik ben als ze aan kinderen komen.’

Ellis draaide zich om en rende weg, richting het strand.

‘Lag er soms iemand in het zand,’ vroeg Merel.

‘Ze was om de hoek,’ zei Emma.

‘Er was een vrouw?’

‘Niet op het strand,’ zei Emma. ‘Om de hoek. Ze was niet boos. Ze was lief. Ze wilde helpen.’

‘Ze zei dat je niet bang moest zijn,’ zei Merel. ‘En je ogen dicht moest doen. Maar waarom zei ze dat?’

Emma schudde haar hoofd.

‘Ik weet het niet,’ fluisterde ze.

Merel beet even op haar onderlip en nam een besluit.

‘Die onbekende mevrouw van om de hoek heeft gelijk. Je moet niet bang zijn. Daarom zijn we ook hierheen gegaan. Tante Ellis kan jou leren om niet meer bang te zijn. Nooit meer. Hoe lijkt je dat? Nooit meer bang zijn? Zou je dat willen leren?’

Emma knikte voorzichtig.

‘Goed zo!’ zei Merel en omhelsde haar dochter. ‘Blijf hier maar even rustig zitten, dan ga ik kijken wat Ellis doet.’

Ze liep het duinpad op tot ze Ellis langs de branding zag lopen. Ze zag haar bukken en iets oprapen van het strand. Ze leek het te bestuderen en kwam er dan mee terug.

Het bleek een dun, doorzichtig schijfje te zijn.

‘Ijs,’ zei Ellis. ‘Geen sporen van mensen, alleen wat bevroren zeewater.’

‘We moeten hier wèg!’ riep Merel angstig.

‘Stop!’ gebod Ellis.

Ze pakte Merel bij een arm, trok haar mee het huisje in en sloot de deur achter zich.

‘Dat wees niet bang, dat tegen Emma werd gezegd, geldt ook voor jou! Allemaal zitten, op de bank.’

Zelf trok ze een stoel bij en ging schrijlings tegenover Merel en haar kinderen zitten.

‘Zo, nu even luisteren. Ik heb de sporen op het strand bekeken en ik heb niets gezien dat op gevaar wijst. Er was iemand, maar dat was geen bedreiging. Klopt dat Emma?’

Emma die stevig door Merel werd vastgehouden, knikte en zei: ‘Ze was niet boos. Ze was lief. Ze wilde helpen.’

‘Juist,’ zei Ellis. ‘Een vrouw zei dat je niet bang moest zijn en dat je je ogen dicht moest doen. Dat niet bang zijn begrijp ik. Maar waarom je ogen dicht? Dan kun je niet zien waar je loopt.’

‘Jelle wel,’ zei Emma, timide. ‘Ik weet wat Jelle ziet. Daar loop ik ook.’

‘Zit wat in,’ zei Ellis peinzend. ‘En het voordeel is tegelijk dat Jelle jou vasthoudt. Hmm, hoe zou ze dat kunnen weten? Nee, er is iets met die ogen.’

Merel zei: ‘Ik moet denken aan wat jij eerder zei. Over open ogen en meer zien dan goed is.’

Ellis knikte instemmend.

‘Emma ziet te veel en dat vinden die figuren van de andere kant blijkbaar vervelend. Maar altijd met je ogen dicht lopen, dat kan niet. We moeten iets verzinnen, zodat de andere kant niet meer beseft dat Emma kijkt.’

Ellis keek Merel aan en ze zeiden tegelijk: ‘Zonnebril!’

‘Moet wel een hele donkere zijn,’ zei Ellis. ‘Liefst een die spiegelt, dan kan niemand haar ogen zien.’

‘Is hier een goede brillenzaak?’

‘Ja, maar daar kun je dinsdag pas terecht. Wacht, ik ken iemand die er waarschijnlijk een heeft. Ik ga wat mensen bellen. Behalve een zonnebril wil ik ook wat extra ogen in de buurt om de omgeving in de gaten te houden.’

Merel liet aarzelend haar kinderen los.

‘Je zei dat er geen gevaar was.’

‘Klopt,’ zei Ellis. ‘En ik wil graag gewaarschuwd worden als dat verandert.’

Ze pakte haar Nokia uit haar broekzak en liep het terras op. Tien minuten later kwam ze terug en zei: ‘Dat is geregeld. Mijn oude trainingsmaatje Karin komt vanavond haar spiegelzonnebril brengen. En wie de komende dagen, of nachten, naar dit huisje toeloopt, komt oog in oog te staan met een paar stoere eilanders.’

‘Weten zij van die wereld om de hoek?’ vroeg Merel sceptisch.

‘Nee, maar ze weten dat er iemand achter Emma aanzit. Wij weten dat die figuren van de andere kant Emma niet kunnen meeneemen zolang wij dicht bij haar zijn. Als ik in de schoenen van de andere kant stond, probeerde ik Emma te isoleren. Dat kunnen ze waarschijnlijk niet zelf, want anders hadden ze zich in de zandbak niks van Jelle aangetrokken. Ik denk dat ze iemand nodig hebben die hen kan helpen. Iemand uit onze wereld. Vraag me niet hoe ze dat gaan doen, maar dat is wat ik verwacht. Een gewone man of vrouw die “toevallig” langs komt om Emma van ons los te weken.’

‘En dankzij jouw oplettende vrienden komt zo iemand er niet langs,’ zei Merel begrijpend. ‘Tjonge, El, behalve mooi, stoer en sterk, ben je ook nog geniaal.’

‘Ik houd ook van jou, schat,’ zei Ellis met een brede grijns. ‘Maar nu is het eerst tijd voor muziek.’

3. Onbekende broer

Die middag, terwijl Ellis met Emma bezig was, wandelde Merel met een zwijgzame Jelle over het strand.

‘Hoe vind je het hier?’ vroeg Merel om de stilte te verbreken.

Jelle haalde zijn schouders op en mompelde: ‘Leuk.’

‘Dat dacht ik al. Je loopt zo hard te lachen.’

Jelle keek zijn moeder onderzoekend aan en zei dan: ‘Ik lachte echt niet.’

‘Oh? Als ik iets leuk vind, moet ik altijd lachen. Luister, lieverd, als je iets leuk vindt, dan mag je dat zeggen. En als je iets niet leuk vindt, dan mag je dat ook zeggen. Dus, waarom kijk jij niet blij?’

‘Emma is niet blij,’ zei Jelle met tegenzin. ‘Ze is boos.’

‘Boos? Op Ellis?’

‘Nee, op de gemene man. Ze wil dat hij weggaat.’

‘Ja, dat wil ik ook. Maar jij vindt het niet leuk dat Emma boos is?’

‘Nee. Het doet hier pijn.’

Jelle wees op zijn borst.

‘Ach, jonkie,’ zei Merel en hurkte bij hem neer. ‘Kom eens hier.’

Ze sloeg haar armen om hem heen en knuffelde hem.

‘Hé, grote vent van me, weet jij nog dat Emma gevallen was op de stoep bij opa en oma in Rotterdam? Emma had toen allemaal bloed op haar knie.’

Jelle knikte en zei: ‘Dat deed pijn.’

‘Ja, dat deed bij Emma pijn. Ik heb bij haar een pleister op haar knie geplakt, maar bij jou niet. Waarom niet?’

‘Mijn knie deed ook pijn. Er was geen bloed.’

‘Precies. Je weet wel dat Emma pijn heeft, maar de pijn van Emma is niet de pijn van jou. Waar moest je de pijn van Emma in stoppen?’

‘In het Emmadoosje,’ zei Jelle.

‘Heel goed. Laten we eens kijken of we de boosheid van Emma ook in het Emmadoosje kunnen stoppen. Denk maar aan het doosje. Goed nadenken, met je ogen dicht, net zolang tot je het Emmadoosje ziet. Lukt dat?’

Jelle stond een paar tellen met zijn ogen stijf dicht. Dan zei hij: ‘Ik zie het Emmadoosje.’

‘Goed zo. Nu gaan we de boosheid van Emma in dat doosje stoppen. Is Emma nog boos?’

‘Ja. Ze schreeuwt heel hard.’

‘Emma is dus boos, jij niet. Laat de boosheid van Emma maar los. Laat die boosheid van haar maar in het doosje vallen. Toe maar. Loslaten en laten vallen.’

Jelle zuchtte en zei: ‘De boosheid van Emma is weg.’

‘Mooi zo. Dan mag je nu het deksel dicht doen en dan gaan we verder. Kom mee, rennen. Wie het eerste bij die paal daar is.’

Twee uur later liep ze met Emma aan de hand over het strand. Emma droeg een donkere zonnebril die haar veel te groot was.

‘Wat is de zee mooi, hè?’

Emma keek op naar haar moeder, duwde de zonnebril omhoog en zei: ‘Ik ben heus niet meer bang, hoor. Als die gemene man komt, dan doe ik mijn ogen helemaal dicht. En dan roep ik tante Ellis en die geeft hem een schop. Heeft ze zelf gezegd. Maar als die lieve mevrouw komt, dan moet ze haar geen schop geven.’

‘Ik zal het tegen Ellis zeggen.’

‘Vind jij tante Ellis ook lief?’

‘Ja. Ellis is mijn beste vriendin.’

‘Als ik groot ben ga ik met tante Ellis trouwen.’

‘Meid, wat een leuk plan. Maar het duurt nog wel even voor je groot bent. Misschien kom je straks wel een aardige jongen tegen, die met je wil trouwen.’

‘Mwah,’ deed Emma wat misprijzend. ‘Alleen Jelle is leuk. Andere jongens zijn stom.’

‘Papa is ook een jongen.’

‘Nee, papa is een papa. Die is altijd weg.’

‘Uit de mond van kinderen,’ dacht Merel. ‘Volgens mij wordt het tijd dat Johan en ik tijd vrijmaken om te praten.’

Merel hing na de afwas net de theedoek weg, toen er ronkend een motor stopte. Een grote vrouw in een leren motorpak, helm onder haar arm, kwam het terras oplopen.

‘Hallo, schat,’ bulderde ze. ‘Aha! Daarom ben je nog niet bij me langsgekomen. Je hebt een nieuw lieffie!’

‘Hoi, Karin,’ zei Ellis. ‘Dit is Merel. Merel deze grote meid is Karin. En Merel is niet mijn “lieffie”, maar een vriendin die keurig getrouwd is met een vent. Ze logeert hier een paar dagen met haar kinderen Emma en Jelle.’

‘Ja, ja,’ grijnsde Karin. ‘Ik ben blind en de mannen die ik in de buurt tegenkwam ook. Maar dat zoeken jullie met zijn tweetjes maar uit. Hier is die spiegelbril. Op welke neus komt-ie te staan?’

‘Op mijn neus, mevrouw,’ zei Emma. ‘Dan kan de gemene man mij niet zien.’

‘Is dat zo?’ zei Karin verbaasd omlaag kijkend. Ze legde haar helm en handschoenen op de tafel, liet zich krakend van het leer op een knie zakken en zei: ‘Nou, engeltje-bengeltje, kom maar eens hier met die neus van je. Juist, ik zie het al. Momentje, dan frommelt tante Karin die bril voor jou effe in model.’

Karins grote handen waren verrassend vaardig. Met een klein tangetje en een aansteker boog ze de bril tot hij perfect om het hoofdje van Emma paste.

‘Zo, schoonheid,’ riep Karin. ‘Jouw mooie oogjes zijn helemaal onzichtbaar. Geen gemene vent die jou meer zal zien. En als er toch eentje langs komt, dan roep je Karin maar. Ik trek zo zijn kop ... Nou ja, dan zeg ik wel dat ie moet ophoepelen. Doen hè?’

‘Ja, Karin. Tante Ellis gaat die gemene man een schop geven.’

‘Mooi zo. Weg met de gemene kerels! Zeg, schat,’ zei ze dan tegen Ellis. ‘Ik ga er weer vandoor. Geniet van elkaar, jullie twee. Doe!’

Ellis keek naar Merel en trok een gezicht.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Karin is nu eenmaal een bulldozer, op de mat, op haar Harley, en ook met woorden. Maar voor vrienden is het een schat van een vrouw die alles voor hen overheeft.’

‘Ze is ... heel indrukwekkend,’ zei Merel. ‘Goed, waar waren we gebleven? Oh ja, Emma en Jelle, tijd voor de douche.’

Een dik uur later zaten Merel en Ellis op het terras en dronken thee. Ze zagen twee mannen op de weg langslopen. Een van hen wuifde even en liep dan weer door.

‘Denken die ook dat ik je “lieffie” ben?’

‘Welnee,’ zei Ellis. ‘Karin roept altijd alles wat in haar opkomt. Honderdtwintig kilo spieren, in de ring een genadeloze sloopkogel en tegelijk een heel klein hartje, dat is Karin. Twee jaar geleden heeft ze, denk ik, mijn leven gered. Roos was er met een ander vandoor en dat deed onwijs veel pijn. Ik ben hierheen gegaan en heb me lam gezopen. Op een middag was alle whisky op. Ben ik met een zatte kop op een fiets geklommen en naar West gereden. Onderweg wel tien keer op mijn plaat gegaan. Vlak voor de zeevaartschool klapte ik vol op een monster van een vrouw, die net op haar motor wilde stappen. Ik schold haar verrot en dat heb ik geweten. Ze zette eerst haar motor overeind en daarna beukte ze mij tegen de vlakke. Ik kwam bij onder een koude douche bij haar thuis.’

Ellis zweeg even en staarde voor zich uit.

‘In Nederland is het wereldje van de vechtsport maar klein, zeker wat betreft vrouwen. Zij wist wie ik was en ze was woest dat ik me zo had laten gaan. Ze slingerde mij over haar schouder en nam me mee naar een grote schuur achter haar huis. Dat was haar sportzaal. Ze smeed me neer op de mat en riep: “Ik laat je pas gaan als je weer een normaal mens bent.” Het zal wel nooit erkend worden als een legitieme therapie, maar bij mij werkte het wel. Ze

heeft me drie weken lang afgebeeld. We hebben gevochten, gepraat, gejanikt en gevreeën. En daarna kon ik weer verder met mijn leven.'

'Dankjewel, Karin,' zei Merel zachtjes. 'Ik had er toen voor je moeten zijn, maar ...'

'Ik weet het. Een miskraam. Ik had er voor jou moeten zijn. Voor de duidelijkheid, ik zou willen dat Karin gelijk had over "liefje".'

Merel sloot haar ogen en dacht: 'Wil ik dat ook?'

'Ik, euh, als ik destijds Johan niet tegen het lijf gelopen was ...'

'Hé, maak je niet te sappel. Toen waren we allebei bezig om uit te vogelen wie we waren. Ik kwam Roos tegen en jij Johan. Zo gaan die dingen. En wees blij. Dankzij hem heb je twee prachtkinderen.'

'Dat zijn ze ook en ik zou ze voor niets in de wereld willen missen. Weet je, onze relatie was nooit zo intens en open als toen Emma en Jelle net geboren waren. We deden alles samen, en ons leven was gewoon goed. Maar sinds hij in Blijsterdam werd beroepen gaat het steeds stroever.'

Merel pakte haar theeglas en nam een slok. Ze hield het glas in haar handen en draaide het zachtjes rond.

'De miskramen spelen ook een rol,' zei ze dan. 'Ze zaten allebei buiten de baarmoeder. Ik heb sinds een jaar geen eileiders meer. Johan is daar erg teleurgesteld over, want hij had op vijf kinderen gehoopt.'

'En jij?'

'Ik vond twee meer dan genoeg, maar dat heeft ook ergens anders mee te maken. Volgend schooljaar gaan Emma en Jelle naar school en ik ook. Ik wil psychotherapeut worden.'

'Goed plan, Meer. En als je een stageplek nodig hebt, laat het me dan weten. Ik heb veel goede contacten in het wereldje.'

'Alvast bedankt. Maar het zal nog wel even duren.'

'Weet Johan dit al?'

'Nee,' zuchtte Merel.

‘Wanneer hebben jullie vakantie?’ vroeg Ellis.

‘Eerste drie weken van juli. Hoezo?’

‘Jij en Johan moeten praten. Daar kun je geen kinderen bij gebruiken. Breng ze de eerste week van juli maar bij mij.’

‘Dat zou fantastisch zijn, maar ik weet niet of Johan dat ziet zitten. Ik hoor hem al zeggen: “Wil jij onze kinderen aan een lesbische vrouw toevertrouwen?”’

‘Zeg hem maar dat het niet besmettelijk is.’

‘Ha! Dan weet jij nog niet wat Emma vanmiddag op het strand zei. Ze vindt jou lief en ze wil later met je trouwen.’

‘Heerlijk kind,’ lachte Ellis. ‘Zo een wil ik er ook. Als ik ooit in een stabiele relatie terechtkom, zoek ik zeker een zaaddonor.’

Even later zagen ze de zon vurig rood achter het duin wegzakken. Ze ruimden de ligstoelen op en gingen naar binnen. Merel liet de kinderen plassen en Ellis spoelde de glazen om.

‘Laten we gaan slapen,’ zei Ellis. ‘Het was een intensieve dag.’

Merel keek Ellis aan en plotseling kreeg ze het warm.

Ellis glimlachte en zei: ‘Ja, misschien, ooit. Maar dat is niet vandaag, lieve schat.’

Merel sliep die nacht slecht. En in haar dromen ...

Op tweede Pinksterdag, die al net zo zonnig begon als de eerste, werd Merel vroeg wakker. Ze zag dat Ellis al op was, maar in het huisje was alles nog stil. Ze trok een sweater over haar nachthemd aan en sloop zachtjes de slaapkamer uit. Op tafel lag een briefje van Ellis. Er stond op: ‘Moet even rennen.’

‘Juist,’ dacht Merel. ‘Fit zijn en fit blijven. Moest ik ook maar weer wat aan gaan doen.’

Ze maakte thee en liep met het kopje in haar handen het terras op. Het was nog fris zo vroeg, maar dat kon haar niet schelen.

Langs de weg kwam een man aanlopen. Hij droeg een vaal jack, een spijkerbroek en stevige wandelschoenen. Zijn haar was lang,

warrig en grijs, met een ondertoon van rood. Om zijn nek hing een camera.

‘Goedemorgen, Merel,’ groette hij vriendelijk. ‘Goed geslapen?’

‘Ook goedemorgen, vriendelijke vreemdeling,’ zei Merel.

‘Ha! Hier ben jij de vreemdeling hoor. Ik ben Wessel, een vriend van Ellis, die me net met een noodgang voorbijrende.’

‘Ja, dat doet ze soms. Maar ik heb prima geslapen, Wessel.’

Dat ze een paar keer wakker geworden was van Emma ging hem niets aan.

‘Dat is mooi. En wij hebben tot nu toe niets verdachts gezien. Jullie kunnen dus ongestoord genieten van het mooie weer op dit stukje paradijs, dat Terschelling heet.’

‘Dankjewel, Wessel. En bedank ook je vrienden.’

‘Niet nodig, tot ziens.’

Wessel stak zijn hand op en liep door.

Merel keek hem even na en liep dan langzaam een stukje het duinpad op. Boven op het duin bleef ze staan en keek uit over het strand, dat er op een enkele wandelaar na verlaten bij lag.

Ze blies in haar thee en nam een slokje. Voorbij het strand schitterde de zee in het zonlicht. Een enkel schip voer naar het oosten.

‘Die weten waar ze heen gaan,’ dacht ze. ‘Ik wou dat ik het ook wist.’

Ze draaide zich om en liep terug.

Toen ze het terras opliep, zag ze Emma in de kamer staan. Knuffelkonijn onder haar arm, duim in de mond en een glinsterende zonnebril op haar neus.

‘Hallo, schatje,’ zei ze. ‘Heb je lekker geslapen?’

Emma knikte, zonder haar duim uit haar mond te halen.

De wc werd doorgetrokken en Jelle kwam de badkamer uit.

‘Mam,’ zei hij, ‘ik heb honger. Maak je pannenkoeken?’

‘Ook goedemorgen, Jelle. Heb je lekker geslapen?’

‘Ik wel, maar Emma niet.’

‘Oh, hoezo?’

‘Ze zei: “Ga weg!” en “Ik ben niet bang.”’

‘Dat heb ik niet gezegd!’ zei Emma. ‘Ik sliepte.’

‘Heb je echt wel gezegd. Ik heb het gehoord.’

‘Dat kan ik ook hoor,’ zei Merel. ‘Slapen en praten tegelijk. Maar dat geeft niks. Ik ben blij dat je niet bang bent. Zeg, wat gaan we doen? Brinta of pannenkoeken?’

‘Pannenkoeken!’ riepen kinderen in koor.

‘Nou, vooruit dan maar.’

‘Waar is tante Ellis?’ vroeg Emma.

‘Die is aan het hardlopen. Ze zal zo wel terug zijn.’

Toen de eerste pannenkoeken klaar waren, kwam Ellis terug.

‘Ha,’ zei ze hijgend. ‘Dat was lekker. Beetje fris, maar niet te koud. Acht kilometer totaal en de terugweg op volle sprint.’

‘Ik krijg al kramp als ik eraan denk,’ zei Merel. ‘Wil je eerst uitdampen of heb je al trek in een pannenkoek?’

‘Eerst nog even stretchen. Als je thee hebt, graag.’

Behalve enkele gewone rek- en strekoefeningen bestond het stretchen van Ellis ook uit een aantal Taekwondo stoten en trappen. Ze voerde die alleen niet op snelheid uit, maar in beheerste rust. Jelle zat er met open mond naar te kijken.

‘Goed, hè?’ zei Merel. ‘Dat heet Taekwondo.’

‘Dat is héél moeilijk,’ zei Jelle, diep onder de indruk van een vrijwel loodrecht omhoog gestrekt been.

‘Valt mee hoor,’ zei Ellis. ‘Je moet alleen veel oefenen. Dan lukt het.’

Ze rondde af, trok de zweetband van haar hoofd en ging zitten.

‘Doe mij ook maar zo’n pannenkoek,’ zei ze.

‘Heb jij een vriend die Wessel heet?’ vroeg Merel.

‘Magere rooie,’ zei Ellis. ‘Nou ja, hij was rood, nu is het meer grijs. Ik kwam hem onderweg tegen. Hij zei dat er vannacht niets bijzonders gebeurd was.’

‘Dat zei hij ook tegen mij toen hij hier langskwam,’ zei Merel. ‘Vriendelijk vent.’

‘Dat is Wessel. Ze blijven trouwens vandaag ook nog een oogje in het zeil houden. Je weet maar nooit.’

‘Ik hoop dat ze niets bijzonders blijven zien,’ zei Merel.

‘Ik ook, maar als er wel iemand opduikt is dat ook geen ramp.’

Merel trok een diepe frons in haar voorhoofd en zei: ‘Hoe kun je dat nou zeggen?’

‘Ik wil weten wat er aan de hand is. Zolang wij dicht bij Emma blijven, kunnen die van de andere kant haar niets doen. Als ze echt iets willen, dan zullen ze gewone mensen moeten sturen.’

‘Als gewone mensen die griezels gaan helpen ...’

‘Gewone mensen zijn niet alleen een bedreiging, Merel. Ze kunnen ook een bron van informatie worden. En vergeet niet, gewone mensen kunnen we op een gewone manier tegenhouden. Ik zal je een paar gemene trucjes leren zodat je een eventuele aanvaller kunt uitschakelen.’

‘Ik ben niet zo’n vechter, El.’

‘Voor je kinderen? Ik heb nu al medelijden met de gewone vent, die hen iets zou willen aandoen. Jij bent een tijgerin. Ik ga eerst douchen. Dan doe ik een sessie met Emma en Jelle. Daarna ga ik de tijgerin leren dat ze heel goed kan bijten.’

‘Oké,’ verzuchtte Merel. ‘Hé, wat doe jij nou?’ zei ze dan tegen Jelle, die met een bons op de grond viel.

‘Oefenen,’ zei Jelle, die zijn rechterbeen zo hoog mogelijk had proberen op te tillen. Dat was hem vrij aardig gelukt tot hij zijn evenwicht had verloren.

‘Goed gedaan, knul,’ zei Ellis. ‘Jij wordt vast nog wel eens een echte kampioen.’

‘Een kampioen met stroophanden,’ zei Merel. ‘Kom hier, kleverig kereltje.’

Later op de ochtend, na de muzieksessie, zette Ellis de kinderen aan een tekenopdracht.

‘Maak maar eens tekening voor jullie papa. Die wil ook graag weten hoe mooi het hier op Terschelling is.’

Daarna nam ze Merel mee het terras op en zei: 'Het is niet moeilijk. Je moet weten waar de kwetsbare plekken zitten en hoe je die moet raken. Daarna is er nog maar een ding meer nodig: kwaad genoeg worden om het te doen.'

'Moet ik soms ook "hajaaa" schreeuwen?'

'Nee hoor,' lachte Ellis. 'Oké, ga staan. Armen losjes langs je lijf en benen iets uit elkaar. Prima. Nou, let op. Kwetsbare plek een: de neus.'

Aan de tafel in de kamer was Emma heel geconcentreerd bezig. Met het puntje van haar tong uit haar mond trok ze een lange lijn. Jelle had meer belangstelling voor wat er op het terras gebeurde. Door de openstaande deuren zag hij hoe Ellis zijn moeder voordeed, hoe ze iemand een schop moest geven. Hij wilde zijn waarnemingen net met Emma delen, toen er een mobieltje begon te rinkelen.

Ellis kwam binnen en pakte haar Nokia.

'Ellis,' zei ze. 'Zeg het maar.'

Ellis luisterde, liep terug het terras op en zei: 'Bedankt, Alex.'

'Je wordt gezocht,' zei ze dan tegen Merel. 'Er loopt iemand in het strandpaviljoen rond die beweert dat hij zijn zus zoekt. Hij heeft een foto van jou bij zich.'

'Dat lijkt me sterk. Mijn enige broer woont in Nieuw-Zeeland.'

'Weet ik. Die nepbroer zegt dat jullie moeder een zwaar ongeluk heeft gehad. Hij heeft je gebeld, maar je nam je telefoon niet op.'

Merel liep naar binnen. Ze pakte haar mobieltje uit haar tas en na een snelle inspectie zei ze: 'Er is niet gebeld. Ik heb wel een hele serie sms'jes.'

Het waren acht berichtjes met dezelfde inhoud: 'Ik houd van je. Kom snel terug. Johan.'

Merel staarde naar die woorden en dacht: 'Fijn is dat, Johan. Nog belangstelling voor Emma? Of hoe het met mij gaat? Nou ja, ik mag in ieder geval nog thuiskomen.'

Ze zei: 'Johan houdt van me en vraagt of ik snel terug wil komen. Niets over mijn moeder. Ik zal haar even bellen.'

'Niet doen,' zei Ellis. 'Het is overduidelijk nep. Deze vent is naar jou op zoek voor de griezels van de andere kant. Wat is zijn opdracht?'

'Er is maar een manier om daarachter te komen, zei Merel. 'Ik ga het hem vragen.'

'Dat kan, maar voor jij ze een vraag stelt, wil ik ze fouilleren.'

'Ze?' vroeg Merel.

'Ja. Hij komt deze kant op samen met een vrouw. Hij heeft een witte hoed op, draagt een spijkerbroek, wit overhemd en een donkerblauw jack. Zij is blond. Draagt een kleurig, loshangend T-shirt, een korte witte broek en een bruin schoudertasje. Zij heeft zich verstoppt achter een donkere zonnebril.'

Merel schoof het gordijntje van het keukenraam wat opzij en keek de weg op.

'Ik zie ze. Hij laat een foto zien aan een oudere vrouw. Wat gaan we doen?'

'Ik ga ze opwachten,' zei Ellis. 'Verstop jij je zolang met de kinderen in een slaapkamer. Misschien moet ik geweld gebruiken.'

Ellis pakte een vaatdoekje van het aanrecht en liep naar buiten. Ze liep om het huis heen naar de schuur. Daar pakte ze haar fiets, liep ermee terug naar het terras en zette hem ondersteboven neer. Ze haalde ook nog een gereedschapskistje op en begon het voorwiel schoon te maken. Ondertussen hield ze de weg goed in de gaten.

De nepbroer en zijn blonde partner kwamen langslopen en bleven staan. De man zei: 'Mevrouw, mag ik u iets vragen?'

'Vragen staat vrij,' zei Ellis, die zonder op te kijken wat vuil van haar fiets veegde. 'Zeg het maar.'

'Heeft u misschien deze vrouw gezien?'

De man kwam met een foto in zijn hand naar Ellis toe. Zij bekeek de foto, tegelijk haar handen aan het doekje afvegend.

‘Heb ik gezien,’ zei Ellis.

‘U kent Merel?’ vroeg de man.

‘Nou, kennen is een groot woord. Ik heb haar gezien en ik weet waar ze is. Voor ik dat vertel, wil ik weten waarom u haar zoekt.’

‘Ik ben haar broer. Ik probeer haar al twee dagen te bereiken, maar ze neemt haar telefoon niet op. Onze moeder heeft een ernstig ongeluk gehad. Ze ligt in het ziekenhuis. De artsen vechten voor haar leven.’

‘Ach, dat is vreselijk, meneer ...’

‘Hans van Dijk. Dit is Jasmijn, mijn vrouw.’

‘Aangenaam,’ zei Ellis. ‘Ik zal jullie met deze vuile handen maar geen hand geven, maar helpen kan ik jullie wel. Weet je wat, kom even binnen. Ik heb koffie klaar.’

‘Nou dat is erg vriendelijk aangeboden, maar ...’

‘Haast heeft hier geen zin, Hans. De sneldienst is net weg en de eerstvolgende boot vertrekt pas om halfeen vanmiddag. Kom dus maar binnen, ik zorg ervoor dat jullie met Merel op die boot zitten.’

Ellis liep naar binnen. Ze gooide het doekje in een hoek en waste haar handen. Buiten overlegden de twee op gedempte toon. Uiteindelijk pakte vrouw de onderarm van de man vast en trok hem mee.

‘Heel vriendelijk, mevrouw,’ zei ze. ‘En als ik zo brutaal mag zijn, zou ik ook even van het toilet gebruik mogen maken?’

‘Natuurlijk,’ zei Ellis, die bij het aanrecht bleef staan. ‘De badkamer is daar.’

‘Die middelste deur?’ vroeg Jasmijn.

‘Dat is hem,’ zei Ellis, die zich niet liet afleiden. Ze zag dat de neebroer bleef staan en zijn hand in zijn jaszak stak. De vrouw liep naar de aangewezen deur en stak haar hand in haar tasje.

‘Wij willen u geen pijn doen, mevrouw,’ zei de man, die de deur sloot en een pistool met geluidsdemper uit zijn zak haalde. ‘Maar wij moeten nu direct weten waar Merel is.’

De vrouw had zich omgedraaid en hield iets in haar hand waar twee glimmende punten aan zaten.

‘Gillen heeft zeker geen zin?’ zei Ellis.

‘Nee,’ zei de vrouw. ‘Maar dat gaat u wel doen zodra ik dit tegen u aandruk. Zeg ons waar Merel is!’

Ellis stak haar handen op in een gebaar van overgave.

‘Oké, oké. Maak je niet kwaad, dat is helemaal niet ...’

Ellis greep de pols van de vrouw vast, gaf er een harde ruk aan en smet haar tegen de man aan. Het pistool ging met een kuchend geluid af maar de kogel sloeg alleen een gat in het aanrechtkastje. Ellis sprong over de vrouw heen en schakelde de man uit met een snelle schop tegen de zijkant van zijn nek. Terwijl hij ineenzakte, beukte ze bij het neerkomen de vrouw tegen de grond. Die bleef daar roerloos liggen.

‘Merel?’ riep ze, terwijl ze het pistool pakte. ‘Kom eens kijken.’

Merel deed de slaapkamerdeur open en bleef met een hand voor haar mond geschrokken staan.

‘Wat heb je gedaan?’

Ellis liet het pistool zien en zei: ‘Ik houd er niet van om bedreigd te worden. Zou jij die rol tape uit de gereedschapskist willen halen? Hij staat bij mijn fiets op het terras.’

‘Ja, oké,’ zei Merel.

Ze keek om en zei: ‘Wees maar niet bang. Ellis heeft twee stoute mensen een schop gegeven. Nu doen ze niets meer. Jullie blijven allebei hier, met de deur dicht, tot ik je kom halen. Begrepen?’

‘Ik ben niet bang hoor,’ zei Emma.

‘Ik wil het zien!’ riep Jelle.

‘Hier blijven zitten en elkaar goed vasthouden,’ zei Merel. ‘Ik kom jullie zo halen. Dan gaan we een ijsje eten.’

Ze trok de deur achter zich dicht en ging de rol tape halen.

Ellis fouilleerde ondertussen de twee. De vrouw droeg een klein type pistool in de band van haar broek op haar rug. In haar tasje vond Ellis een cassette met twee spuitbusjes. De man had in

zijn zak een soortgelijk apparaatje als waar de vrouw mee had gedreigd.

‘Hier is de tape,’ zei Merel. ‘Wat is dat voor een ding?’

‘Geen idee, zei Ellis terwijl ze de tape om de enkels van de ongewenste gasten wikkelde en er hun armen mee op de rug bond. ‘Die nepschoonzus van je zei dat ze mij ermee aan het gillen kon brengen. Zal wel iets elektrisch zijn.’

Ze plakte ook een reepje tape over hun monden.

Ze keek op en vroeg: ‘Wil je erbij blijven?’

‘Ik wil weten hoe ze aan deze foto komen,’ zei Merel. ‘Deze is twee weken geleden in de Kerkstraat van Blijsterdam genomen.’

De man was bijgekomen en keek Merel met verbazing aan.

Ellis pakte het apparaatje van de vrouw en hield dat vlak voor de neus van haar gevangene. Hij sperde zijn ogen wijd open en schudde heftig van nee.

‘Dacht ik al,’ zei Ellis. ‘Is dit ding dodelijk?’

De man schudde zijn hoofd.

‘Weet je het zeker?’ zei Ellis en drukte de metalen punten van het apparaat tegen de wang van de man.

Hij begon te zweten en probeerde wat te zeggen.

‘Ik ga de tape van je mond halen. Je geeft alleen antwoord op mijn vragen. Voor de duidelijkheid, ik weet dat je een leugenaar bent. Je noemt jezelf Hans van Dijk. Merels meisjesnaam is Kuipers. Mocht je nog meer leugens vertellen ...’

Ze zette haar voet lichtjes in het kruis van de man.

‘Begrijpen we elkaar?’

De man knikte snel.

‘Ik wil eerst weten wat dit ding doet,’ zei ze, en trok tegelijk met een snelle beweging de tape van zijn mond.

‘Een elektrische schok,’ stamelde de man. ‘Erg pijnlijk en het verlamt je tijdelijk.’

‘Juist. Houd er rekening mee, dat ik een gemeen wijf ben. Ik wil antwoorden, eerlijke antwoorden. Zo niet, dan is dit misschien een

handig apparaatje om mijn afkeuring te laten blijken. Goed, volgende vraag. Hoe kom je aan deze foto?’

‘Kreeg ik gisteravond in een envelop.’

‘Van wie?’ vroeg Merel.

‘Ik ken hem niet,’ zei de man, duidelijk angstig. ‘Ik weet alleen dat ik moet doen wat hij zegt. Als ik dat niet doe, dan doen ze mijn vrouw en kinderen wat aan.’

‘Wat moest je van die man doen?’

‘Met de snelboot naar Terschelling. Op de boot zou ik een blonde vrouw ontmoeten. Die zou me vertellen wat ik moest doen.’

‘Jullie hebben elkaar pas op de boot ontmoet?’

De man knikte.

‘Dus jij bent het brein van de twee,’ zei Ellis tegen de vrouw.

Die reageerde niet en bleef met gesloten ogen liggen.

‘Hallo, schat,’ zei Ellis terwijl ze de vrouw een por gaf. ‘Doe je oogjes eens open. Je wilt niet dat ik je daarbij ga helpen. Nou, vooruit, open met die ogen!’

Ze pakte een streng haar van de vrouw vast en gaf er een harde ruk aan. Het halflange blonde haar bleek een pruik. Eronder was de vrouw volkomen kaal.

‘Surprise, surprise,’ zei Ellis. ‘Dit is geen goedkoop haarstukje. Het is echt haar. Als ik moet schatten: drieduizend gulden.’

‘Dat tasje van haar is een echte Luis Vuitton,’ zei Merel. ‘Daar betaal je ook makkelijk drieduizend piek voor.’

‘De dame heeft dus geld zat,’ zei Ellis. ‘Maar als ze denkt dat ze ons arme sloebers kan negeren, dan heeft ze het mis.’

Met die laatste woorden sloeg ze de vrouw met een vlakke hand hard in haar gezicht.

De vrouw deed een oog open en probeerde iets te zeggen.

‘Ja, zo’n stuk tape over je mond praat erg moeilijk,’ zei Ellis. ‘Maar als jij iets zinvol te zeggen hebt, dan hoor ik het graag.’

Ze pakte een hoekje van de tape vast en trok het een stukje los.

‘Voor ik verder ga wil ik je waarschuwen. Schreeuwen en gillen stel ik niet op prijs.’

Ze liet het elektrische apparaatje zien en vroeg: ‘Duidelijk?’

De vrouw gaf een korte hoofdknik.

Ellis trok de rest van de tape los en vroeg: ‘Waarom zoeken jullie Merel?’

‘Ik vertel je alles wat ik weet!’ riep de vrouw en draaide haar gezicht weg van het licht. ‘Maar mijn ogen! Waar is mijn bril?’

‘Wat is er met je ogen?’

‘Ik kan niet tegen licht.’

‘Houd ze dan maar dicht,’ zei Ellis. ‘Voor we je bril gaan zoeken wil ik antwoord. Waarom zoeken jullie Merel?’

‘Ik weet het niet. Wij zijn alleen verkenners.’

‘Verkenners? Wat is je opdracht en aan wie moet je rapporteren?’

‘Ik moest uitzoeken waar Merel van den Berg was. Zodra ik dat wist moest ik het doorbellen.’

‘Nummer?’

‘Weet ik niet. Ik heb een mobiel waar ik een keer mee kan bellen naar een vooraf ingesteld nummer.’

‘Zijn jullie de enige twee die naar Merel zoeken?’

‘Weet ik niet. Ik krijg alleen mijn eigen opdracht.’

‘Hmm, dat schiet niet op. Eens zien of we je bril kunnen vinden.’

Ellis trok de vrouw opzij en Merel ging op haar hurken zitten. Ze vond de bril direct, tenminste, wat ervan over was.

‘Jouw bril is naar zijn mallemoer,’ zei Merel. ‘Ik heb er wel een die je mag lenen.’

‘Heb ik niks aan,’ zei de vrouw.

‘En een slaapmaskertje? Heb je daar wat aan?’

‘Dat is beter dan niks.’

‘Wacht,’ zei Ellis. ‘Wat is dat witte ding daar?’

Merel keek waar Ellis wees en pakte een dun, wit schijfje op.

‘Een hele grote lens,’ zei ze en hield de lens voor haar oog. ‘Brede witte rand met een prachtig blauwe iris. Een kunstwerkje.’

‘De vraag is welke kleur haar ogen echt hebben.’

Ellis greep het hoofd van de vrouw stevig vast en legde haar duimen op het gesloten oog van de vrouw. Die begon direct hevig tegen te spartelen, maar Ellis liet niet los. Ze duwde de oogleden iets van elkaar en liet direct weer los.

‘Getver!’ riep ze. ‘Haar iris is volkomen zwart.’

‘Komt wel vaker voor, toch?’ zei Merel.

‘Niet dit soort zwart. Er zit geen greintje kleur in. Ik ben geen oogarts. Maar dit soort ogen zie je alleen in enge films.’

Ellis ging staan en keek Merel aan. ‘Ik wil ze nog een paar vragen stellen. Het kan zijn dat ik iets meer druk moet zetten om antwoorden te krijgen. Je had de kinderen een ijsje beloofd?’

‘En als er dan nog meer van die verkenners zijn?’

‘Lijkt me sterk. En als er al meer zijn, dan lopen die in een van de andere dorpen op het eiland rond om de zaak daar te verkennen. Houd die kids van je nog even bezig. Ik roep wel als ze uit de weg zijn.’

Merel liep naar de slaapkamer en ging bij haar kinderen op haar hurken zitten.

‘Even heel goed naar mij luisteren, Emma en Jelle. Kunnen jullie dat? Goed luisteren?’

De kinderen knikten beiden heftig van ja.

‘Goed zo,’ zei Merel. ‘We gaan zo meteen een ijsje halen. Jullie geven mij een hand en je laat mij niet los. Begrijp je dat.’

‘Tuurlijk, mam,’ zei Jelle.

‘Ik ben toch niet bang,’ verklaarde Emma ferm.

‘Dat is heel goed, schat, maar soms moet je ook slim zijn. Zolang we elkaar vasthouden, kan niemand van de andere kant ons meenemen. En bij het strandpaviljoen, waar ze ijsjes verkopen, lopen heel veel mensen rond. Daar durven slechte mensen niets te doen. Zet je zonnebril op, dan gaan we naar het strandpaviljoen.’

4. Opsporing verzocht

Merel nam de tijd. Ze kocht waterijsjes voor de kinderen en liep daarna met hen aan de hand het strand op. Daar was het niet druk maar er waren voldoende mensen.

Merel keek om zich heen en dacht: 'Als iemand hier ons iets wil aandoen, dan hoef ik alleen maar keihard te gaan gillen. Maar voor de zekerheid zal ik ze toch maar goed vasthouden.'

Ze slenterde met Jelle en Emma langs de branding toen Jelle ineens vroeg: 'Mam, wat is een iris?'

'Een Iris? Dat is een naam voor de regenboog met al die mooie kleuren. En het is ook een bloem.'

'Een regenboog is niet zwart!' zei Jelle.

'Oh, wat kun jij goed luisteren, jochie. Je hebt gehoord wat Ellis riep. Dat die slechte mevrouw een zwarte iris had. Ja, de iris is ook het gekleurde deel van je ogen. Bij die mevrouw was alles helemaal zwart. Ik denk dat haar ogen een beetje ziek waren.'

'Niet ziek,' zei Emma. 'Zwarte ogen zijn van de andere kant.'

'Aan de andere kant hebben de mensen zwarte ogen?' vroeg Merel. 'Vreemd. Is het daar soms erg donker?'

'Dat weet ik niet, hoor,' zei Emma. 'Ik weet niet alles.'

'Nee, dat is ook zo, schat,' zei Merel en gaf Emma een dikke knuffel.

'Maar ik wilde wel dat je meer wist,' dacht ze.

Een uur later liep ze langzaam terug naar het strandpaviljoen.

Op de weg verderop zag ze een Landrover aankomen. De wagen stopte en draaide een parkeerplaats op. De man die eruit stapte kwam Merel bekend voor. Het was Wessel, de lange, grijs-harige man, die haar vanochtend zo vriendelijk had begroet.

Hij bleef staan en tuurde met een hand boven zijn ogen het strand af. Hij zag haar, liep ongehaast op haar af en zei: 'Hallo, Merel. Doet je telefoon het niet?'

'Hallo, Wessel,' zei Merel. 'Hoezo?'

‘Ellis heeft me net gebeld. Ze heeft jou al een paar keer gebeld, maar je neemt niet op.’

‘Heb ik hem vast weer verkeerd ingesteld,’ zei Merel. Ze haalde haar Nokia uit haar broekzak en inspecteerde het schermpje.

‘Het ding staat op stil. Moment.’

Ze belde Ellis, die direct opnam.

‘Tjee, waar was je?’

‘Sorry. Mijn mobiel stond nog op stil. Wessel is hier en hij zei dat jij gebeld had.’

‘Heb ik ook. Een paar keer zelfs. Stap bij Wessel in de auto. Hij weet waar hij jullie heen moet brengen. Tot zo.’

‘Waarom ... oh, opgehangen.’

‘Ze praat net zo snel als ze rent,’ zei Wessel. ‘Kom mee, dan breng ik jullie naar haar toe.’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Merel bezorgd.

‘Dat moet je niet aan de chauffeur van de vluchtauto vragen,’ zei Wessel met een grijns. ‘Ik breng jullie van A, dat is hier, naar B, waar Ellis op jullie wacht. Zij legt je straks wel uit wat er loos is.’

Jelle keek vol bewondering naar de grote Landrover.

‘Meneer,’ vroeg hij. ‘Zijn hier ook leeuwen?’

‘Leeuwen?’ vroeg Wessel verbaasd. ‘Nee, die hebben we hier niet hoor. Waarom vraag je dat?’

‘Omdat hij voor sommige dingen een ijzeren geheugen heeft,’ zei Merel terwijl ze Jelle de auto in tilde. ‘Vorige week was er een film op tv over het Krugerpark in Zuid-Afrika. Daar reed net zo’n Landrover tussen een troep leeuwen door.’

‘Een leeuw ging op de auto staan,’ zei Jelle. ‘En hij deed: roaar!’

‘Wauw!’ riep Wessel. ‘Dat klinkt heel gevaarlijk. Maar geloof me, knul, op Terschelling zijn geen leeuwen. De enige die hier brult is mijn Landrover.’

‘Wat is een Landrover?’ wilde Jelle weten, maar zijn vraag ging verloren in het gebrul van de motor.

Wessel bracht Merel en haar kinderen naar een kleine parkeerplaats langs een smalle weg in een bos. Daar stopte hij achter een grijze auto. In die auto zat een man, die zich had verborgen onder een witte zomerhoed en achter een zonnebril. Merel herkende de kleren direct. Het waren de kleren van haar neebroer.

‘Wat doe je?’ vroeg Merel verbaasd.

‘Zo meteen,’ zei Ellis. ‘Eerst instappen. Jullie twee plat op de achterbank en jij voorin. Zet de hoed op die op de stoel ligt.’

‘Je maakt het wel heel spannend,’ zei Merel.

‘Geloof me, dat is nodig. Doe maar of jullie verstoppertje spelen,’ zei ze tegen Jelle en Emma. ‘Ik dek jullie nu toe met een plaid. Maak je geen zorgen, we hoeven niet ver.’

‘Bedankt, Wessel,’ zei ze dan. ‘Ik kan je nog niet vertellen wat er aan de hand is, omdat ik dat zelf ook nog niet weet. Maar als de politie langskomt, geloof dan niet wat ze over Merel zeggen. Iemand speelt vuil spel.’

‘Jou ken ik en vertrouw ik,’ zei Wessel. ‘Zorg goed voor je Mereltje en haar kids.’

Hij stak zijn hand op, stapte in zijn Landrover en reed weg.

Ellis stapte ook in, wachtte tot er een paar fietsers voorbij waren en boog zich dan naar Merel toe. Ze zei: ‘Er zijn mensen naar ons op zoek. Dit is maar een klein eiland en er is altijd wel iemand die een auto met twee vrouwen ziet rijden. We zullen dus de aandacht moeten afleiden. Ze zoeken twee vrouwen met twee kinderen, geen man en een vrouw. Ze weten dat een van de twee vrouwen een nette domineesvrouw is. Stel nou dat ze een vrouw zien met haar bloes los en niks eronder?’

‘Is dat echt nodig?’ vroeg Merel aarzelend.

‘Het zal zeker de aandacht afleiden.’

Merel keek haar vriendin even onderzoekend aan en knoopte dan met een zucht haar bloes los. De bh vergde enig worstelen.

‘Je bent oogverblindend mooi, Mereltje,’ zei Ellis, terwijl ze de auto startte. ‘Elke vrouw wordt stinkjaloers, en elke vent ...’

Ze keerde de auto op het smalle weggetje en reed weg.

'Nou, is dat even gek,' zei Merel tegen haar kinderen. 'Verstop-pertje in een auto. Stil blijven liggen hoor.'

'Het is warm, mama,' zei Emma.

'Ik zal het raampje openzetten,' zei Ellis.

'De deken ruikt vies,' zei Jelle.

'Ja, sorry,' zei Ellis. 'Die plaid is van een pony. Maar maak je geen zorgen, we hoeven niet ver. Ik breng jullie naar Karin.'

'Wat ben je van die twee te weten gekomen?'

'Heb nog even geduld. Bij Karin vertel ik je het hele verhaal. Ik heb ook een paar bijzondere foto's voor je. Maar dat is voor later. Zeg, Emma en Jelle, weten jullie nog wie Karin is?'

'Karin heeft een motor,' zei Jelle. 'Ze is heel groot. Bijna een reus.'

'Het is een hele grote meid,' zei Ellis, 'maar reuzen zijn nog veel groter hoor. Hebben jullie nooit van de GVR gehoord?'

'Wat is dat?' vroeg Jelle.

'De GVR, de Grote Vriendelijke Reus,' zei Ellis. 'Dat is een reus die dromen verzamelt. Hij geeft kinderen mooie dromen en de nare dromen neemt hij mee en bergt hij op. Hebben jullie die film nog steeds niet gezien? Het is een tekenfilm voor alle leeftijden.'

'Ja, maar ik ken het boek,' zei Merel. 'Daar zitten stukjes in die niet echt geschikt zijn voor kinderen onder de zes.'

'Kinderen onder de zes zouden deze film allemaal moet zien. Het vertelt hun de waarheid over de wereld. Er is goed en er is kwaad. Voor slechte mensen moet je oppassen. Maar de film vertelt ook dat niet alle reuzen slecht en gemeen zijn. De GVR is heel aardig.'

'Karin is ook heel aardig,' zei Emma. 'Ze gaf mij een zonderbril.'

'De zonnebril, dat is zo, schatje. Merel, tijd voor wat afleiding. Op de hoek daar verderop staat een agent.'

Merel trok haar hoed iets naar beneden en reikte voorover naar het handschoenenkastje. Terwijl ze het openmaakte, gaf ze de agent een diep inzicht in haar vrouwelijke vormen.

‘Ha,’ zei Ellis met een grijns. ‘Ik wed dat hij het merk en de kleur van deze auto totaal gemist heeft.’

‘Hmm, ja,’ mompelde Merel, terwijl ze haar bloes wat recht trok. ‘De GVR hoeft hem vannacht geen mooie droom in te blazen.’

Ellis lachte schaterend.

Even later draaide ze van de weg af, een kleine oprit op. Ze reed door langs het huis naar een grote schuur erachter. Daar draaide ze de auto en reed dan achteruit de garage naast de schuur in.

‘Oké, we zijn er,’ zei ze.

Ze stapte uit en sloot de garagedeur.

Merel knoopte haar bloesje dicht en trok daarna de plaid weg.

‘Kom er maar uit, jullie twee. Wat zijn jullie goed in verstopper-tje spelen, zeg.’

‘Zeker,’ zei Ellis en pakte een kleine digitale camera uit het zijvak in het portier van de auto. ‘Wacht nog even, dan ga ik kijken of de kust veilig is.’

Voor ze bij de deur was, werd die met een klap opengesmeten. In de deuropening stond Karin. Nu niet in het leer, maar in een zwart Taekwondopak en haar gezicht stond ernstig.

‘Ellis, Merel, ik weet niet wie jullie op zijn euh ... dingetjes getrapt hebben, maar er is net op het eiland een opsporingsbericht verspreid voor Merel van den Berg. Donkerblond, 1,72 lang, normaal postuur. Zij zou afgelopen zaterdag in verwarde toestand haar huis in Blijsterdam hebben verlaten en daarbij haar tweeling van vier jaar oud hebben meegenomen. Merel van den Berg lijdt aan waanvoorstellingen. Voor de gezondheid van de kinderen wordt gevreesd. Ze denken dat je of op Vlieland, of hier op Terschelling bent, omdat ze je auto in Harlingen hebben gevonden.’

Merel stond Karin even met open mond, in totale verbijstering, aan te staren. Dan leek het of haar benen alle kracht verloren en zakte ze met een bons op de garagevloer neer.

‘Dit ... dit,’ stamelde ze.

‘Mama!’ schreeuwde Emma.

Ellis ging op haar hurken voor Merel zitten en pakte haar handen vast.

‘Blijf bij me,’ zei ze nadrukkelijk. ‘Het is nu niet de tijd om wanhopig te worden. Je kunt hier, bij Karin, een tijdje onderduiken.’

‘En dan?’ vroeg Merel wanhopig. ‘De politie is naar me op zoek! Ze zeggen dat ik aan waanvoorstellingen lijd. Als ik met mijn kinderen onderduik, kan ik nooit meer naar huis. Elke psychiater zal zeggen: “Zie je wel. Totaal psychotisch.” Ze zullen me ...’

‘Even kalm nu,’ zei Ellis streng. ‘Dit is allemaal zwaar euh ... erg vervelend, maar geen reden voor paniek. Luister. Emma heeft drie weken terug voor het eerst iets gezien. Daarna is er dagenlang niets gebeurd. Zij bleef alleen zelf erg schichtig en angstig. Dat bleek toen ze afgelopen dinsdag dat plaatje op dat stripboek zag. Bijna twee weken na de ontmoeting in de achtertuin. Al die tijd geen actie van de griezels van de andere kant. Pas toen ze hier op het eiland kwam, zochten ze haar op. Maar gisteren was het geen vijand die haar wilde weghalen. Het was een vriendelijke vrouw die haar waarschuwde. Wees niet bang en doe je ogen dicht.’

‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Ze hebben plotseling haast om Emma te vinden. Waarom? Ik denk dat het met het eiland te maken heeft. Ze doen hier iets, dat ze absoluut geheim willen houden. En blijkbaar zijn er aan de andere kant ook mensen die Emma willen beschermen. Ik denk dat als jij met Emma het eiland verlaat, de kans groot is dat ze je met rust zullen laten.’

‘Maar zodra ze me zien, pakken ze me op!’

‘Dan moeten we ervoor zorgen dat ze je niet zien,’ zei Ellis. ‘Voorlopig gaan jullie met Karin mee de kelder in.’

‘Niet zomaar een kelder,’ zei Karin. ‘Het is een superschuilplaats voor als ze ooit met nare bommen gaan gooien.’

Ellis trok Merel overeind, omhelsde haar en gaf haar een kus.

‘Wees sterk,’ zei ze. ‘Voor de kids. Kom. Ik moet je nog heel wat vertellen en ook laten zien.’

Ze liet de camera zien en zei: ‘Geloof me, het is niet hopeloos.’

De kelder van Karin was inderdaad veel meer dan een kelder. De ingang zat verborgen achter een loze wand onder een trap, die naar de zolder van de schuur ging. Een smalle wenteltrap spiraalde zeker zes meter naar beneden. Karin liep als eerste naar beneden. Merel zette Emma op haar rechterheup en liep zo achter Karin de trap af.

Jelle wilde zijn moeder volgen, maar Ellis hield hem tegen.

‘Even wachten, kleine vriend,’ zei ze. ‘Dit is geen trap voor korte beentjes.’

Ze ging voor hem op de eerste tree van de trap zitten en zei: ‘Stop je voeten maar in de zakken van dit jack. Zo, ja. En nu je armen om mijn nek en goed vasthouden. Nou, daar gaan we.’

Beneden kwam de trap uit in een korte gang. Aan het eind van die gang zat een stalen deur.

‘Een, vier, twee, twee, acht,’ zei Karin.

Zij en Ellis toetsten de nummers in op schermpjes in de wand van de gang. De deur achter Ellis gleed dicht. Er siste iets en daarna gleed de deur aan het eind van de korte gang open.

‘Kom binnen,’ zei Karin. ‘Deze kelder is niet groot, maar tien mensen kunnen er een jaar in overleven.’

‘Zolang hoeven jullie natuurlijk niet te blijven,’ zei Ellis, terwijl ze de voeten van Jelle uit de zak van haar jack bevrijdde. ‘Ik ga voor jullie onopvallend vervoer naar de wal regelen.’

‘En dan?’ vroeg Merel. ‘Zijn we in Blijsterdam veilig?’

Ellis gaf Karin een teken.

‘Er is hier een hele grote tv,’ zei Karin tegen Jelle en Emma. ‘Houden jullie van Tom en Jerry?’

‘Ga zitten,’ zei Ellis, terwijl Karin met de kinderen verder de schuilkelder inliep. ‘Ik zal je zo vertellen wat ik weet, maar eerst weer een meisje worden.’

Ellis haalde de camera uit de binnenzak van het jack en legde die op een bureautje neer, vlak naast een computer. Dan trok ze het jack uit, knoopte het overhemd los en trok het uit de band van haar broek. Om haar borst zat een strak aangetrokken verband dat haar borsten platdrukte. Ze wikkelde het snel los en masseerde even haar bevrijde borsten.

‘Dat is beter,’ zei ze en knoopte het overhemd weer dicht. ‘Zo, nu eerst deze pc opstarten, dan kan ik je straks een paar zeer interessante plaatjes laten zien. Oké, die draait.’

Ze ging naast Merel op de bank zitten en zei: ‘Laat ik met de verkenners beginnen. Van een taxichauffeur heb ik gehoord dat ze met de vroege sneldienst op Terschelling aankwamen. Ze waren als eerste van boord en namen direct een taxi naar Midsland aan Zee. Ze hadden geen adres maar ze wisten blijkbaar wel globaal waar jij was. Hoe kan dat? Wie wist dat jij bij mij in Midsland aan Zee was?’

Merel dacht even na en zei dan: ‘Ik heb de leiding van de zondagsschool verteld dat ik er met Pinksteren niet was. Zij wisten dat ik naar Terschelling zou gaan voor de gezondheid van Emma.’

‘Maar wisten ze ook van Midsland?’

‘Nee.’

‘En Johan?’

‘Die wel, maar het adres kon ik hem niet vertellen omdat ik dat zelf niet wist. Wacht, denk je dat Johan ...’

‘Wanneer heb je het hem verteld?’

‘Woensdagavond.’

‘En waar?’

‘In de woonkamer. Hij was niet blij.’

‘Jullie woonkamer ligt aan de voorkant. Met de juiste apparatuur zou ik zonder moeite elk gesprek kunnen afluisteren.’

‘Getsie, El, doe niet zo eng!’ riep Merel geschrokken uit.

‘Afluisteren is niet zo vergezocht. Ze hebben ook foto’s van je gemaakt.’

‘Ja, maar, jij denkt dat ze Emma zoeken omdat er hier op Terschelling iets gebeurt dat ze geheim willen houden. Als ze woensdag al wisten dat ik naar Terschelling zou gaan, waarom hebben ze dan niet eerder ingegrepen? Ze hadden ons eenvoudig onderweg met een politieauto kunnen aanhouden.’

‘Nee, want dan zouden ze zich te veel blootgeven. Een kind dat op de snelweg uit een auto wordt gehaald, veroorzaakt een grote rel. Een overspannen moeder die op het strand haar kind uit het oog verliest, is een diep triest, maar ook een erg overtuigend, verhaal.’

‘Ik ben niet overspannen!’ riep Merel uit.

‘Dat weet ik, schat. Maar dat is het verhaal in de media. De vrouw die ik verhoord heb zei dat er een heli onderweg was met aan boord een psychiater, iemand van de kinderbescherming en een advocaat. Ze willen je laten arresteren en Jelle en Emma aan de kinderbescherming meegeven. Onderweg naar Harlingen zouden ze Emma dan laten verdwijnen.’

Merel keek haar vriendin totaal ontredderd aan.

‘Dan zijn we kansloos!’

‘Zolang ze je niet kunnen vinden, ben je veilig.’

Ergens in een andere ruimte lachten Jelle en Emma hard.

‘Zo te horen krijgt Tom op zijn donder,’ zei Ellis. ‘Zo eenvoudig zal het voor ons niet worden, maar het is niet hopeloos. Die vrouw met haar zwarte ogen claimde dat haar opdrachtgevers via haar ogen konden meekijken. Ik weet niet of dat waar is, maar ik heb het gebruikt om die lui van de andere kant een voorstel te doen.’

‘Een voorstel? Wat bedoel je?’

‘Kijk eerst eens naar deze foto’s,’ zei Ellis.

Ze pakte een kabeltje en sloot de digitale camera op de pc aan. Het kostte haar even voor ze de informatie van de camera op het beeldscherm van de pc zichtbaar had gemaakt.

Voor ze de foto's liet zien riep ze Karin erbij.

'Wordt het spannend,' vroeg Karin.

'Zeker weten,' zei Ellis. 'Kijk eens naar deze foto. Wat zien jullie?'

'Dat mens met haar zwarte ogen,' zei Merel.

'Lelijke kale neet,' zei Karin.

'Tja, ze droeg een peperdure pruik. Maar let nou op. Toen ik haar naar de badkamer sleepte, voelde ik iets vreemds. Haar bh schoof helemaal naar boven.'

Ze toonde vier foto's na elkaar.

'Heeft ze nepborsten?' vroeg Merel.

'Ja. En kijk eens goed wat daaronder zit?'

'Ik zie helemaal niks,' zei Karin.

'Nee, precies. Er zit niets. Geen tepels, geen littekens van een operatie, niks. De borst is volkomen glad. De huid is zelfs letterlijk glad. Absoluut haarloos. Zelfs geen donshaartje te bekennen.'

'Creepy,' mompelde Karin.

'Door die nepborsten dacht ik eerst dat het een vermomde vent was, maar daar miste "het" de juiste uitrusting voor.'

De volgende foto toonde het kruis van de vrouw.

'Wat is dit?' vroeg Merel verbaasd. 'Het lijkt wel een paspop.'

'Waar piest dat mens mee?' vroeg Karin.

'Geen idee,' zei Ellis. 'Ik ben zo brutaal geweest om haar nader te inspecteren. Er zit een vreemd soort anus, maar verder is er niks. Een ding is duidelijk: dit is geen mens.'

'Is die valse broer ook zo?' vroeg Merel.

'Nee. Hij is een normaal mens. Maar wel een die de griezels van de andere kant volkomen in hun greep hebben.'

'Dus die wezens van de andere kant zijn niet menselijk?'

‘Dat weet ik niet,’ zei Ellis. ‘Dit is een soort androïde, maar zijn de wezens van de andere kant ook zo? Die neptvrouw had het over haar opdrachtgevers. Ik denk dat zij alleen een soort instrument is voor wat haar opdrachtgevers hier willen doen.’

‘Hmm, ja, dat zijn de echte vragen,’ zei Karin peinzend. ‘Wie zijn het en wat doen ze hier?’

‘En waarom is Emma voor hen een bedreiging?’ zei Merel.

‘Dat wilde of kon die androïde mij niet vertellen,’ zei Ellis. ‘Het ding zei dat zijn opdrachtgevers via hem konden meekijken. Daarom heb ik de foto’s laten zien, en gezegd dat ze jullie met rust moeten laten. Doen ze dat niet dan worden deze foto’s op het internet gezet.’

‘En wat vonden ze daarvan?’ vroeg Karin.

‘Ik heb nog geen antwoord gehad. Maar ik heb niet alleen foto’s gemaakt. Ik heb de androïde zelf ook opgeborgen in een garage. Hij zit goed vast, maar zelfs al was hij los, dan nog zou hij niet weg willen lopen. Ik heb zijn kleren meegenomen. Ik heb ook gezegd dat ik de tv erbij haal, als zijn opdrachtgevers niet snel reageren. Op publiciteit zitten ze vast niet te wachten. Tot ze reageren moeten Merel en de kinderen voorlopig hier verstopt blijven.’

‘Is voor mij geen probleem,’ zei Karin. ‘Maar hoe zit dat met Merel en haar energieke kindertjes? Een gesloten schuilkelder gaat heel snel op een soort gevangenis lijken.’

‘Hoelang denk je dat we hier moeten blijven?’

‘Hooguit drie dagen,’ zei Ellis. ‘Ik heb de havenmeester gebeld en er ligt een jachtje klaar in de jachthaven. Als we niets horen breng ik jullie over drie dagen met dat jacht ‘s nachts weg.’

‘En dan? Als ze me vinden, word ik nog steeds opgepakt.’

‘Met welk argument zoeken de autoriteiten je? Dat je in overspannen toestand het huis hebt verlaten en dat men vreest voor de gezondheid van je kinderen. Dat vervalt als je thuis bent. Ik krijg jou en je kinderen ongezien in Blijsterdam. Dan kunnen we

aan de pers laten zien dat jij niet gek bent en dat je kinderen volkomen gezond zijn.'

'En jij denkt dat dat genoeg is?'

'Ja. Kinderbescherming heeft dan geen argumenten meer om de kinderen mee te nemen.'

Merel trok haar benen op en legde haar kin op haar knieën.

'Heeft de Raad voor de Kinderbescherming argumenten nodig om een kind uit huis te plaatsen?' vroeg ze. 'Waar zijn we in terechtgekomen, Ellis? En wat doen die buitenaardse wezens hier?'

'Dat is een heel belangrijke vraag,' zei Karin. 'Ik vraag me af of we het wel geheim moeten houden? Stel dat ze een invasie voorbereiden?'

'Een invasie?' zei Ellis met opgetrokken wenkbrauwen. 'Hier op Terschelling? Erg onwaarschijnlijk.'

'Hé, ik weet ook niet wat ze doen. Maar ik ben niet verliefd op de moeder van het kind dat ze zoeken.'

'Wat bedoel je daar nu weer mee?' vroeg Ellis geïrriteerd.

'Dat je niet helder denkt. Je staart je blind op het beschermen van Emma. Aliens dreigen, dat je hun aanwezigheid openbaar gaat maken, helpt echt niet. Je kunt er beter direct mee naar de pers gaan.'

'En dan?' vroeg Merel gespannen. 'Wie roept de Kinderbescherming terug? Wie voorkomt dat die psychiater mij psychotisch verklaart en platspuit?'

'Verborgene aliens zijn het probleem,' zei Karin geduldig. 'En die hebben blijkbaar mensen nodig om Emma van je af te kunnen pakken. Wij kunnen hen met eigen mensen bestrijden. Cees Bremmer is een journalist bij de Terschellinger. Een eerlijke vent, een bijtertje met een scherpe pen. Laat hem dat vreemde wezen zien en vertel je verhaal. Zorg ook voor een goede advocaat en een betrouwbare psychiater. Ellis, jij kent er vast wel een?'

Ellis keek van Karin naar Merel en zei dan met tegenzin: 'Ze heeft gelijk. Die aliens zijn het probleem. Zij willen voorkomen dat

Emma iets ziet van wat ze doen. Als het openbaar is, hoeven ze Emma niet meer te ontvoeren. Dat zou alleen maar extra ophef veroorzaken.'

'Precies,' zei Karin.

'Wat denk je?' vroeg Ellis aan Merel.

'Dat ik in een nachtmerrie zit!' riep Merel uit. 'Ik wil wakker worden in een wereld zonder gladgeschoren aliens.'

'Zolang jij hier blijft, vinden ze je niet. Ik ken een hele goede, gezaghebbende psychiater en een goede advocaat vind ik ook wel.'

'Goed zo,' zei Karin. 'Nu komen we ergens. Ik ga naar boven, want over een halfuur staat er een groep voor mijn deur.'

'Ik kom zo achter je aan,' zei Ellis.

Karin stak haar hand op en liep weg.

Ellis ging weer naast Merel zitten en trok haar tegen zich aan.

'Ze heeft gelijk,' zei ze zachtjes. 'Ik ben nog steeds verliefd op je. Dat was ik al op de universiteit, maar toen viel jij voor Prince Charming Johan. Roos was simpelweg een surrogaat. Toen ze dat door kreeg, ging ze er vandoor.'

'Dat weet ik, El,' murmelde Merel. 'Ik was ook gek op jou. En nog. Ik was alleen bang voor wat de mensen zouden zeggen. Daarbij, ik was ook echt verliefd op Johan. En dat is nog steeds niet over.'

'En het is voor jou de een of de ander?'

'Ja. Dwing me alsjeblieft niet om te kiezen.'

'Dat zal ik zeker niet doen,' zei Ellis. 'Want dan ben ik je kwijt. Jij bent trouw in de liefde. Maar mocht het ooit misgaan ...'

Ellis gaf Merel nog een snelle kus en stond op. Ze pakte haar camera en wilde weggaan. Maar voor ze bij de uitgang was, ging de deur open en kwam Karin weer binnen.

'Waar had jij die androïde opgeborgen?' vroeg ze.

'In een garage vlak buiten Hoorn van een leegstaand huis dat te koop staat. Hoezo?'

'Daar is een felle brand uitgebroken.'

Toen de eerste schrik voorbij was, zei Karin: 'Geef mij de foto's van die alien. Ik stuur ze door naar Cees Bremmer, de journalist. Ik heb ook een paar vragen voor hem.'

'Neem maar mee,' zei Ellis. 'Vraag die Cees ook wie de man was, die mij met een pistool kwam bedreigen. De politie moet hem inmiddels gevonden hebben, want ik heb ze verteld waar ze hem konden vinden. Hij zat vastgebonden op mijn wc. Het pistool lag op de grond voor hem. Zijn vingerafdrukken op het wapen en het gat in het keukenkastje moeten voldoende aanwijzingen zijn om hem te arresteren.'

'En je denkt dat de politie geen vragen meer voor jou heeft?'

'Ik heb gezegd dat wij ons bedreigd voelen en daarom van het eiland zijn gevlucht.'

'Hmm, ik hoop dat het voor de plaatselijke dienders voldoende is. Goed, ik geef het door. Houden jullie je ondertussen gedeisd.'

5. Nachtelijk bezoek

Tegen het eind van de middag, terwijl de brand in Hoorn nog in alle hevigheid woedde, kreeg Karin in haar sportschool bezoek van de politie, twee heren en een vrouw. Ze kwamen de zaal van de sportschool binnenlopen alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Dat was een vergissing.

Karin gaf een paar bevelen en de veertien leerlingen stelden zich in een dubbele rij op. Zelf ging ze voor de rijen staan. Ze bulderde een kreet, die door de hele groep werd overgenomen.

Daarna liep ze met grote passen op de bezoekers af en riep: 'Schoenen uit of oprotten!'

Een man met een breed gezicht en een vrijwel kaal hoofd glimlachte verzoenend en zei: 'Pardon, mevrouw, maar ...'

'Ben je doof!' bulderde Karin, die met twee grote stappen vlak voor de man ging staan. Ze was ruim een kop groter.

De kale man deinsde achteruit en hief bezwerend zijn handen op. 'Ik wil ...'

'Het interesseert mij geen donder wat jij wilt!' brulde Karin. 'In mijn sportschool doet iedereen zijn schoenen uit. Wie dat niet doet, donder ik er persoonlijk uit!'

'Sorry, Karin,' zei de oudste van de twee politiemensen. 'Mevrouw, heren, doe jullie schoenen uit. We hebben nog meer te doen.'

'Prima,' zei Karin. 'Doe dat dan ook en doe het vooral niet hier.'

'We hebben een belangrijke vraag, Karin,' zei de politiemansussend. 'Het leven van een kind staat op het spel.'

'Vertel!' zei Karin bars.

'Het gaat om Merel van den Berg,' zei de kale man, terwijl hij hinkend een schoen probeerde uit te trekken. 'Zij is eergisteren in overspannen toestand met haar kinderen vertrokken. We denken dat ze hier op het eiland is. Ze logeerde met haar kinderen bij een

vriendin, mevrouw Bredevoort, in Midsland aan Zee. Heeft u hen soms gezien?’

‘Ja,’ zei Karin. ‘Gisteravond nog. Prima meid, die Merel. Niks mis mee. En dat geldt ook voor haar kinderen. Leuk stel.’

‘Weet u waar ze zijn?’

‘Wie ben jij dat je dit vraagt?’

‘Ik ben dokter Groenheide, psychiater.’

‘Ah, juist. U heeft Merel onderzocht?’

‘Nee, daar heb ik nog geen gelegenheid voor gehad.’

‘Interessant,’ zei Karin op honende toon. ‘Een psychiater die diagnoses stelt zonder zijn patiënt te zien. Scheer je weg voor ik je aanklaag wegens laster.’

‘Niet zo snel, mevrouw,’ zei een goed geklede man met sluijk zwart haar. ‘Ik ben meester de Boer, advocaat. Ik heb hier een verklaring van dominee Van den Berg, de echtgenote van Merel van den Berg. Hij verklaart dat zijn vrouw overspannen was en op zaterdagmorgen zijn beide kinderen tegen zijn wil in heeft ontvoerd.’

‘Is dat zo?’ vroeg Karin. ‘Is mevrouw Van den Berg de moeder van deze kinderen?’

‘Ja, maar...’

‘Is mevrouw Van den Berg uit de ouderlijk macht ontzet?’

‘Nog niet, maar ...’

‘En op grond van welk recht menen jullie de kinderen van deze moeder uit haar zorg te kunnen roven?’

‘Maar ze is helemaal niet in staat om voor haar kinderen te zorgen,’ zei de vrouw.

‘En jij bent?’

‘Van Drongelen,’ zei ze. ‘Jeugdzorg.’

‘Goed zo, Van Drongelen,’ zei Karin. ‘Doe je werk en bescherm de kinderen van mevrouw Van den Berg tegen de kwalijke praktijken van deze twee beunhazen. Zullen we de vader eens bellen?’

‘Deze verklaring is meer dan genoeg,’ zei de advocaat.

‘Weet vader Wim van den Berg dat deze verklaring bestaat?’
De beide politiemensen keken elkaar even aan.

‘Luister, Karin,’ zei de oudste van de twee. ‘Wij hebben van de officier van justitie in Leeuwarden opdracht gekregen deze mensen te helpen. De kinderen zouden volgens hem in acuut gevaar verkeren.’

‘Zullen we de vader even bellen?’ vroeg Karin weer.

‘Dat is niet nodig,’ zei de advocaat.

‘Ik vind het nodig,’ zei Karin en liep naar een kast in de hoek van de sportzaal. Voor ze daar was klonk er een waarschuwend kreet uit de rij van de leerlingen. Karin draaide zich om en zag dat de psychiater haar was gevolgd. Hij hield iets in zijn hand. Voor hij daar iets mee kon doen, schopte Karin het ding in een flitsende beweging uit zijn hand. Het bleek een klein spuitbusje te zijn.

‘Arresteer haar,’ gilte de advocaat.

Karin pakte het spuitbusje op, schudde het en hield het bij de psychiater voor zijn gezicht.

‘Wat zit hierin, jochie?’ vroeg ze.

‘Karin, houd op!’ zei de politiemans met zijn hand op zijn wapen. ‘Ik wil je niet arresteren, maar als het moet, doe ik het.’

‘Prima,’ zei Karin, terwijl ze met geheven handen achteruit stapte. ‘Wil jij dan nu eerst dominee Van den Berg bellen?’

‘Nee,’ zei hij. ‘Ik heb opdracht dat niet te doen.’

‘Precies,’ zei de psychiater. ‘En het is duidelijk dat deze vrouw mij heeft aangevallen. Arresteer haar.’

De politiemans liep direct op Karin af en zei: ‘Plat op de grond! Armen achter je rug.’

Karin liet zich langzaam op een knie zakken, haar armen wijd. De psychiater stak zijn hand uit en zei: ‘Geef mij dat busje terug.’

‘Oké,’ zei Karin. ‘Hier is het.’

Op het moment dat de man het busje wilde aanpakken, drukte Karin op de knop. Ze spoot een fijne nevel direct in zijn gezicht. Hij bleef ineens besluiteloos staan.

‘Roep de agent terug,’ beval Karin.

‘Euh, ja, natuurlijk. Agent, arrestatie is niet nodig.’

‘Geef hem nu opdracht om het telefoonnummer van dominee Van den Berg uit Blijsterdam op te vragen.’

Ook dat bevel werd tot verbazing van de meeste aanwezigen direct opgevolgd.

‘Wat is dit voor spul?’ vroeg Karin.

‘Een middel om mensen tot medewerking te brengen.’

‘Hoelang werkt het?’

‘Afhankelijk van de hoeveelheid twee tot vier uur.’

‘Dan geef ik je hierbij het bevel om je mond te houden tot het spul bij jou is uitgewerkt.’

‘Heb je het telefoonnummer?’ vroeg ze dan aan de agent.

‘Ja.’

‘Mooi zo. Zet je telefoon op de speaker en bel Van den Berg. En nee, jullie blijven hier,’ riep ze daarna tegen de advocaat en de vrouw van Jeugdzorg, die zich richting de deur bewogen.

Ze hoorden de telefoon overgaan en dan een mannenstem zeggen: ‘Met Van den Berg.’

Karin wenkte de politieman en nam zijn mobiel over.

‘Goedemiddag, dominee. U spreekt met Karin, van sportschool Taekwondo Terschelling. Ik ben een vriendin van Merel. Ik wilde u doorgeven dat het goed gaat met uw vrouw en uw kinderen.’

‘Oh, dat is goed om te horen, Karin. Is Merel in de buurt?’

‘Nee, helaas niet.’

‘Ja, ziet u, ik heb Merel al een paar keer gebeld, maar ik krijg geen verbinding.’

‘De verbindingen zijn hier op het eiland erg slecht, dominee. Ik heb een vraag voor u. Heeft u melding gemaakt bij de politie dat Merel overspannen is?’

‘Merel overspannen? Absoluut niet! Ze is hooguit wat bezorgd over onze dochter Emma. Die is op dit moment erg angstig. Daarom ging ze ook met haar naar Terschelling. Haar vriendin, El-

lis, euhm, achternaam ontschiet me even, maar Ellis is psychotherapeut. Zij had juist deze dagen tijd om een paar sessies met Emma te doen.'

'Ik bel u, omdat er hier een advocaat is die claimt dat hij een door u getekende verklaring heeft, dat Merel uw kinderen tegen uw wil heeft ontvoerd.'

'Wat zegt u?' riep Johan verbijsterd. 'Ik weet niets van een verklaring af. En als er een advocaat is die iets anders beweert, dan moet die wegens valsheid in geschrifte uit zijn ambt gezet worden!'

'Ben ik helemaal met u eens, dominee. Klopt het dat u Wim heet?

'Nee, mijn voornaam is Johan. Waarom vraagt u dat?'

'Ik wilde extra aantonen dat de advocaat een leugenaar is. Dat is prima gelukt. Ik dank u hartelijk, dominee.'

Ze gaf de telefoon terug en zei: 'Het lijkt mij verstandig dat je versterking oproept om deze heren af te voeren.'

'Heb ik al gedaan, mevrouw,' zei de jongste politieman. 'Hier stinkt iets heel vreselijk. Er is een arrestatieteam onderweg.'

'Houd die drie goed in de gaten tot ze er zijn.'

Ze draaide zich om en riep: 'De show is over. Aandacht!'

In de schuilkelder verliep de tijd irritant traag. Het nieuws over de brand had Ellis en Merel geschokt. De wezens van de andere kant waren duidelijk volkomen genadeloos en niet van plan op het voorstel van Ellis in te gaan.

Op aanraden van Karin hadden ze zich gedeisd gehouden. Ellis had met de kinderen een tweetal korte sessies gedaan en daarna ook een met Merel om de emoties wat te verwerken. Na de sessies hadden ze samen naar de tekenfilm van de Grote Vriendelijke Reus gekeken.

‘Goed,’ zei Ellis, nadat de film was afgelopen. ‘Ik ga eten koken. Wat dachten jullie van overheerlijke snoskommer?’

‘Ah, getsie, Ellis,’ riep Merel.

‘Dat is vies hoor!’ riep Emma.

‘Hoe weet je dat nou?’ vroeg Ellis plagend. ‘Heb jij ooit snoskommer gegeten?’

‘Nee, maar het is toch vies,’ zei Jelle. ‘Het is een vieze naam.’

Uiteindelijk werd het een pastamaaltijd die niet echt in de smaak viel. Een toetje van aardbeienijs ging er beter in.

‘Ik ga jullie zo nog een verhaaltje voorlezen,’ zei Merel. ‘Jullie mogen eerst kiezen in welk bed je gaat slapen. Boven of onder.’

Emma gaf de voorkeur aan het onderste bed. Jelle klom naar boven.

‘Wat ga je voorlezen, mam?’ vroeg Jelle.

‘Ik ga voorlezen uit het geheime boek van mijn handen.’

Merel legde haar handen plat tegen elkaar en vouwde ze dan open alsof er een boek in zat.

‘Dat is geen boek!’ riep Jelle.

‘Echt wel,’ zei Merel. ‘Het is een handboek dat alleen grote mensen kunnen lezen. Voor kinderen is het nog onzichtbaar. Luister goed. Er was eens een kleine, bruine beer. Hij heette Bruno en was echt heel klein, maar gelukkig vond zijn moeder dat niet erg. Ze hield juist heel veel van haar Bruno. In de eerste weken nadat de kleine Bruno was geboren bleef hij lekker dicht bij zijn grote, warme mama in de grot liggen. Dat vond zijn moeder heel fijn en gezellig.’

‘Op een dag stond Bruno’s moeder op en zei: “Grom, grom, brul.” Tja, voor ons is dat natuurlijk wat moeilijk om te verstaan, maar Bruno kon de berentaal heel goed begrijpen. Hij hoorde zijn moeder zeggen: “Kom op knul, het is lente. We gaan een eindje wandelen.” Even later huppelde Bruno achter zijn grote, dikke mama aan de donkere grot uit. De winter was eindelijk voorbij en buiten scheen een lekker warm lentezonnetje.’

‘Omdat Bruno zo klein was, en hele korte pootjes had, moest hij heel hard lopen om zijn moeder bij te kunnen houden. En dat viel niet mee. Na een uurtje rennen was Bruno erg moe geworden. Hij keek niet goed uit, struikelde over een boomwortel en viel met zijn snuit vooruit in een kuil. Zijn moeder had niets in de gaten en sjokte gewoon door. Bruno schudde zijn kleine kopje en keek omhoog. De kuil was niet erg diep, maar als je zo klein bent als Bruno dan is zelfs een ondiepe kuil heel erg diep. Hij probeerde omhoog te klimmen, maar telkens als hij bijna boven was gleeed hij weer naar beneden. Oh, oh, hoe moest dat nou? Zou hij hier altijd in deze kuil moeten blijven? Bruno ging op zijn achterwerk zitten en dacht na. “Wat kan ik doen? Ik zou kunnen brullen, maar ik ben zo klein dat een muis nog harder kan piepen dan dat ik kan brullen. Nee, met brullen kom ik hier niet uit.” Hij keek goed om zich heen en kreeg ineens een idee: “Ik ga graven,” zei hij. “Ik heb kleine pootjes maar mijn nagels zijn heel scherp. Ik graaf de aarde van de kuil weg en maak daarvan een berg. Dan kom ik steeds een beetje hoger tot ik uit de kuil kan springen.”

‘Bruno begon te graven en te graven. Het ging niet snel, want zijn pootjes waren erg klein. Toch groef hij door, net zolang tot hij een hele berg aarde uit de wand van de kuil had gegraven. Hij klom op de berg aarde en kon zo over de rand van de kuil kijken. In de verte zag hij zijn moeder aankomen. Ze brulde zijn naam. Bruno sprong de kuil uit en rende naar zijn moeder toe.’

‘Zo zie je maar, dat je nooit moet opgeven, ook als ben je klein. Ga maar rustig even zitten, denk na, kijk om je heen, net zolang tot je weet hoe je verder moet. Welterusten en een dikke zoen van Bruno.’

Merel klapte haar handen dicht. Ze gaf eerst Emma en kus en stond daarna op om ook Jelle een kus te geven.

‘Over Bruno was een mooi verhaal, mama,’ zei Jelle. ‘Morgen moet je weer in je handboek lezen. Daar word ik blij van.’

‘Dat zal ik doen. Slaap lekker, schat.’

Even later zaten Merel en Ellis samen op de bank. Ellis keek Merel aan en zei: 'God, wat ben ik jaloers. Ik wou dat ik ooit zo'n mama als jij had gehad.'

'Op dit moment ben ik Bruno, die in een kuil zit en zijn moeder kwijt is. En ik weet nog niet hoe ik uit de kuil moet ontsnappen.'

'Tja, dat zit mij ook dwars. Niet weten wat er boven gebeurt. Wij kunnen ons helaas niet uit de kuil graven. We zullen op bericht van Karin moeten wachten.'

'Zit er nog een leuke film voor ons in die kast?' vroeg Merel.

'Zeker wel. Karin weet altijd wel aan een kopie van de nieuwste films te komen. Wat dacht je van *The Matrix*? Of *American Beauty*? Of misschien deze *The Green Mile*?'

'Ik ken ze geen van drieën,' zei Merel. 'Johan vindt een bioscoop zonde van de tijd.'

'Getrouwde mensen zouden een beetje meer zonde in hun tijd moeten stoppen. Dat houdt de relatie gezond. Zal ik kiezen?'

'Doe maar.'

Even later lagen ze languit naar *The Green Mile* te kijken.

De brand bij Hoorn legde niet alleen de garage in de as. Ook het huis met zijn fraaie rieten dak werd een prooi van de vlammen. De brandweer was uren bezig om de brand te blussen.

Tussen de vele nieuwsgierige toeschouwers stond er een die beroepshalve nieuwsgierig was: Cees Bremmer. Terwijl een fotograaf zoveel mogelijk plaatjes schoot, waren de journalistieke oren van Cees gespitst op elk kruimeltje informatie.

Kort nadat de brand in Hoorn was uitgebroken had hij een paar sms'jes en foto's ontvangen van een onbekende afzender. De beelden waren vreemd. Ze lieten een vrouw zien, die eerder op een paspop dan op een mens leek. De vragen die gesteld werden waren intrigerend.

‘Welke wezens ken jij, die zwarte ogen hebben, volkomen onbehaard zijn en geslachtsdelen missen? Waarom vliegt een lege garage plotseling in brand? Wie is de man die vanochtend in Midsland aan Zee op zoek was naar Merel van den Berg? Waarom bedreigde hij Ellis Bredevoort met een pistool? Wie dwong de politie dit onder het tapijt te vegen?’

Voorzichtige vragen in de richting van de oorzaak van de brand leverden weinig op. Een van de jongere spuitgasten zei dat het nablussen nog lang zou duren.

‘Geen idee wat er in de fik is gevlogen,’ tekende Cees uit zijn mond op. ‘Maar een deel van de betonvloer lijkt wel lava.’

In Midsland aan Zee was niets bijzonders meer te vinden. Er was inderdaad een man geweest die op zoek was naar Merel van den Berg. Hij zou haar broer zijn die zijn zus zocht omdat hun moeder ernstig gewond geraakt was bij een ongeluk. Waar die man gebleven was wist niemand. Bij navraag op het politiebureau stuitte Cees op een muur van stilzwijgen. Niemand wilde op zijn vragen ingaan. Zelfs niet de man waar hij al sinds de basisschool mee bevriend was.

‘Sorry, Cees,’ kreeg hij te horen. ‘Doe jezelf een lol en vergeet het. Elke vraag die je hierover stelt, elk woord dat je erover schrijft, brengt jou in de problemen. En omdat wij vrienden zijn geldt dat ook voor mij. Mijn vrouw en kinderen zijn belangrijker dan het nieuws.’

Terwijl Cees verbijsterd het politiebureau uitliep, voelde hij plotseling zijn mobiel heet worden in het borstzakje van zijn overhemd. Hij rukte het borstzakje stuk en liet zijn mobiel op de grond vallen. Daar barstte het in vlammen uit.

Even later stond hij samen met zijn vriend naar de smeulende restanten van zijn mobiel te kijken.

‘Kunnen ze dit zomaar ongestraft doen?’ vroeg Cees.

'Ik weet niet over wie je het hebt, Cees. Maar wie op afstand een mobiel in de fik kan steken, is ook in staat om het ongestraft te doen.'

Die avond bestelde Cees in de kroeg een Skylger Jutters-Bitter. Hij dronk er twee, zoals hij altijd deed. Net toen hij wilde weggaan, schoof er een vrouw naast hem aan. Ze zag er met haar blonde haar en helderblauwe ogen aantrekkelijk uit. Ze vroeg hem of hij verstand had van parfums. Cees antwoordde dat hij daar niets van wist. Ze lachte en haalde een spuitbusje uit haar tas. Ze spoot iets op de hand van Cees en liet hem de geur beoordelen. Hij rook niets, maar toch vond hij de geur aangenaam.

Wat de barkeeper verbaasde was dat Cees geheel tegen zijn gewoonte in nog zes keer een Juttertje bestelde. Het viel hem ook op dat Cees veel te vertellen had aan de onbekende blonde dame.

Tegen elf uur verliet Cees nogal wankel de kroeg. De blonde vrouw liep met hem mee naar buiten. Daar spoot ze nog wat parfum op zijn hand en fluisterde hem wat in. Cees stapte gewillig in zijn auto. Even later reed hij met hoge snelheid tegen een boom.

Karin lag net in bed toen ze in de verte sirenes hoorde van de politie, de brandweer en ook van een ziekenwagen. Wat er gebeurd was wist ze niet, maar blijkbaar was het heftig.

'Ik ga niet kijken,' zei ze tegen zichzelf. 'Ik ga gewoon slapen.'

Ze probeerde het, maar na een uur lag ze nog wakker. Ze hoorde nu ook het gedreun van de traumaheli. Met een zucht ging ze overeind zitten en stond op. Ze griste een kimonojasje van de stoeleuning en trok het aan terwijl ze de trap afliep.

Haar woonkamer was door schuifdeuren in tweeën gedeeld. Het voorste gedeelte gebruikte ze nauwelijks. Naast een tv en een computer, stond er in haar achterkamer een radio-installatie. Een uitgebreide installatie waar elke zendamateur de vingers bij zou aflikken.

Ze schakelde in en zocht de frequentie van de hulpdiensten. Toen ze hoorde wat er aan de hand was, zocht ze als een razende op haar computer verder om na korte tijd geschokt alles weer uit te schakelen.

‘Kolere!’ stamelde ze. ‘Cees is met een zatte kop tegen een boom gereden. Zwaar hersenletsel. Ze brengen hem naar Leeuwarden.’

Ze zat een poosje volkomen van slag voor zich uit te staren. Dan voelde ze de haartjes in haar nek overeind komen. Ze hoorde iets sissen, sprong op en draaide zich om. Op de grond lag een spuitbusje, dat zijn lading in een grijze damp door de kamer spoot. Karin wilde ... Ze bleef staan, omdat ze niet meer wist wat ze moest doen.

Een blonde vrouw met helderblauwe ogen kwam de kamer in en bleef voor haar staan. Ze zei: ‘Hallo, Karin. Werk je mee?’

‘Ja,’ antwoordde Karin met matte stem.

‘Werd tijd,’ zei een kale man, die achter de blonde vrouw binnenkwam. ‘Dat kreng heeft me vanmiddag ...’

‘Kop dicht,’ zei de blonde vrouw. ‘Kijk of ze wapens bij zich heeft.’

‘Ze loopt in een ... Aach!’

De kreet van pijn van de kale psychiater werd veroorzaakt door een apparaatje met metalen punten, dat de vrouw in zijn buik drukte.

‘Kijk of ze wapens heeft.’

De psychiater kwam kreunend overeind en trok het ceintuur van Karins kimonojasje los. Ze droeg er alleen een slipje onder.

‘Goed,’ zei de vrouw. ‘Karin, kleeid je weer aan. Vertel me dan waar het meisje met de stralende ogen is.’

‘In mijn schuilkelder,’ zei Karin, terwijl ze op een mechanische wijze haar kimonojasje aantrok en de ceintuur vastmaakte.

‘Waar is die schuilkelder?’

‘Onder de sportschool.’

‘Is de deur van de sportschool open?’

‘Die is op slot.’

‘Haal je sleutels en breng me naar die schuilkelder.’

Karin liep als een slaapwandelaar de gang in en pakte een sleutelbos. Met de sleutels in haar hand liep ze de achterdeur uit. Net toen ze de sleutel in het slot van de deur van haar sportschool stak, klonk er achter haar een kuchend geluid. Omdat ze geen andere opdracht kreeg, draaide Karin de sleutel om en deed de deur open. Achter haar klonk nog tweemaal dat kuchende geluid.

Iemand zei dan: ‘Blijf staan. Hoe heet je?’

‘Karin.’

‘Karin, ik ga iemand een opdracht geven. Die opdracht geldt niet voor jou.’

‘Luister goed, kale man. Neem dit pistool mee. Loop de duinen in en na precies duizend passen ga je zitten. Stop dan de loop van dit pistool in je mond, tel tot drie en haal de trekker over. Ga nu.’

Even later zei de onbekende: ‘Karin, draai je om.’

Karin draaide zich om. Vlak bij haar lag de blonde vrouw. Ze had geen gezicht meer. Verderop zag ze een oudere vrouw, die er slecht uitzag. Haar kleren waren aan flarden, haar gezicht, haar rechterarm en rechterheup zaten onder het bloed. Ze stond ook te beven.

‘Help me,’ zei vrouw. ‘Ik ben koud. Leg me in warm water.’

Karin liep op de vrouw af, nam haar in haar armen en droeg haar het huis in. Terwijl ze met haar de trap opliep, zei de vrouw: ‘Karin, wees vrij. Doe wat je denkt dat je moet doen. Je hoeft niet meer op orders te wachten.’

Met de vrouw in haar armen bleef Karin staan. Ze keek verbaasd naar de vrouw en vroeg: ‘Wie ben jij? En waarom ben je zo steenkoud?’

Maar de vrouw hing bewusteloos in haar armen.

Karin schudde haar hoofd en liep dan door naar de badkamer. Ze legde de vrouw bij het bad neer en zette de warme kraan aan.

Daarna wurmde ze de vrouw uit haar gescheurde kleren en onderzocht haar verwondingen. Het bleken stevige schaafwonden te zijn, alsof ze met een motor hard onderuitgegaan was.

‘Zeker geen motorpak gedragen? Tja, dan raak je soms een heleboel behang kwijt. Pijnlijk, maar je gaat er volgens mij niet dood aan. Hup in het bad. Het prikt even, maar je wordt er ook lekker warm van.’

Het warme water bracht de vrouw met een schok weer bij bewustzijn. Ze kermde even en keek toen verbaasd om zich heen.

‘Waar ben ik?’ vroeg ze.

‘In mijn badkuip,’ zei Karin. ‘Heb je een ongeluk gehad?’

De vrouw keek Karin een moment verward aan en zei dan: ‘Ongeluk ... Nee! Is de Hand kapot?’

‘Ik weet niet waar je het over hebt, dame,’ zei Karin.

‘De Hand, die met de blonde pruik.’

‘Die blonde vrouw?’

‘Geen mens,’ zei de vrouw. ‘Een Hand is ... iets kunstmatigs. De Meesters besturen hem. Ze zoeken het meisje met de stralende ogen.’

‘Oh ja? Nou ik heb hier geen meisjes. Blijf rustig liggen, dan haal ik de EHBO-koffer van beneden om die schaafwonden van je schoon te maken.’

‘Je begrijpt het niet,’ riep de vrouw. ‘Het meisje mag ...’

Haar stem brak af, ze draaide met haar ogen en viel opzij.

‘Nee dus,’ zei Karin, terwijl ze de vrouw beetpakte. ‘Verdrinken doe je maar in je eigen tijd.’

Karin hield de vrouw bijna een halfuur vast tot het badwater afgekoeld was. Dan tilde ze de vrouw uit het bad en legde haar op een badhanddoek neer. Ze begon haar voorzichtig droog te depen, daarna greep ze nog een paar handdoeken en dekte de vrouw ermee toe.

‘Oké, nu de koffer halen,’ zei Karin.

Het schoonmaken en behandelen van de schaafwonden kostte Karin bijna een uur. Daarna trok zij de vrouw een nachthemd aan, dat uiteraard vele maten te groot was.

‘Had je maar bij een kleinere meid moeten aankloppen,’ zei ze, terwijl ze de vrouw naar de logeerkamer droeg.

‘Zo, netjes blijven liggen. Ik ben zo terug.’

Ze liep naar beneden, pakte een zaklantaarn en liet het licht over de ruimte achter haar huis schijnen. Op het pad naar de garage lag het lijk van de “Hand” zonder gezicht.

‘Getver,’ mompelde Karin, terwijl ze bij het lijk neerhurkte. ‘Het lijken wel wonden van dumdummykogels. Hmm, dit is ook vreemd. Geen bloed. Duidelijk niet menselijk. En wat ligt hier? Een spuitbusje? Vast net zoiets als die psychiater had. Ik ga Ellis halen.’

Tien minuten later stond ze met een slaperige Ellis bij het lijk.

‘Wat is hier gebeurd?’ vroeg Ellis.

‘Weet ik niet precies,’ zei Karin.

Ellis ging op haar hurken bij het lijk zitten en trok de pruik los.

‘Drie schotwonden in het achterhoofd,’ zei ze. ‘En jij weet niet of er geschoten is?’

‘Nee. Het is allemaal een beetje wazig. Ik zat beneden en ik hoorde iets sissen. Daarna is alles wat vaag tot ik ineens met een onderkoelde, bewusteloze vrouw de trap opliep. Toen ik haar in bad had gelegd, vroeg ze of dit geval kapot was. Het was volgens haar geen mens, maar iets dat door de meester bestuurd werd. Ze noemde het een “Hand”. Is dit net zo’n alien als die van jou?’

‘Ziet er in ieder geval net zo uit,’ zei Ellis. ‘Misschien zijn er meer van. Misschien is het toch dezelfde en is er in de garage iets anders in de fik gezet. Maar dat is niet belangrijk. We hebben er een die we kunnen laten zien. Bel je journalist.’

‘Tja, dat weet je nog niet,’ zei Karin, plotseling treurig. ‘Cees heeft een ongeluk gehad. Hij zou te veel gedronken hebben. Rond middernacht is hij tegen een boom geknald. Hij is met ernstig hersenletsel naar Leeuwarden gevlogen.’

'Shit!'

'Zeker,' zei Karin, 'maar het stinkt. Cees dronk nooit meer dan twee Juttertjes. Dat was vaste prik. En nu, op de dag dat hij op zoek geweest is naar antwoorden op mijn vragen, rijdt hij zichzelf te pletter. Toeval? Dat wil er bij mij niet in. Zeker nu niet meer. Had ik je al verteld dat ik vanmiddag ook al bezoek had? Een psychiater, een advocaat en iemand van de Kinderbescherming.'

Ze vertelde snel wat er gebeurd was.

'Ik weet niet of ze nog vastzitten, maar hun nepverhaal ligt aan scherven. Het enige waar je goed voor moet uitkijken is dit.'

Ze liet het spuitbusje zien.

'Een beetje op je huid en je bent bereid om alles te doen wat ze je maar opdragen.'

Ellis pakte het busje aan en zei: 'Dit ken ik. Er zat een cassette met twee van dit soort spuitbusjes in de tas van dat blonde mormel.'

'Waar ik bang voor ben is dat ze dat spul vannacht ook op mij hebben gebruikt.'

'Dat je daarom niet goed weet wat er is gebeurd?'

'Ja. En wat hebben ze mij in die tijd gevraagd? Heb ik ze misschien verteld dat jullie hier waren?'

'Maak jezelf geen verwijten, Karin. Als je het verteld hebt, heb je het duidelijk onder dwang gedaan. Hoe zit het met die onderkoelde vrouw? Je zei dat die naar Emma vroeg?'

'Ze noemde haar het meisje met de stralende ogen. Die vrouw is een gewoon mens van een jaar of zestig. Ze ziet er alleen uit of ze van een rijdende trein is gevallen. Schaafwonden over haar hele lijf.'

'Vreemd. Maar als zij dit ding kapotgeschoten heeft, dan staat ze waarschijnlijk aan onze kant. Waar is ze?'

'Logeerkamer, boven aan de voorkant. Maar zij was net nog volkomen van de wereld.'

‘Hmm, een ding is wel duidelijk. Merel en haar kinderen zijn hier niet langer veilig.’

‘Dat vrees ik ook,’ zei Karin. Ze duwde met haar voet tegen het lijk en zei: ‘Wat doe ik hiermee? Publiciteit is misschien gevaarlijk.’

‘Tja, laat het nog maar even liggen. Zelfs als het ding hier in de fik vliegt, richt het verder geen schade aan. Laten we naar boven gaan en het aan die vrouw vragen. Wie weet werkt dit spul ook wel op haar.’

6. Onmogelijke keuze

Boven in de logeerkamer vonden ze de vrouw naast het bed op de grond. Ze lag met haar benen verward in het veel te grote nachthemd van Karin.

‘Hallo,’ zei Ellis. ‘Wie bent u?’

De vrouw keek op en schudde dan haar hoofd.

‘Niet belangrijk,’ zei ze hijgend. ‘Ik ga dood.’

Ze hoestte en zei dan: ‘Waarschuw het meisje met de stralende ogen. Ze moet haar ogen dicht doen. Ze moet van dit eiland vertrekken. Misschien laten de Meesters haar gaan.’

‘Misschien?’ vroeg Ellis. ‘Wat als ze haar niet laten gaan?’

‘Dan moet je de moeder zeggen dat ze moet kiezen.’

De vrouw kuchte en spooog een klodder slijm met bloedsliertjes uit.

‘Als ze het kind wil houden, moet ze het blind maken, anders moet ze het afstaan,’ zei ze hijgend.

‘Een kind blind maken of afstaan? Ben je wel goed bij je hoofd?’

‘Het kind blijft dan wel leven. Mijn moeder heeft die keuze jaren geleden ook gemaakt. Ik had ook zulke ogen.’

‘Wou je zeggen dat dit al zestig aan de gang is?’

‘Langer. Ik ben 73. Alsjeblieft! Als mijn dochter komt ...’

Een scheurende hoestbui benam haar de adem.

‘Wie is je dochter?’

De vrouw schudde haar hoofd en zei dan hijgend: ‘Als zij komt, sta het kind dan aan haar af. Anders zullen de Meesters het kind doden.’

‘Maar waarom?’ vroeg Karin. ‘Wat doen die “Meesters” van jou hier op Terschelling?’

‘Ze bouwen een toekomst ... voor hun kinderen.’

De vrouw begon scheurend te hoesten. Ze gaf weer bloed op, hijgde even en zakte op de grond neer.

Ellis boog zich over de vrouw heen en voelde haar pols.

'Tjee,' zei ze verbaasd en legde een hand op het voorhoofd van de vrouw. 'Ze is gloeiend heet. Hoge koorts.'

'Vast longontsteking,' zei Karin. 'Verbaasd me niks. Ze was stevig onderkoeld. Laten we haar eerst maar weer in bed leggen.'

Ze tilden samen de vrouw weer in bed en dekten haar toe.

'Tja, wat nu?' vroeg Karin. 'Hier moet ik eigenlijk 112 voor bellen, en snel ook, anders is ze dood voor ze hier zijn.'

Op dat moment hoorden ze een sissend geluid en buiten lichtte iets fel op. Karin en Ellis liepen naar het raam en knepen hun ogen dicht.

'Shit!' riep Karin. 'Dat ding vliegt in de fik.'

Het duurde maar een paar tellen daarna was er niets meer van de alien over dan een nagloeiende, verglaasde plek.

'Weer geen bewijs,' zei Karin. 'En ze weten dat jullie hier zijn.'

'Dan moeten we direct weg,' zei Ellis. 'Ik ga Merel en haar kinderen wakker maken.'

'Ik ga 112 bellen. Als de ambulance weg is, breng ik jullie zelf naar de jachthaven. Merel en de kinderen verstoppen we achterin.'

Even later ging Ellis op de rand van het bed zitten waar Merel lag te slapen. Ze streelde het haar uit Merels gezicht en zei: 'Wakker worden, schat. We moeten weg.'

Merel schrok wakker en kwam half overeind.

'Wat ... is er?' vroeg ze slaapdronken.

'Problemen,' zei Ellis en gaf Merel een korte schets van alles wat er de afgelopen uren was gebeurd.

'Ik moet Emma blind maken of afstaan?' vroeg Merel vol ongelooft.

'Dat zei ze. Ze zei ook dat zij zelf zestig jaar geleden door haar moeder was afgestaan.'

'Zei ze dat? Nou deze moeder is dat niet van plan!'

'Er is een kans dat ze Emma laten gaan. Dan moeten we zo snel mogelijk van Terschelling vertrekken.'

‘Nu direct?’

‘Ja. Zodra de ambulance met de gewonde vrouw weg is, brengt Karin ons naar de jachthaven.’

‘Hoe laat is het?’

‘Bijna drie uur. We gaan niet naar Harlingen, maar via Kornwerderzand naar Makkum. Dat is een uur of vijf varen.’

‘Mijn auto staat nog in Harlingen.’

‘De mijne ook. Ik zorg er wel voor dat jouw Mini in Blijsterdam komt. In Makkum huur ik een auto en daar breng ik je mee naar huis. Laten we de kinderen wakker gaan maken.’

Het werd al licht toen Karin haar auto de garage uitreed. Ellis zat naast haar. De kinderen lagen weer onder de plaid op de achterbank. Emma droeg een slaapmasker. Merel lag opgerold in de kofferruimte.

‘De politie, die met de ambu meekwam, was erg achterdochtig,’ zei Karin. ‘Ze vroegen hoe deze vrouw aan haar schaafwonden kwam. Ze zeiden nog net niet dat ik de vloer met haar had aangeveegd.’

‘Leefde ze nog wel?’

‘Ja, kantje boord. Ik vrees dat ze niet veel tijd meer heeft.’

‘Triest,’ zei Ellis. ‘Hoe zou ze aan die verwondingen gekomen zijn?’

‘Geen idee. Maar als zij niet was komen opdagen ...’

‘Ze was een beschermengeltje,’ zei Ellis. ‘Ik vraag me wel af wat ze bedoelde, dat die aliens hier aan een toekomst voor hun kinderen werken?’

‘Ja, dat zit mij ook dwars,’ zei Karin. ‘Mensen die een toekomst voor hun kinderen willen doen dat vaak ten koste van anderen. Ik ga straks uitzoeken hoe het met Cees is. En daarna ...’

Ze stopte bij de ingang van de jachthaven.

‘Waar ligt die tobbe van je?’

‘Aan de eerste steiger. Dat motorjacht met de gele opbouw.’
‘Ziet er goed uit.’

‘Merel? Leef je nog?’

‘Volgens mij wel,’ klonk het dof uit de kofferbak. ‘Maar ik geniet er niet van, dus graag actie.’

‘Ik ga een steekwagentje halen,’ zei Ellis. ‘Daarmee breng ik jullie als bagage aan boord.’

Geen half uur later manoeuvreerde Ellis het jacht de haven van Terschelling uit. In de kajuit zong Merel zachtjes een wiegeliedje voor haar slaperige kinderen. Vooral Jelle was erg mopperig.

‘Verstoppen in een tas is niet leuk,’ vond hij.

‘Maar het was een hele mooie tas en niemand heeft jullie gezien,’ zei Merel. ‘En dat is toch wel spannend, of niet?’

‘Wanneer mag ik weer kijken?’ vroeg Emma. ‘Deze doek kriebelt.’

‘Ga nog maar even slapen. Ik maak je wakker als we buiten de haven zijn. Misschien zien we dan wel zeehonden.’

‘Mag ik de doek dan afdoen? Anders zie ik de zeehonden niet.’

‘Emmetje, luister, lieverd. De stoute mensen zijn nog steeds naar je op zoek. Als je hier in de haven van Terschelling je ogen opendoet, zien ze dat misschien. Buiten de haven ben je veilig. Dan is je spiegelbril wel genoeg. En geloof me, die wil je dan heel graag op je neus hebben, want de zon schittert straks heel fel op het water. Nou, dikke kus, en nu nog even gaan liggen. Welterusten.’

Merel schoof de gordijntjes van de kooien dicht en ging in een hoekje van de kajuit zitten. Buiten zag ze de benen van Ellis, die op een hoge kruk zat bij het stuurwiel.

‘Wat moet ik?’ vroeg Merel zich in gedachten af. ‘Stel dat ze ons weten te onderscheppen en Emma ...’ Ze beet op haar onderlip en drukte haar handen in haar ogen.

‘Ik ga niet janken,’ dacht ze. ‘Ik doe het niet!’

Ze liet zich van de bank afglijden en ging op de onderste trede van het trapje zitten.

Ellis keek kort omlaag en zei dan: 'We zijn bijna de haven uit. Er is weinig verkeer, maar met een goede kijker kunnen ze ons nog een hele tijd volgen. Als ik jou was, ging ik ook even languit. Zoveel slaap heb je niet gehad.'

'En jij dan?'

'Met mij hoeft je geen medelijden te hebben. Ik ben ijzeren Ellis.'

'Lekker is dat. Ik zoek een schouder om op uit te huilen, maar ijzer roest.'

'Vanavond lig jij weer naast je mannetje,' zei Ellis. 'Huil maar uit op zijn schouders.'

Merel ging verzitten en staaarde zonder iets te zien voor zich uit. Dan slaakte ze een diepe zucht en zei: 'Dat ga ik zeker doen, al vraag ik me wel af waar ik dan om zal huilen.'

'Niet omdat je Emma kwijt bent,' zei Ellis stellig. 'Ik ga met je mee en ik laat de foto's van die alien zien. Johan mag het dan druk hebben, hij is niet dom en ik ben heel overtuigend.'

'Dank je,' zei Merel. 'Ik ga toch maar een uurtje liggen.'

'Zie je wel dat ik overtuigend ben.'

'Zeker. Tot straks.'

Merel liep door de kajuit naar voren en ging op een tweepersonsbed liggen. Ze legde een arm over haar ogen en gaapte. Ze voelde dat het jacht begon te deinen.

'We zijn de haven uit,' dacht ze nog.

Twee uur later werd ze wakker van Jelle.

Hij riep: 'Mama, wakker worden. Tante Ellis moet plassen.'

'Ben jij alweer wakker, vent?' zei Merel.

Ze kwam wat wankel overeind en knipperde tegen het licht, dat door een van de kajuitramen naar binnen viel. Ze liep naar achteren en keek bij het trapje omhoog.

'Hoi. Hoge nood?'

'Ja. We zitten nu op ruim tien mijl van Terschelling. Het lijkt me sterk dat ze ons nu nog kunnen zien. Maar om het zekere voor het

onzekere te nemen wisselen we van plek. Ik ga zitten, jij gaat staan, en je neemt mijn hoed over.'

'Geen punt,' zei Merel, en een tel later stond ze achter het navigatiepaneel.

'Koers is 118,' zei Ellis, 'maar je hoeft niks te doen, alles gaat automatisch. Houd alleen dat zeiljacht daar aan stuurboord in de gaten. Het kruist nu ruim voorlangs, maar je weet het nooit.'

'Aye, aye, kapitein,' zei Merel. 'Ga nou maar gauw anders moeten we straks nog hozen.'

'Waarom zeg je aai aai?' vroeg Jelle.

'Dat is echte zeemanstaal, jochie,' zei Merel. 'Aye betekent "ja" in het Engels. Als de kapitein van een schip tegen een matroos zegt: "Hijs de zeilen!", dan zegt de matroos: "Aye, aye, kapitein." En dat betekent: "Ja, ik begrijp het, en ja, ik ga het doen, kapitein."' "

'Ben jij dan een matroos?' vroeg hij.

'Vandaag wel, lieverd. En Ellis is de kapitein.'

'Kapitein Brom is geen meisje.'

'Nee, maar er zijn veel meer kapiteins dan alleen kapitein Brom van de Bereboot,' zei Merel. 'Meisjes kunnen alles worden wat ze willen. Ook kapitein.'

Jelle moest daar even over nadenken.

'Wil jij kapitein worden?' vroeg hij dan aan Emma.

'Echt niet,' zei Emma. 'Ik word juf in school. Net als juf Yolanda.'

'Juf op school,' zei Ellis, die van de wc kwam. 'Dat is leuk werk. Altijd met lieve kindertjes liedjes zingen en tekeningen maken.'

'Je moet ook wel lezen, hoor,' zei Emma.

'Natuurlijk. Hoe kan ik dat nou vergeten. Wil jij ook op een school gaan werken, Jelle?'

'Ik wil kapitein worden.'

'Dat is helemaal leuk werk. Op een groot schip over de hele wereld varen. Wist je dat je dat kunt leren op Terschelling?'

'Waar dan?' vroeg Jelle.

‘Op de zeevaartschool. Dat is een school voor grote jongens en meisjes.’

‘Was jij ook op de zeevaartschool?’

‘Nee hoor,’ lachte Ellis. ‘Jouw mama maakte maar een grapje toen ze mij kapitein noemde. Ik wil nu de kok zijn. Pannenkoeken bakken gaat niet, maar ik kan wel wentelteefjes maken, of een bord cornflakes.’

‘Wat zijn wentedeeltjes?’ wilde Emma weten.

‘Wentelteefjes,’ zei Ellis. ‘Dat zijn gebakken boterhammen, in melk, met suiker. Ze lijken wel een beetje op pannenkoeken.’

‘Doe maar,’ riep Merel van boven. ‘Mijn moeder noemt ze zoete flappies.’

‘Zoete flappies, oké. Red jij het nog een halfuur?’

‘Ja, hoor,’ zei Merel. ‘Alles is rustig. Dat zeiljacht is voorbij.’

Kort voor de middag meerden ze af in de jachthaven van Mak-kum. Terwijl Ellis de formaliteiten afhandelde, pakte Merel de tas-sen in.

‘Moet konijn ook in de tas?’ vroeg ze aan Emma.

‘Konijn wil bij mij blijven,’ zei Emma. ‘Ze is een beetje verdrietig.’

‘Ach, waarom is konijn zo verdrietig?’

‘Ze moet huilen om de aardige mevrouw,’ zei Emma ernstig. ‘Konijn denkt dat die mevrouw dood is gegaan.’

‘Meid, hoe komt konijn daar nou bij?’ vroeg Merel, zowel verbaasd als ook wat angstig.

‘Ik heb tante Ellis gevraagd wie het schermengeltje is. Ze zei de aardige mevrouw, die zei dat ik niet bang moest zijn. Konijn zegt dat die mevrouw naar de hemel is gegaan.’

Merel trok haar dochter tegen zich aan. Ze vocht tegen tranen en durfde niets te zeggen uit angst dat haar stem zou breken.

‘Mama, waarom huil jij?’ vroeg Jelle.

‘Kom hier, lieverd,’ zei ze. ‘Mama is een beetje verdrietig.’

‘Dat hoeft niet hoor, mama,’ zei Emma. ‘Konijn weet niet dat de hemel heel mooi is. Dan ben je bij de Here Jezus.’

‘Vast wel, schat,’ zei Merel. ‘Vast wel.’

Terwijl ze haar kinderen stevig omarmde, dacht ze: ‘Ik hoop dat ze boven in de gaten hebben dat er een beschermengel minder is.’

Een uur later reden ze Makkum uit. Ellis had een stevige Mercedes gehoord, een die achter van donker glas was voorzien.

‘Heen in een Mini, terug in een Mercedes,’ zei Merel. ‘Je brengt ons in stijl naar huis.’

‘Ach, ze hadden geen Rolls,’ zei Ellis. ‘En de gouden koets was ook niet beschikbaar.’

‘Ha! Alsof jij acht paarden kunt mennen.’

‘Ik niet, maar wie twee kinderen heeft, kan ook wel een kudde paarden vertellen waar ze heen moeten.’

‘Tuurlijk,’ lachte Merel.

‘Dat is wat ik wilde horen,’ zei Ellis. ‘Je lach. Je zag er namelijk net wat droevig uit.’

‘Ach ja,’ zei Merel wat bedrukt. ‘Ik moest aan die zieke dame denken.’

‘Lees jij gedachten? Hier is mijn telefoon. Lees de laatste twee sms’jes van Karin maar eens.’

Merel nam Ellis’ Nokia over en las: ‘Cees ligt op de IC. Toestand kritiek.’ Het tweede bericht luidde: ‘Anonieme vrouw overleden.’

‘Ach,’ zei Merel. ‘Dus toch.’

Ellis hield in achter een trekker en vroeg: ‘Wat bedoel je?’

‘De anonieme vrouw. Triest dat ze er niet meer is. Zonder haar had het vannacht heel ander af kunnen lopen.’

‘Tja. Maar ze had ook een harde boodschap. Toch?’

Merel knikte zwijgend, terwijl Ellis gas gaf en de trekker inhaalde.

‘Wat als haar dochter ...’

‘We hebben ze tot nu toe van het lijf kunnen houden,’ zei Ellis. ‘Daar moesten we maar een gewoonte van maken.’

Merel leunde achterover en keek naar het voorbijglijdende landschap.

‘Van jouw mond naar Zijn oor,’ dacht ze. ‘Maar ik weet niet of Hij luistert.’

Rond half vier reden ze Blijsterdam binnen, waar alles nog precies zo was als Merel zich het ingedutte dorpje herinnerde. Kinderen liepen na schooltijd naar huis. Moeders reden met een kind voorop hun fiets naar de supermarkt. Niets bijzonders, en toch ...

‘Waar zet ik deze bak neer?’ vroeg Ellis.

‘Gewoon op de oprit, voor de garage. Zo te zien is Johan er niet.’

‘Oké, daar zijn we dan. Tjoe! Tjoe! De Ellis-Express is aangekomen bij het eindstation. Iedereen uitstappen!’

‘Wacht even,’ zei Merel. ‘Er komen twee mannen aan met een camera en een microfoon.’

‘Wat moet de pers hier?’

‘Dat ga ik vragen,’ zei Merel. ‘Hier zijn mijn sleutels. Deze rode is van de voordeur. Breng jij de kinderen maar in huis.’

Merel stapte uit, streek haar rok glad en liep op de journalisten af.

‘Goedemiddag, mevrouw,’ zei de man met de microfoon. ‘Mag ik u wat vragen?’

‘Wie bent u?’ vroeg Merel.

‘Gijs Brinkman, van Nederland Actueel. Vanochtend werd op Terschelling het lichaam gevonden van de psychiater dokter Groenheide. Hij had zelfmoord gepleegd. Wij hebben begrepen dat hij naar u op zoek was?’

‘Ik weet niet waar u het over heeft,’ zei Merel. ‘Wacht u even hier.’

‘Maar mevrouw ...’

‘Ik zei niet dat ik u niet wilde spreken,’ zei Merel op scherpe toon. ‘Wacht u even hier. Ik ben zo terug.’

Ze draaide zich om en liep naar binnen.

‘Ellis? Heb jij dat spuitbusje nog?’

‘Stellen ze lastige vragen?’

‘Iemand heeft hen duidelijk getipt. Ik wil weten of dat een probleem wordt of niet. Zo ja ...’

‘Dan zorg ik voor wat vergeetachtigheid.’

Even later zat Merel met Brinkman aan de keukentafel. De cameraman hield hen beiden in beeld.

Ellis vroeg: ‘Koffie of thee?’

‘Koffie, graag,’ zei Brinkman.

‘Voor mij ook, alstublieft,’ zei de cameraman.

‘Dan wordt het koffie,’ zei Ellis.

‘Die psychiater,’ zei Brinkman. ‘Ik heb uit betrouwbare bron vernomen dat hij naar u op zoek was.’

‘Ik ken geen psychiater die Groenweide heet.’

‘Groenheide,’ zei Brinkman. ‘Ik heb ook gehoord dat hij met iemand van Jeugdzorg en een advocaat naar u en uw kinderen op zoek was. Meerdere bronnen hebben verteld dat ze u zochten in de sportschool Taekwondo Terschelling. Nu wil het toeval dat die sportschool nog geen uur geleden in brand gevlogen is.’

‘Wat zeg je?’ vroeg Ellis fel. ‘Brand in de sportschool?’

‘Ja,’ zei Brinkman, duidelijk erg tevreden met de reactie van Ellis. ‘Ik ben door de eigenares, Karin Haroldson, gebeld. Ze was witheet. Ze zei dat er op Terschelling mensen waren, die zich met illegale praktijken bezighielden. Een journalist, Cees Bremmer, die er vragen over had gesteld, ligt nu in Leeuwarden op de IC met zware hersenbeschadiging. Kunt u ons daar meer over vertellen?’

‘Dit gesprek is over,’ zei Merel. ‘Ik wil niet dat dit in het nieuws komt. Ellis?’

‘U heeft ons zelf ...’ begon Brinkman, maar halverwege wist hij niet meer wat hij wilde zeggen.

‘Zet je camera uit,’ zei Ellis, terwijl ze het spuitbusje weer in haar broekzak stopte. ‘Blijf allebei rustig zitten tot we terug zijn.’

Ze liep de keuken uit. Merel liep met haar mee en sloot de keukendeur achter zich.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Ellis. ‘Als iedereen weet dat er mensen zijn die Emma willen ontvoeren, dan kunnen de aliens dat niet meer ongemerkt doen.’

‘Ze kunnen wel ons huis in de fik steken, of mij met de kinderen laten verongelukken. Ze zijn genadeloos.’

‘Jouw keuze,’ zei Ellis en haalde haar Nokia voor de dag. Ze toetste een nummer en zei: ‘Karin? Wat is er gebeurd?’

Ellis luisterde naar het woedende relaas van Karin. Pas na een paar minuten kreeg ze de kans iets terug te zeggen.

‘Zwaar klote, Karin. En als ik iets kan doen om je te helpen ... Ja, ja, natuurlijk. Maar luister. Laat Merel en haar kinderen erbuiten. Publiciteit is voor hen niet goed. Die van de andere kant zijn genadeloos. Ja, oké, maar tegen een overmacht kan ook de sterkste niet op. Ze deinzen niet terug voor moord en niemand schiet er iets mee op als jij het loodje legt. Weet ik, schat. Ik beloof je dat ik zo snel mogelijk terugkom. Dan krijg je alle steun die je nodig hebt. Maar jij noemt Merel niet meer, goed? Je bent een schat, Karin. En houd je haaks. Kus.’

Ellis borg haar telefoon op en zei: ‘Ze is helemaal overstuur. Die school was haar leven.’

‘Ik voel me schuldig,’ zei Merel. ‘Als ik niet naar Terschelling gekomen was ...’

‘Als mijn tante een pik had gehad, was het mijn oom,’ zei Ellis. ‘Maak jezelf geen verwijt. Niemand had dit kunnen voorzien. Laten we de heren van de pers wat instructies geven.’

‘Wis alle beelden van het afgelopen uur,’ zei Ellis even later tegen de cameraman. ‘Vergeet wat je hier kwam doen en vergeet wat je hebt gehoord. En jij,’ zei ze tegen Brinkman, ‘Meld aan je redactie dat het hele verhaal onzin is. Wis je geluidsopnames. Ver-

geet waarom je hier was en ook wat Karin tegen je heeft gezegd. Jullie mogen nu naar huis gaan. Oh, doe het rustig aan en maak onderweg geen brokken.'

Merel liet de beide mannen uit.

'Zo,' zei ze. 'En nu Johan maar eens laten weten dat we thuis zijn.'

Ze liep naar de telefoon in de woonkamer en toetste Johans nummer in. Boven in de studeerkamer ging een mobiel over.

'Dat helpt niet,' zei Merel. 'Nou ja, hij merkt vanzelf wel dat we er zijn als hij thuiskomt. Wat gaan we straks eten? Chinees of pizza?'

De pizzabezorger belde net aan toen Johan de oprit opdraaide.

'Avond, dominee,' zei de jongeman. 'U komt precies op tijd.'

Merel deed de deur open en zei: 'Inderdaad, wat een timing. Hallo, schat. Trek in pizza?'

'Absoluut!' antwoordde Johan. 'Hoeveel is het?'

Hij rekende af met de pizzaknul en gaf een royale fooi. Toen de deur dicht was, zette hij eerst de pizza's neer op een kastje in de hal.

'Blij toe dat je er weer bent, schat,' zei hij dan. 'Had even gebeld, dan was ik thuisgebleven.'

'Eerst een zoen,' zei Merel en voegde de daad bij het woord. 'Waar is je telefoon?' vroeg ze dan.

'Hier in ... Ah, ligt zeker nog in de auto.'

'Niet dus. Hij ligt boven.'

'Oké, sorry. En wie zie ik daar!'

Jelle en Emma kwamen de trap af en dat ging niet stil.

'Papa!' riep Emma, die nog steeds haar spiegelzonnebril droeg. 'We zijn bij de zee geweest.'

'Er was een grote toren,' riep Jelle. 'En we gingen verstopt spelen in een auto.'

‘Nou, nou,’ riep Johan. ‘Jullie hebben een avontuur beleefd. Kom hier en geef jullie papa eens een knuffel. Wat heb jij een mooie zonnebril. Moet je die in huis ook op houden?’

‘Ja, dat moet,’ zei Emma. ‘Dan kan de stoute man mij niet zien.’

‘Zo is dat,’ zei Ellis. ‘Dag Johan. We hebben je heel wat te vertellen, maar nu is het eerst tijd voor de pizza’s.’

‘Ellis,’ zei Johan, terughoudend. ‘Jij bent er ook.’

‘Ja,’ zei Merel. ‘Zij heeft ons naar huis gebracht. Laten we eerst maar gaan eten, anders worden die pizza’s nog koud.’

Even later, aan tafel in de keuken, zei Johan: ‘Ik heb hele vreemde telefoontjes gehad. Ken jij op Terschelling iemand die Karin heet?’

‘Ja!’ riep Jelle. ‘Karin is héél groot. Maar ze is geen reus, want die zijn nog groter.’

‘Karin is lief,’ zei Emma. ‘Ze gaf mij de zonderbril.’

‘Is dat zo?’ zei Johan. ‘Nou dan moet het wel een aardige vrouw zijn. Weet je wat ze mij vroeg? Of ik melding gemaakt had bij de politie, dat jij in overspannen toestand het huis had verlaten. Een advocaat zou zelfs een door mij getekende verklaring bij zich hebben.’

‘Dat heeft Karin verteld,’ zei Merel. ‘Maar eerst de pizza, dan ga ik een paar kinderen met heel veel slaap naar hun bedjes brengen. Daarna komen de verhalen over Terschelling. En dat zijn er heel wat.’

‘Papa, weet je dat de zee kan praten?’ zei Jelle al kauwend.

‘De zee kan praten?’

‘Ja, dat kan de zee,’ zei Merel. ‘Maar, Jelle, jij hebt je mond vol, dus jij kan nu niet praten.’

‘Dat kan ik wel, hoor,’ zei Jelle.

‘Weet ik, schat, maar eerst je mond leegeten, voor je wat zegt.’

Jelle slikte, sperde zijn mond wijd open en zei: ‘Leeg. Papa, mama heeft een boek dat in haar handen zit.’

‘Ja, en dat gaat over Bruno,’ zei Emma snel. ‘Een hele kleine beer.’

‘Dat wou ik zeggen!’ riep Jelle.

‘Allebei niet meer praten nu en een grote hap nemen.’

‘Dit zal ik straks missen,’ zei Ellis, wat weemoedig. ‘Deze gezellige babbelkousjes. Om in termen van jouw beroep te blijven, Johan, jullie zijn gezegend met deze twee.’

Johan keek Ellis een tel verbaasd aan voor hij zei: ‘Dat zijn we zeker, Ellis. Dat zijn we zeker.’

7. Hoopvol bericht

Die avond vertelden Merel en Ellis wat hen op Terschelling was overkomen. Johan luisterde. Hij luisterde heel goed. Niet alleen naar wat er gezegd werd, maar ook naar wat onuitgesproken bleef. Dat laatste borg hij op. Zijn vragen gingen over de vreemde gebeurtenissen.

‘Dus op Pinksterzondag hoorde Emma iemand zeggen: ‘Wees niet bang en doe je ogen dicht. En toen vond jij op het strand wat ijs?’

‘Ja,’ zei Ellis. ‘En nee, het had niet gevroren. De laagste temperatuur die nacht was 16 graden.’

‘Met een paar stukjes droogijs maak je zo ijs.’

‘Droog ijs is bijna 80 graden onder nul,’ zei Ellis. ‘Zoiets neem je niet in je binnenzak mee. En dan had het ijs er ook anders uitgezien. Maar goed, misschien is er logische verklaring voor. Alleen is het wel toevallig dat de vrouw die Karin te hulp kwam ook steenkoud was.’

‘Net als Emma, drie weken terug in de achtertuin,’ zei Merel.

‘De kou is vreemd, maar daar schrik ik niet van. Wel van iemand die jou komt zoeken onder het mom dat hij je broer is, en die dan vervolgens een pistool trekt.’

‘Wij ook,’ zei Merel.

‘En dan ook nog een psychiater, iemand van Jeugdzorg en een advocaat, die beweren dat ik gezegd zou hebben dat jij in overspannen toestand het huis had verlaten en onze kinderen tegen mijn wil had meegenomen. Daar schrik ik niet alleen van, dat is het scenario van een onvoorstelbaar horrorverhaal. De overheid die haar macht misbruikt en kinderen bij hun moeder wil weghalen?’

‘Vergeet dat “onvoorstelbaar” maar, Johan,’ zei Ellis op bittere toon. ‘Dat doet de overheid al jaren. Een tante van mij was zestien toen ze een kind kreeg. Het werd direct bij haar weggehaald en ze

heeft het nooit weer gezien. En mijn tante was niet de enige die dat overkwam. Maar dat terzijde. Waar het om gaat is dat overheidshandelingen het normaal vinden, dat een psychiater iemand psychotisch verklaart. En een advocaat met een getekende verklaring heeft uiteraard de wet aan zijn kant. Dus is het vanzelfsprekend dat iemand van Jeugdzorg de kinderen uit de greep van een zwaar overspannen moeder redt.'

'Wat Ellis bedoelt is dat iemand het bestaande systeem heeft misbruikt om Emma op een onopvallende manier in handen te krijgen.'

'En dan?' zei Johan boos. 'Dachten ze soms dat ik zoiets gewoon zou laten gebeuren? Ik ken heel wat mensen, zowel bij justitie als in de zorgsector. Ik had haar binnen een dag teruggehaald.'

'Daar ben ik van overtuigd, schat,' zei Merel. 'Maar Emma zou onderweg naar Harlingen overboord gezet zijn.'

Johan keek Merel verbijsterd aan.

'Dat ... Hoe weet je dat?'

'Een van de twee die op tweede Pinksterdag naar Merel kwamen zoeken, deze vrouw, heeft mij dat verteld. De vrouw heeft een nogal vreemde lichaamsbouw. Bekijk de foto's maar eens op je gemak. Als het te klein is, kan ik ze ook op een computer overzetten.'

Johan pakte de camera van Ellis aan en bekeek de beelden.

'Ik zie een kaal persoon, met een pikzwart oog. En, wat is dit?'

'Een bh gevuld met nepborsten,' zei Ellis. 'Ik wijs ook even op de volgende foto, die met de gladde borst. Daar mist iets.'

'Erg glad, ja. Hmm, zelfs geen tepels. En dit lijkt wel een strakke vleeskleurige maillot.'

'Geen maillot maar het naakte vlees. Dit wezen mist iets wat mensen wel hebben. Geslachtsdelen. Ofwel, het is niet menselijk.'

'Daar heb ik nog nooit van gehoord,' zei Johan.

'Hier is nog een serie foto's,' zei Ellis. 'Ze zijn wat donker, maar het gaat om eenzelfde soort wezen. Deze kwam 's nachts naar de eigenaar van de sportschool toe en dwong haar te vertellen waar

wij ons hadden verstoppt. Als er niet een oude vrouw was opgedoken die dit wezen door haar hoofd had geschoten, hadden Merel, Jelle, Emma en ik, waarschijnlijk niet meer geleefd.'

'Je wilt zeggen dat er een organisatie is die jacht op Emma maakt?'

'Ja,' zei Merel. 'Dat is wat wij denken. Dat is waar die oude vrouw ons voor heeft gewaarschuwd. Emma kan dingen zien, die de onbekende wezens verborgen willen houden.'

'Wat dan?'

'Het enige dat ik weet is wat de oude vrouw heeft gezegd,' zei Ellis. 'Ze zei dat "de Meesters een toekomst bouwen voor hun kinderen." Wat ze daarmee bedoelde heeft ze niet uitgelegd. En vragen kunnen we het haar niet meer. Ze is vanochtend overleden.'

'Er zijn mensen, waar we nog wel vragen aan kunnen stellen,' zei Johan. 'Die psychiater bijvoorbeeld, of anders die advocaat.'

'De advocaat, dat zou kunnen,' zei Merel, 'al betwijfel ik of hij iets weet. Maar dokter Groenheide heeft vannacht zelfmoord gepleegd.'

'Dat meen je niet!'

'Helaas wel,' zei Ellis. 'Er is ook een journalist, Cees Bremmer, die vragen heeft gesteld over deze zaak. Hij ligt nu met zwaar hersenletsel op de IC in Leeuwarden. En dan is er natuurlijk nog de sportschool van Karin op Terschelling, die zomaar ineens is afgebrand.'

'En dat is geen toeval, maar er zitten "aliens" achter?'

'Hoe je het noemt is niet van belang,' zei Ellis. 'Maar dat toevalige geweld is gericht op Emma.'

'Misschien dat "ze", wie het ook zijn, iets op Terschelling doen, maar wat moet een alien in onze achtertuin?'

'Geen idee,' zei Merel. 'Misschien was het niet de bedoeling en heeft iemand een fout gemaakt. Maar dat is nu niet belangrijk. De vraag is hoe wij voorkomen dat ze Emma iets aandoen, of meenemen?'

‘Wij tegen zij,’ zei Johan. ‘Op Terschelling had je een paar vrienden, en die hebben jullie goed geholpen. Wij hebben hier een gemeente van 230 leden en een heel dorp vol mensen, die onze buren zijn. Er wonen in Blijsterdam onder andere een rechter, een officier van justitie en zeven politieagenten. Er zitten twee ex-mariniers bij de gemeente en de jongens van de rugbyploeg zijn ook niet bang.’

Ellis keek Merel vragend aan, maar die staarde naar de grond. Ze zuchtte en zei: ‘Karin van de sportschool is een Taekwondo meester, of hoe je dat ook noemt. Zij weegt 120 kilo, is flitsend snel en volgens Ellis een sloopkogel op de mat. Grote, sterke Karin kreeg een beetje spray op haar huid en daarna deed ze precies wat ervan haar werd gevraagd. Ze vertelde dat kunstmatige wezen waar wij ons hadden verstopt en bracht het naar ons toe. Dat is ook wat er met die mariniers, die politieagenten en de hele rugbyploeg zal gebeuren. De aliens gebruiken leugens, hypnotische spray en zo nodig geweld.’

‘Het is dus totaal hopeloos?’ zei Johan geagiteerd. ‘Nou dan is het simpel. Als ze zo sterk zijn, hoeven we ons niet druk te maken. Ze winnen toch wel. Is dat wat je wilt zeggen?’

‘Ja, en nee,’ zei Merel. ‘Ze zijn inderdaad te sterk. Ik zou me met Emma kunnen verstoppen, maar dan weet ik zeker dat ze jou, of Jelle, te pakken zullen nemen. Of mijn ouders, of die van jou. Vechten is geen optie en verstoppen ook niet.’

‘Maar ...’ zei Johan.

‘We kunnen geluk hebben. Emma was vooral op Terschelling een bedreiging. Nu we weg zijn, laten ze ons misschien met rust.’

‘En als ze dat niet doen?’

‘Dan moeten we kiezen uit drie onmogelijkheden. De ogen van Emma zijn het probleem. Als zij blind is, laten ze haar met rust.’

‘Wanzin!’ zei Johan. ‘Gebeurt niet. Wat zijn de andere opties?’

‘Haar ... afstaan,’ zei Merel, hakkelend. ‘Ze nemen haar dan mee naar waar ze ook maar zijn en wij zijn haar kwijt.’

‘Gebeurt ook niet. Wat is de derde keuze?’

Merel schudde haar hoofd, verborg haar gezicht in haar handen en begon te huilen.

Ellis keek Johan treurig aan en zei: ‘Die oude vrouw heeft voor ze stierf gezegd, dat als jullie Emma niet blind maken of afstaan, dan zouden de Meesters haar doden.’

Uren later lag Merel uitgeput van het huilen in bed. Ze lag met haar hoofd op Johans borst. Zijn arm lag troostend om haar heen.

‘Stil maar, schat,’ fluisterde Johan sussend. ‘Hier komen we samen doorheen. Ontspan je en ga slapen. Morgen is er weer een dag.’

‘Is dat zo,’ murmelde Merel. ‘En wat is dat dan voor een dag? Een dag waarop iemand Emma komt halen? Of wordt het een dag waarop ze ons huis in de fik steken?’

Ze balde haar vuist en trommelde Johan op zijn borst. ‘Ik wil niet slapen! Ik wil wakker worden uit deze nachtmerrie!’

‘Auw! Je slaat hard, schat.’

‘Dat moet ook!’

‘Waarom dan? Ik ben de vijand niet. Ik sta aan jouw kant.’

‘De vijand kan ik niet bereiken. En ja, je staat aan mijn kant, maar je twijfelt ook. Je gelooft niet echt dat het waar is.’

‘Ik geloof je heus wel hoor. Maar het is ook een verhaal dat ik even moet laten bezinken. En ... ik had op een gegeven moment de indruk dat er meer was.’

‘Nog meer ellende? Was het niet genoeg?’

‘Nee, dat bedoel ik niet.’

Johan aarzelde even voor hij zei: ‘Jij en Ellis ...’

‘Wat? Of we met elkaar hebben liggen vrijen? Is dat wat je wilt weten? Nou, wees gerust. Ik heb naast haar in bed gelegen en we hebben geslapen. Geen gerommel, geen gedonder, alleen geslapen. En weet je waarom? Omdat ik van jou houd. Ja, ik houd ook

van Ellis, zo zit ik in elkaar, maar ik heb “ja” tegen jou gezegd en daar houd ik me aan. En Ellis weet dat en respecteert het.’

‘Sorry,’ mompelde Johan. ‘Af en toe ben ik een hufter.’

‘Ja, dat klopt, maar dat hoort bij jou. Jij bent niet alleen een aardige, leuke vent waar je mee kunt lachen. Je hebt ook ruwe kantjes, bange kantjes, jaloerse kantjes. Die weet je meestal goed te verbergen, maar dat werkt niet. Ik houd van jou, niet van de mooie kanten, maar van de echte Johan. Mag dat?’

Johan knikte zwijgend en Merel kuste hem. Een kus die in een oogwenk een vurige vrijpartij werd.

Een poosje later zat Merel in de badkamer op de wc.

‘Dat bidet in Frankrijk,’ dacht ze, ‘dat mis ik soms wel.’

Toen ze de badkamer uitliep, stond Ellis op de gang te wachten.

‘Welterusten,’ zei Merel, dankbaar dat haar diepe blus in het donker niet zichtbaar was.

‘Jij ook, geluksvogel.’

‘Oh, jé. Heb je het gehoord?’

‘Ik ben tamelijk goed in selectieve doofheid,’ zei Ellis en streelde Merel even over haar wang. ‘Welterusten.’

De volgende dag verliep rustig. Merel en Ellis zaten tegen halfelf in de woonkamer aan de koffie. Emma en Jelle lagen op hun buik bij een puzzel. Johan was op huisbezoek. Buiten viel een druilerig regenbuitje.

‘Deze,’ zei Emma en gaf een stukje door aan Jelle.

‘Ja, die past,’ zei Jelle, na wat doorduwen.

‘Past die echt?’ vroeg Merel. ‘Of doe je het net als oma Geertje?’

‘Nee, hij past wel,’ zei Jelle. ‘Kijk maar. De hengel loopt zo.’

‘Ja, ik zie het. Goed gedaan, knul.’

‘Ik vond het stukje, hoor,’ zei Emma.

‘Dat is zo. Jij ook goed gedaan, meiske.’

‘Oma Geertje?’ vroeg Ellis.

‘De oma van Johan,’ zei Merel. ‘Op het laatst zag ze niet zo goed meer, maar een leesbril was beneden haar waardigheid. Puzzelstukjes kwamen soms met geweld op een plekje te liggen waar ze niet helemaal pasten.’

‘Klinkt bekend. De meeste mensen denken dat opvoeding zo werkt. Mijn moeder probeerde jarenlang om mij aan de man te brengen.’

‘Ja, dat weet ik,’ zei Merel, licht blozend. ‘Op ons trouwfeest kwam ze naar me toe en zei: “Blij toe dat je dat meidengedoe achter je gelaten hebt, schat. Kun je niet eens praten met Elisabeth?”’

Ellis schudde wat weemoedig haar hoofd. ‘Ze bedoelde het goed, alleen begreep ze niet dat het meer was dan “meidengedoe”.’

‘Tja, wij zijn stukjes die volgens sommige mensen net niet helemaal goed in de puzzel van het leven passen.’

‘Diep, hoor, Meer.’

‘Mam, de puzzel is klaar,’ zei Jelle.

‘Nu al? Nou zeg, dat is snel. Willen jullie nog een puzzel maken? Of liever wat kleuren?’

‘Ik wil oefenen,’ zei Jelle. ‘Net als tante Ellis.’

‘Daar moet je nog een beetje groter voor groeien, schat,’ zei Ellis. ‘Maar voor ik naar huis ga, kunnen nog wel samen muziek maken.’

‘Ga jij naar huis?’

‘Ja, lieverd. Ik heb nog een heleboel te doen. Maar we zien elkaar vast wel weer. Ik maak in mijn agenda een plekje voor jullie vrij.’

‘Je bent een engel,’ zei Merel.

‘Was ik dat maar, dan vloog ik naar Harlingen om je Mini op te halen. Wanneer heb je hem nodig?’

‘Is geen haast bij. Ik gebruik hem vrijwel nooit. Maar het zou fijn zijn als je iemand kon vinden, die hem deze kant op rijdt. Desnoods ergens halverwege, dan halen Johan en ik hem wel op.’

‘Geef mij je sleutels maar mee, dan staat die Mini van jou aanstaande zondag bij mij in Lelystad voor de deur.’

‘Doe ik. Ga jij maar met de kinderen muziek maken, dan ga ik de keuken uitmesten. Dat is hard nodig na drie Merelloze dagen. Johan is geen held in schoonmaken.’

‘Beter africhten, schat.’

‘Dat heb ik opgegeven,’ zei Merel, terwijl ze een dweilemmer uit de gangkast pakte. ‘Hij wil wel, maar hij ziet de rommel gewoon niet liggen. Nou, veel plezier met de kids.’

Ellis reed na de lunch weg. Merel keek haar na en voelde zich ineens verlaten.

‘Doe niet zo stom,’ dacht ze. ‘Oké, je houdt van Ellis, maar zij heeft haar eigen leven. Gisteren was het toch goed met Johan? Of niet?’

Er bleef een aarzeling hangen, die ze niet kon plaatsen.

‘Ga wat doen,’ zei ze tegen zichzelf.

‘Emma! Jelle! Kom, dan gaan we boodschappen doen.’

Het voordeel van de pastorie in Blijsterdam was dat de supermarkt vlakbij was. Schuin aan de overkant, recht onder de woning van de nieuwsgierige mevrouw Wijbenga, was een Spar. Het voordeel van de nabijheid was tegelijk ook een nadeel. Iedereen wist altijd wat de dominee te eten kreeg.

Het was Merel al eens overkomen dat een van de vrouwen in de gemeente tegen haar had gezegd: ‘Dominee ziet er wat bleek uit. Wat biefstuk zou hem goed doen.’

Ze had het Johan verteld en die had erom gelachen. ‘Zo werkt het in een dorp, Merel,’ had hij gezegd. ‘Ze zien alles wat je doet en dat vertellen ze in geuren en kleuren aan elkaar door.’

‘Nou,’ had ze gezegd, ‘de eerstvolgende die weer wat te zeuren heeft, krijgt van mij de wind van voren.’

‘Lijkt me niet handig,’ had Johan gezegd. ‘Dan gaan ze medelijdend naar “de dominee” kijken, omdat hij zo’n kreng van een vrouw heeft.’

Ze had hem, met tegenzin, gelijk gegeven. Als domineesgezin woonden ze nu eenmaal in een glazen huis.

‘Wat zullen we vanavond eten?’ vroeg Merel.

‘Pizza!’ riep Jelle.

‘Nee, we gaan niet iedere dag pizza eten. Pak elk maar zo’n grote zak spinazie. Goed zo. Aardappelen zijn er nog genoeg. Sau-cijzen, die zijn lekker bij spinazie. Twee pakken melk, een pak Brinta, yoghurt, goed zo. Oh, en koffie.’

‘Die is ook lekker,’ zei Jelle en wees op een zak chips.

‘Vooruit dan maar.’

‘Ha, je bent er weer,’ zei een stem achter haar. ‘Was het mooi op Terschelling?’

Merel keek om en zag Joke Elzinga staan. Met Joke deed ze om de andere week de zondagschool voor de oudste kinderen.

‘Hallo, Joke,’ zei Merel. ‘Terschelling is een pracht eiland.’

‘Ik ben er nog nooit geweest,’ zei Joke. ‘Maar ik geloof je direct. Er was zeker heel veel zon,’ zei ze dan tegen Emma. ‘Jij hebt zo’n mooie zonnebril op. Hij spiegelt helemaal.’

‘Nou, hè,’ zei Merel snel. ‘Weet je nog hoe de vuurtoren heet?’

‘Brandaar,’ zei Emma.

‘Precies. De Brandaris. Die waakt over het eiland en over alle kinderen op Terschelling.’

‘Dat klinkt heel mooi. Misschien moesten wij van de zomer ook maar eens naar Terschelling.’

‘Gewoon doen. Het is daar heerlijk. Oké, Emma en Jelle, werk aan de winkel. Leg alles maar op de band.’

Merel dirigeerde haar kinderen met veel gepraat langs de kassa en dan de winkel uit. Joke was een aardige vrouw, maar ook een kletskaus eerste klas. Als zij Emma over slechte mannen zou horen praten, wist binnen het uur de hele gemeente dat.

Terwijl ze thuis de boodschappen uitpakte, zei ze: ‘Emma, Jelle, jullie moeten maar tegen niemand vertellen, wat er op Terschelling is gebeurd. De mensen zouden er maar van schrikken.’

'Ik ben echt niet bang, hoor,' zei Emma.

'Nee, dat weet ik, schat, maar Terschelling is gewoon ons geheim. Jullie weten dat wij tegen andere mensen nooit vertellen wat wij thuis doen. Wat de aardige mevrouw bij de zee zei, dat gaat ook niemand wat aan. En ook wat tante Ellis deed, en de kelder van Karin, en ook de Landrover van Wessel, dat zijn allemaal dingen die we lekker geheimhouden. Zullen we dat afspreken?'

'Ik wil vertellen van Bruno,' zei Jelle. 'Dat was een mooi verhaal.'

'Dat mag wel. Aan wie wilde je over Bruno vertellen? Aan oma en opa?'

'Aan de kring van juf Yolanda,' zei Jelle.

'Daar moeten we vertellen,' vulde Emma aan. 'Dat heeft ze gezegd.'

'Dat is ook zo. Ik was het haast vergeten. Jullie gaan morgen naar school. Nou, vertellen jullie het verhaal van Bruno maar in de kring. Maar niet dat we toen in een geheime kelder zaten. Afsproken?'

'Ja, mama,' zei Jelle.

'Goed zo, grote vent en grote meid. Morgen naar school. Nou ...'

Ze viel stil. In de boodschappentas zat een opgevouwen briefje. Een die ze daar niet had ingestopt. Ze pakte het briefje uit de tas en bekeek het argwanend.

'Wat is dat?' vroeg Jelle.

'Een briefje,' zei Merel.

Ze ging zitten en vouwde het open. Er stonden twee korte regels op geprint: 'Wees niet bang,' las ze. 'Emma zal niets kwaads overkomen.'

Meer stond er niet op.

'Hoe komt dit in mijn tas?' vroeg ze zich geschrokken af.

'Waarom kijk je zo?' vroeg Jelle en trok een frons in zijn voorhoofd.

‘Kijk ik zo?’ zei Merel. ‘Nou dan moet ik zeker heel diep nadenken. En nu denk ik dat jullie maar eens naar de kamer moesten gaan, want daar ligt een hele grote doos met puzzels. Ga samen de gele puzzel maar eens maken.’

‘De gele puzzel is heel veel stukjes, hoor,’ zei Jelle.

‘Dat is toch leuk?’ zei Emma opgewekt. ‘Ik ga een stukje zoeken. Jij maakt ze vast.’

Terwijl Emma en Jelle naar de kamer gingen, keek Merel naar het briefje. Ze draaide hem om en om, maar meer stond er niet op. Ze liep in gedachten haar tocht naar en door de winkel na, maar kon niet ontdekken waar, of door wie, het briefje in haar tas was gedaan.

‘Maar stel nou dat dit waar is,’ dacht ze, plotseling hoopvol. ‘Dat ze echt besloten hebben om Emma met rust te laten.’

Ze sloot haar ogen en prevelde zachtjes: ‘Alstublieft, alstublieft, laat dit waar zijn.’

Ze liet het briefje die avond aan Johan zien.

‘En je weet niet hoe het in je tas terechtgekomen is?’

‘Nee. Ik zag het pas toen ik de boodschappen uitpakte. Ik ben mijn route door de winkel in gedachten stap voor stap nagelopen, maar ik heb niets gevonden.’

‘Heb je misschien met iemand staan praten?’

Alleen met Joke. Maar die stond achter haar eigen winkelwagentje.’

‘Van wie het is, weten we dus niet. Maar stel nou dat het van die euh ... vreemde figuren komt?’

‘Ja, stel nou eens,’ zei Merel. ‘Wat willen ze met dit briefje dan zeggen? Is het een mededeling? Is Emma echt veilig? Of is het misleiding om ons zand in de ogen te strooien?’

‘Emma zal niets kwaads overkomen.’ Johan sprak de zin langzaam uit, alsof hij de waarde van de woorden wilde proeven. ‘Het klinkt goed, als het een eerlijke zin is.’ Hij zei het aarzelend, alsof hij niet kon kiezen tussen wat hij hoopte en wat hij vreesde.

‘Ik wil die zin vertrouwen,’ zei hij dan.

‘Ik ook,’ zei Merel, ‘maar ik durf het niet.’

Johan pakte Merels handen en zei: ‘Volgens mij hebben we niet veel keus. Iemand neemt de moeite om ongezien een briefje in je tas te doen. Dat hoeft hij, of zij, helemaal niet te doen. Als ze inderdaad zo machtig zijn, dan is het voor hen een koud kunstje om Emma ongezien mee te nemen. Toch wil iemand ons geruststellen. Ik vermoed dat er bij die vreemdelingen twee partijen zijn, die elkaar tegenwerken.’

‘De vrouw die Emma waarschuwde,’ zei Merel. ‘En de oude vrouw die de androïde doodschoot. De ene partij wil Emma uit de weg ruimen, de andere groep wil Emma geen kwaad doen. Ja, zoiets moet het zijn. Dit briefje komt van de mensen waar die vrouw bij hoort.’

‘Laten we het hopen. Misschien is het een soort test. Zo van, vertrouw ons, geloof wat we zeggen.’

‘Ja, dat wil ik,’ zei Merel, ineens vastberaden. ‘Ik wil geloven dat ze te vertrouwen zijn. Ik wil geloven dat Emma niets kwaads zal overkomen.’

‘Ik doe met je mee,’ zei Johan. ‘Brenge we Jelle en Emma morgenvroeg samen naar school?’

‘Doen we!’

De eerste ochtend dat Emma en Jelle naar school gingen, was voor beiden een ervaring waar ze niet snel over uitgepraat raakten. Ze hadden dan ook heel wat meegemaakt. Samen hadden ze het verhaal van Bruno mogen vertellen en daar hadden de andere kinderen ademloos naar geluisterd. Jelle had daarna met een andere jongen, die Luuk heette, in de bouwhoek gespeeld. Hij had een kasteel gebouwd en daarna een toren. Emma had eerst juf Yolanda mogen helpen. In de pauze had ze met een ander meisje op de wip

gezeten en daarna had ze ook nog het kopje van de juf mogen afwassen.

‘Dus jij vindt afwassen leuk?’ vroeg Merel.

‘Nee, echt niet,’ zei Emma. ‘Juf Yolanda zei dat het leuk was. Daarom deed ik het.’

‘Ik hoor het al. Jelle gaat later huizen bouwen. Jij gaat iets doen waar mensen blij van worden.’

‘Moet ik dan weer afwassen? Dat wil ik niet hoor.’

‘Dat hoeft ook niet,’ zei Merel lachend. ‘De volgende keer mag jij vast iets anders gaan doen.’

Maar er kwam voor Emma geen volgende keer.

Op maandagmiddag, terwijl Merel op de wc zat, en Jelle met zijn vader in de achtertuin aan het voetballen was, liep ze met haar knuffelkonijn onder haar arm de voordeur uit. Ze liep de oprit af en sloeg rechts af. Ze liep naar een bestelbusje, dat even verderop stond te wachten. Een vrouw deed de schuifdeur van de bestelwagen open en zei: ‘Hallo, Emma. Ga je mee?’

Toen Emma instapte, bleef Jelle ineens staan. Hij liet de bal, die hij een harde schop had willen geven, liggen en keek om.

‘Papa,’ zei hij dan. ‘Emma is weg.’

‘Emma? Die is binnen.’

‘Nee, papa. Emma is weg. Ze is om de hoek.’

Johan keek zijn zoontje even verbaasd aan en riep dan: ‘Merel!’

Hij liep de keuken in en riep weer: ‘Merel! Waar is Emma?’

De wc werd doorgetrokken en Merel kwam het toilet uit.

‘Wat is er?’

‘Waar is Emma?’

‘Die ging net naar boven om haar konijn te halen.’

Johan riep: ‘Emma!’ Toen er geen antwoord kwam rende hij met twee treden tegelijk de trap op.

‘Ze is weg, mama,’ zei Jelle met een benepen stemmetje. ‘Emma is in de wereld om de hoek.’

‘Wat zeg je nou?’ vroeg Merel met van schrik vertrokken gezicht. ‘Waar is ze heen?’

‘Dat weet ik niet. Ze is niet bang. Ze heeft het koud.’

Johan kwam weer naar beneden, roepend: ‘Boven is ze niet.’

Hij rukte de voordeur open en sprintte naar buiten. Bij de weg keek hij links en rechts, maar Emma was nergens te bekennen.

Hij rende terug, griste zijn sleutels van het tafeltje in de hal, en riep: ‘Bel de politie. Bel daarna Koos Berendsen. Vertel ze dat Emma waarschijnlijk ontvoerd is. Koos alarmeert de gemeente wel. Blijf jij hier, voor het geval dat ze terugkomt. Ik ga rondrijden om haar te zoeken.’

‘Neem Jelle dan mee!’ riep Merel, maar Johan was al weg.

Merel greep de telefoon en wilde de politie bellen. Maar de telefoon was dood. Ook haar mobiel werkte niet.

‘Jelle! Jij weet wat Emma ziet. Wat ziet ze nu?’

‘Ik weet het niet, mama. Emma weet niet wat ze ziet. Nu weet ik het ook niet. Emma is weg!’

Hij begon te huilen en was ontroostbaar.

Merel pakte Jelle op en zette hem in haar Mini, die ze een dag eerder bij Ellis hadden opgehaald. Ze reed eerst naar het politiebureau. Daar kostte het haar veel moeite om de agent van dienst duidelijk te maken dat zij geen overspannen moeder was, die een paar tellen niet goed op haar kind had gepast. Pas toen Johan ook naar het bureau kwam, begon men de melding serieus te nemen.

Er werd dagenlang door politie en vele vrijwilligers intensief naar Emma gezocht. Er werd in het nieuws een oproep gedaan om naar Emma uit te kijken. Vijvers en sloten werden afgedregd. Bossen werden systematisch doorzocht. Alles echter tevergeefs. Emma bleef onvindbaar.

Alleen Jelle wist dat zij nog leefde en hij zweeg.

8. Opnieuw beginnen

Jelle bleef zwijgzaam. Niet alleen over Emma, maar hij groeide op als een stille jongen, die meestal vanaf de zijlijn toekeek naar alles wat zich in de arena van het leven afspeelde. Hij zag en hoorde veel, hij onthield alles en zweeg. Hij verloor zichzelf in boeken en liet zich alleen horen met muziek. Eerst op een blokfluit en later op een saxofoon. Maar daar is hij zich op dit moment nog niet van bewust. Nu zit hij met zijn blokfluit in zijn handen op de trap. Hij speelt niet, maar luistert.

‘Ik weet het niet, Merel,’ zei Johan. ‘Hij is heel slim, maar alweer een groep overslaan? Hij is net zes en zit al in groep vier.’

‘Jelle verveelt zich suf in groep vier. Hij leest en rekent op het niveau van groep zes.’

‘Dat zijn kinderen van tien jaar!’

‘Geestelijk gezien is dat ook zijn leeftijd.’

‘Alsjeblieft, Merel!’ riep Johan. ‘Je wordt steeds meer zo’n moeder die denkt dat haar kind een hoogbegaafd supergenie is.’

‘Ik plak nergens een stempeltje op, Johan. Maar je hebt je vader gehoord. Jelle leest zonder problemen de boeken van Lewis, over Narnia. En hij leest ook de serie van de Grijze Jager. Boeken voor kinderen van tien tot twaalf.’

‘Dat kan best, maar hij is zes. En kinderen van zes horen niet in groep zes thuis.’

‘Dat hoeft ook niet,’ zei Merel sussend. ‘Maar na de kerst gaat hij wel naar groep vijf. Dat gaan wij samen op school bespreken.’

‘Vergeet het maar. De vorige keer kwam er al commentaar op de voorkeursbehandeling van de zoon van de dominee. Als we hem nu weer een groep laten overslaan, dan krijg je een kerk vol scheve gezichten.’

‘Die gezichten interesseren mij geen moeder!’ riep Merel fel. ‘Ik denk aan wat Jelle nodig heeft!’

‘Dat is geen hysterische moeder,’ beet Johan haar toe.

‘Na de kerst gaat Jelle naar groep vijf,’ zei Merel met een strak gezicht. ‘En als het hier niet kan, dan zoek ik wel een andere school.’

‘Is mama boos?’ hoorde Jelle Emma vragen.

‘Heel boos,’ zei Jelle. ‘Maar dat komt door papa. Hij let niet op.’

‘Klootzak!’ hoorde hij dan ineens zijn moeder gillen. ‘Jij geeft mij niet de schuld van het verdwijnen van Emma. Hoor je!’

Jelle stond op en liep naar zijn kamer. Daar zette hij zijn blokfluit aan zijn lippen en begon een droevig liedje te spelen.

Drie weken later, toen hij uit school kwam, stond zijn moeder hem op te wachten.

‘Stap in,’ zei ze. ‘We gaan een eindje rijden.’

‘Waarheen?’ vroeg Jelle.

‘Dat is een verrassing.’

‘Nee hoor,’ zei Jelle. ‘We gaan verhuizen en pappa gaat niet mee.’

Merel keek haar zoontje met verbazing aan.

‘Wie heeft je dat verteld?’

‘Niemand,’ antwoordde Jelle. ‘Maar je hebt ruzie met papa. En je slaapt al weken op de bank in de kamer. Jullie gaan scheiden.’

Merel keek even strak voor zich uit. Dan haalde ze diep adem en zei: ‘We hebben ruzie, dat klopt. Maar scheiden, nou, zover zijn we nog niet. Maak je geen zorgen. We gaan nu naar Alphen aan den Rijn. Ellis woont daar tegenwoordig. We kunnen voorlopig bij haar slapen en ik ga bij haar in de praktijk werken. Voor jou is er vlak bij een leuke school. Na de kerstvakantie mag je in groep vijf beginnen.’

‘Heb je mijn fluit ook meegenomen?’

‘Natuurlijk, schat. Hij zit in de tas. En je boeken zitten in de doos.’

Op de achterbank keek Jelle uit het raampje van de Mini naar het voorbijglijdende landschap. De velden waren zwart met overal

grote plassen water. December was geen maand waar je vrolijk van werd.

‘Daarom hebben ze natuurlijk twee feesten in december,’ dacht Jelle. ‘Sinterklaas en Kerst. Gewoon om de mensen wat op te vrolijken in een vreselijk saaie, donkere tijd.’

Hij zuchtte en trok dan de verhuisdoos naar zich toe. Bovenop lag het boek dat hij aan het lezen was: *De wonderreis van het Drakeschip*.

Het boek kwam uit de boekenkast van zijn opa uit Almere. Opa Wim gaf Nederlands op een school voor grote kinderen. Omdat hij als kind al gek op lezen was geweest, had hij een grote verzameling boeken. Een boek had Jelle direct aangesproken. Het heette *De betoverde kleerkast*. Hij had gevraagd waar het over ging, en opa had gezegd: ‘Over een meisje, dat een kleerkast inloopt en dan ineens in een andere wereld terecht komt. Het is nog een beetje te moeilijk voor jou om zelf te lezen, maar weet je wat, ik zal het wel voorlezen.’

Opa had hem die middag de eerste twee hoofdstukken voorgelezen. Jelle had genoten van het verhaal over Lucy, die zomaar ineens in het land Narnia terecht gekomen was. Aan het eind van het tweede hoofdstuk kwam het meisje weer terug bij haar zus en broers. Toen opa voorlas dat Lucy riep: ‘Hier ben ik weer hoor; ik ben weer terug,’ was Jelle ineens gaan huilen.

‘Ach wat doe je nou,’ had oma gemopperd. ‘Een kind dat zijn zusje kwijt is geraakt, voorlezen over een meisje dat verdwijnt en weer terug komt! Heb je geen verstand in je hoofd?’

Maar Jelle had zijn hoofd geschud en zijn betraande ogen drooggewreven. Hij had gezegd: ‘Ik vind het boek mooi. Ik wil het zelf lezen.’

Opa had oma even aangekeken en zijn schouders opgehaald.

‘Als jij dit kunt lezen, mag je het boek hebben,’ had hij gezegd. ‘En ik heb nog veel meer boeken over het land Narnia.’

Tot de niet geringe verbazing van oma en opa had Jelle het boek in één ruk uitgelezen.

‘Wat een mooi verhaal,’ had Emma laten weten. ‘Ik wou dat ik in Narnia was.’

‘Narnia is niet echt, Em,’ had Jelle gezegd. ‘Jouw wereld wel. Misschien kun je ooit de weg terugvinden.’

Emma had daar niet op geantwoord.

‘Waar gaat dat boek over?’ hoorde Jelle zijn moeder vragen.

‘Over een Drakeschip,’ zei Jelle.

‘Ahá,’ zei Merel. ‘Het is een boek over Vikingen.’

‘Nee, mam,’ zei Jelle. ‘Het gaat over het land Narnia. Dit is een van de boeken, die ik van opa heb gekregen. Dit boek gaat over drie kinderen die door een schilderij in zee vallen. Die zee is in het land Narnia. De kinderen worden gered door koning Caspian. Die is de baas van het Drakeschip.’

‘Dat is spannend. Zijn het leuke kinderen?’

‘Twee wel. Edmund en Lucy zijn aardig. Maar ze hebben een neefje die Eustaas heet. Dat is een gemene pestkop.’

‘Pestkoppen zijn niet leuk,’ zei Merel. ‘Ik hoop dat je op je nieuwe school geen pestkop tegenkomt.’

Jelle haalde zijn schouders op.

‘Hé, grote vent van me, waarom haal jij je schouders op tot boven je oren? Ik weet heus wel van pestkoppen op school, hoor. En een knulletje dat zo slim is als jij, wordt heel makkelijk gepest.’

‘Dat weet ik,’ zei Jelle nukkig.

‘Weet je ook dat je daarover met mij kunt praten?’

‘En dan?’ zei Jelle. ‘Ga je tante Ellis vragen of zij die pestkop een schop geeft?’

‘Nou zeg, wat doe je boos. Ik wil alleen maar zeggen dat je over alles met mij kunt praten. Ook over gepest worden. Dat verandert niets aan de pestkoppen, daar heb je gelijk in. Maar erover praten helpt wel om er beter mee om te gaan.’

Jelle zag zijn moeder in de achteruitkijkspiegel naar hem kijken. Hij knikte en zei: 'Ik ben niet boos. Ik vind het niet leuk op school. Ik weet alles al, maar als ik vertel wat ik weet, ben ik een "kontkruiper met een grote bek". Op school leer ik alleen nieuwe scheldwoorden.'

'Vertel!' riep Merel. 'Ik ben gek op scheldwoorden.'

'Niet waar. Vorige week zei ik "kleine kutkever" en toen moest ik naar mijn kamer.'

'Niet door mij,' zei Merel. 'Ik heb je nog gevraagd of iemand jou daarmee had uitgescholden, maar jij zei niets en stampte heel boos de trap op. En de deur van je kamer staat denk ik nu nog te trillen van de enorme dreun, waarmee jij hem dichtsmeet.'

'Ja, dat was wel lekker hard,' zei Jelle, voorzichtig grijnzend.

'Dat ziet er al veel beter uit, mannetje. Weet je, het leven is soms erg ingewikkeld. Dan kun je wel boos worden, of heel zielig in een hoekje gaan zitten, maar dat verandert niets. Wat soms wel helpt is lachen. Kom op, ik zet de auto daar op de parkeerplaats aan de kant en dan gaan we een wedstrijdje doen wie het hardste kan lachen.'

Merel sloeg af bij een tankstation, reed er voorbij en zette de auto aan de kant. Ze maakte haar riem los, draaide zich om en begon te giechelen. Het ging al snel over in lachen, dat steeds luider en tegelijk ook echter begon te klinken. Jelle grijnsde in het begin wat onwillig mee, maar lang kon hij het uitbundig schateren van zijn moeder niet weerstaan. Hij lachte met haar mee tot zijn buik er zeer van deed.

'Genoeg,' riep Merel op een gegeven moment uit. Ze wreef de tranen uit haar ogen en zei: 'Nu moet ik eerst naar de wc. Jij ook?'

Onderweg naar de toiletten vroeg Merel: 'En? Moet ik nog met je mee om je op te tillen?'

'Echt niet. Jij mag helemaal niet in een mannen wc komen. Ik ga bij een lage bak staan. En als er geen lage bak is, ga ik naar de gewone wc.'

‘Goed zo, grote vent. Je hebt het al helemaal uitgedacht. Hier is een muntje van 50 eurocent. Stop het maar in die gleuf daar.’

In Alphen zette Merel een poosje later haar Mini in een parkeervak.

‘Ellis woont daar, in dat huis met de rode gordijnen.’

‘Gaan wij daar ook wonen?’

‘Ja, als jij het niet erg vindt, tenminste.’

‘Ellis is aardig,’ zei Jelle. ‘Maar ik wil wel alleen onder de douche.’

‘Natuurlijk,’ zei Merel snel. ‘Jij bent groot genoeg om zelf onder de douche te gaan.’

Die avond lag Jelle helemaal onder zijn dekbed en las zijn boek bij het licht van een zaklantaarn.

‘Lekker voor je,’ dacht hij toen hij las dat de vervelende klier Eustaas in een draak was veranderd. Een draak met een gouden armband om zijn voorpoot, die heel erg knelde.

‘Ik wou dat ik zulke gouden toverarmbanden had,’ dacht hij. ‘De eerste die er een kreeg was stiekeme Joris, die altijd “per ongeluk” op je tenen staat, of je gemeen knijpt.’

‘Jelle,’ hoorde hij zijn moeder zeggen. ‘Tijd om te gaan slapen.’

‘Oké,’ bromde hij. ‘Trusten, mam.’

‘Há, nee, kereltje. Zo werkt het niet. Ik wil eerst een dikke kus, en daarna je zaklantaarn.’

‘Hij is al uit hoor.’

‘Dat zie ik, schattebout. Maar volgens mij zit er aan de zijkant van de zaklantaarn een knopje. En ik heb mij laten vertellen dat je hem daarmee weer kunt aanzetten. Morgen is er weer een dag en dan heb je alle tijd om je boek uit te lezen. We moeten morgenmiddag alleen even naar meester Koos op je nieuwe school.’

Jelle reikte met tegenzin zijn zaklantaarn aan en vroeg: ‘Wie is meester Koos?’

‘Dat is de directeur.’

‘Is hij aardig?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Merel. ‘Ik heb hem alleen nog maar over de telefoon gesproken. Morgenmiddag gaan we samen uitzoeken of wij meester Koos aardig vinden. Zullen we dat doen?’

Jelle knikte aarzelend en zei dan: ‘En als hij niet aardig is?’

‘Laten we eerst gaan praten met meester Koos voor we daarover gaan nadenken. Maak je geen zorgen voor de dag van morgen. Nou, geef je oude moeder een dikke kus en dan lekker slapen.’

‘Je bent helemaal niet oud,’ zei Jelle. ‘Je bent mooi en lief. Papa let niet op en dat is heel stom.’

‘Oké, schat,’ zei Merel ontroerd. ‘Welterusten en lekker slapen.’

Jelle luisterde naar alle onbekende geluiden van Alphen aan den Rijn. Hij hoorde een kerkklok slaan, auto’s rijden en ergens klonk muziek. Beneden hoorde hij een stem praten. Dat is man van het journaal, wist hij. Ellis zei iets en zijn moeder lachte.

Twee uur later werd hij wakker van fluisterende stemmen in de badkamer. Hij hoorde water stromen, een wc werd doorgetrokken en er liepen blote voeten over de gang. Jelle draaide zich om en trok het dekbed over zijn hoofd. Het was niet genoeg om alle geluiden buiten te sluiten. Hij hoorde zijn moeder huilen.

De volgende morgen was hij al vroeg wakker. Buiten was het nog donker, maar beneden hoorde hij al iemand rommelen. Hij stond op, trok een trui aan en ging naar beneden.

‘Goedemorgen, Jelle,’ zei Ellis. ‘Heb je goed geslapen?’

‘Ja, maar soms hoorde ik lawaai.’

‘Zo gaat dat hier in Alphen, knul. Maar geloof me, het went vanzelf. Over een paar weken slaap je daar gewoon doorheen.’

‘Blijf ik dan hier wonen?’

‘Dat is wel de bedoeling,’ zei Ellis en hurkte bij Jelle neer. ‘Vind je dat niet leuk?’

‘Mama moest erg huilen,’ zei Jelle wat bedrukt. ‘Je moet lief voor haar zijn, anders gaat ze weer terug.’

‘Ik zal heel erg lief voor jouw mama zijn. Dat beloof ik.’

Jelle knikte met een ernstig gezicht. ‘Dat is goed, want bij papa is ze niet blij. En als mama niet blij is, dan ben ik ook niet blij.’

Ellis woelde even door Jelle’s haar en zei: ‘Dan ga ik jouw mama blij maken, en jou ook.’

Ze gaf hem een kus en stond op.

‘Zo, nu eerst een bak koffie, en dan moet ik aan het werk.’

‘Wat ga je dan doen?’

‘Dat weet je toch? Ik maak muziek en ik praat met mensen. Net als ik ook met jou heb gedaan.’

Jelle knikte zwijgend.

‘Hier zijn ook kinderen, en grote mensen, die ik blij kan maken met mijn muziek. Dat is mijn werk.’

‘Vind je dat leuk werk?’

‘Jij hebt nog steeds veel vragen, manneke,’ lachte Ellis. ‘Maar, ja, ik vind mijn werk heel leuk. Ik word blij van mensen blij maken. En kijk eens wie we daar hebben. Dag, lieve schat,’ zei ze tegen Merel en omhelsde haar. ‘Jelle heeft tegen mij gezegd dat ik heel lief voor je moet zijn,’ zei ze, en streek een weerbarstige streng haar uit Merels gezicht. ‘Ik heb hem beloofd dat ik dat zal doen.’

Merel keek Ellis aan en wilde wat zeggen, maar ze schoot vol en verborg haar gezicht tegen Ellis’ schouder.

Ellis legde haar hoofd tegen dat van Merel aan en fluisterde: ‘Hij kwam er helemaal zelf mee. Je hebt een prachtzoon, die heel goed kijkt, en ook heel goed begrijpt wat hij ziet.’

‘Weet ik,’ snikte Merel. ‘Maar dat maakt het nog niet gemakkelijk.’

Ze veegde met een mouw haar gezicht droog en zei dan, vastberaden: ‘Genoeg gejangt. Ik bel straks de advocaat. Het is over en uit!’

‘Nee,’ zei Ellis. ‘Dit is een nieuw begin. Voor ons allebei!’

Het was koud, die eerste schoolweek in januari. Er lag sneeuw, vertrapt en hard bevroren, toen Jelle op een dinsdagmorgen dik ingepakt naar school liep. Ver was het niet, de school lag op nog geen vijf minuten lopen van Ellis' huis.

'Zenuwachtig?' vroeg zijn moeder.

'Nee,' zei Jelle. 'Ik ben niet bang.'

'Zo hoort het ook,' zei Merel. 'Je weet dat ik er tussen de middag niet ben, hè?'

'Weet ik.'

'Jij weet ook dat ik veel van je houd, toch?'

'Nee, dat was ik vergeten.'

'Oh, ondeugend jongetje!'

'Tuurlijk weet ik dat, mam. Dat hoef je niet te zeggen.'

'Mooi zo, jij lummel. High five! En tot vanavond.'

Jelle liep het plein van de school op, bleef halverwege staan en liet een sneeuwbal passeren.

'Hé, kleintje, breng mijn sneeuwbal terug.'

Jelle keek de jongen die dat had geroepen aan en zag dat hij groot was. Hij had een dik gezicht met kleine oogjes.

'Dat is er weer een,' dacht Jelle. 'Gelijk maar laten zien wie ik ben.'

'Nee,' zei hij. 'Je hebt te hard gegooid. De sneeuwbal is stuk.'

'Gaan we eigenwijs doen?' riep de grote jongen kwaad uit. 'Kom hier, jij brutaal stuk stront.'

Jelle keek om zich heen en zag een heleboel kinderen die afwachting stonden toe te kijken.

'Ruik jij stront?' riep Jelle met zijn hoge, heldere stem. 'Ik ruik niks. Wie heeft er eentje laten vliegen?'

'Wie hem het eerste ruikt, heeft zijn kont gebruikt!' riep een meisje.

'Dat is Erhan!' riep een ander.

De pestkop keek woest om zich heen en brulde: 'Wie zei dat!'

'Ben jij Erhan?' vroeg Jelle.

'Ja, ik ben Erhan, strontvlieg! Wie ben jij eigenlijk?'

'Hallo, Erhan. Ik heet Jelle. Ik ben hier nieuw.'

'Rot op, Jelle snottebellen. Het plein voor de kleuters zit aan de andere kant.'

'Dan ben ik hier goed, want ik ga naar groep vijf. Dank je, Erhan.'

'Probeer jij mij soms in de zeik te zetten?'

'Natuurlijk niet, Erhan. Ik zou het niet durven. Jij bent zoveel groter dan ik.'

Erhan keek Jelle met een duistere blik aan, zoekend naar een aanleiding om het snotaapje helemaal onder de tegels te kunnen stampen.

'Geef mij vijf euro, slijmbal.'

'Vijf euro?' riep Jelle. 'Dacht je soms dat ik arm was?'

'Dan wordt het tien euro en nu direct betalen, anders ram ik je plat!'

'Twintig euro, dan doe ik je geen pijn!'

Het werd doodstil op het plein. Erhan wist even niet wat hij hoorde, maar stootte dan een brul uit en stormde op Jelle af.

Jelle zag hem komen en bleef roerloos staan. Erhan was ruim een kop groter en minstens twintig kilo zwaarder. Maar wanneer er bevroren, platgestampte sneeuw ligt, is rennen niet verstandig.

Erhan haalde uit naar een jochie dat vliegensvlug een stap opzij deed. Zijn vuist raakte alleen lucht. Hij verloor zijn evenwicht en kwam met een dreun op de grond terecht. De toekijkende kinderen schreeuwden van schrik en verbazing.

Jelle haalde zijn schouders op en liep weg. Achter zich hoorde hij Erhan schelden, maar er volgden geen stampende voeten, die aankondigden dat de knul weer op hem af kwam.

Dat had zeer waarschijnlijk te maken met meester Koos, een oudere man, met grijs haar en een baardje. Tijdens het kennismakingsgesprek had Jelle goed naar hem gekeken en geluisterd en

naderhand was zijn conclusie: 'Meester Koos is aardig, slim en eerlijk.'

Zijn moeder was het daar volkomen mee eens geweest.

'Erhan, wat ben je aan het doen?' vroeg meester Koos.

'Hij liet me struikelen, meester!' riep Erhan.

'Niet waar!' riep een meisje.

'Dankjewel, Lotte,' zei meester Koos. 'Ik heb zelf ook ogen. Weet je zeker dat dit kleine jongentje jou heeft laten struikelen? Of gleeed je misschien gewoon uit?'

'Glee uit, meester,' mompelde Erhan.

'Dat kan gebeuren, Erhan. Het is nogal glad op het plein. Jongens en meisjes, dit is Jelle van den Berg. Hij is zes, en gaat hier bij ons naar groep vijf. Dat vinden wij niet gek, want iedereen is bijzonder. Erhan heeft hele sterke spieren. Jelle is ook sterk, maar dan met zijn hoofd. Bij ons op school is iedereen welkom en telt iedereen mee. Groot of klein, jongen of meisje, rood haar of zwart, slim of niet zo slim, je hoort erbij. En aan pesten hebben we een hekel! Dat is toch zo?'

'Jaah!' werd er door een heleboel kinderen geschreeuwd.

'Ik hoor het niet goed. Aan pesten hebben wij een hekel!'

Nu klonk het instemmende geschreeuw veel harder.

'Zo is het beter. Erhan, Jelle, geef elkaar een hand.'

Jelle stak direct zijn hand uit en wachtte tot Erhan zijn geschaafde kolenschop met grote tegenzin ook uitstak.

'Wat zeggen we tegen iemand die nieuw is op onze school?'

'Welkom,' mompelde Erhan.

'Dankjewel, Erhan,' zei Jelle. 'Moet ik je nu nog tien euro betalen?'

Erhan schudde zijn hoofd.

'Fijn. En jij hoeft mij ook geen twintig euro te betalen.'

Erhan keek Jelle met open mond van verbazing aan.

'Ik heb je geen pijn gedaan, dat is voor vrienden altijd gratis.'

Jelle draaide zich om en liep weg. Erhan bleef verbijsterd achter.

De bel ging en dat bracht de kinderen in beweging. Een meisje met een bril kwam naar Jelle toe en zei: 'Hoi, ik ben Lotte. Ik zit ook in groep vijf. Kom maar mee, dan laat ik je zien waar je moet zijn.'

Jelle wist heel goed waar hij moest zijn, maar liet zich toch door Lotte de weg wijzen. Een vriendelijk gezicht is altijd welkom.

'Hier moet je je jas hangen,' wees Lotte, terwijl ze zichzelf uit haar dikke winterjas pelde. 'Je laarzen moet je onder je jas neerzetten, anders wordt de hele klas vies. En dat is onze juf. Juf Thea is heel aardig.'

Bij de deur van het lokaal zag Jelle een stevige vrouw staan, met een blozend rood gezicht en opgestoken haar.

'Dank je, Lotte,' zei juf Thea. 'Jelle, kom binnen. Fijn dat je er bent. Kijk, daar bij het bureau staat een tafeltje speciaal voor jou.'

Het werd een intensieve ochtend voor Jelle. Om haar nieuwe pupil een beetje vertrouwd te maken met andere kinderen in de klas, liet juf Thea iedereen zichzelf even voorstellen.

'Vertel hoe je heet en wat je leuk vindt om te doen.'

Jelle luisterde goed naar iedereen en vertelde zelf dat hij van lezen hield en van blokfluit spelen. Over Emma zei hij niets.

Daarna kreeg hij van juf Thea een pakket bladen met taal- en rekenopdrachten.

'Jelle, dit zijn opdrachten die de andere kinderen voor de kerst al gemaakt hebben. Ik wil graag weten hoever jij bent.'

'Oké, juf,' zei Jelle.

Tien minuten later legde hij zijn pen neer en zei: 'Ik ben klaar.'

Juf Thea, die gewaarschuwd was, keek maar even verbaasd. Ze bladerde de opdrachten door en zei: 'Goed gedaan, Jelle.'

Ze schreef iets op een briefje en stopte dat samen met de bladen in een grote envelop.

'Jelle, je zei dat je van lezen hield. Ik wil dat je dit boek nu gaat lezen. Wanneer je het uit hebt, wil ik dat mij vertelt waar het over gaat. Lukt dat?'

'Dat boek heb ik al gelezen, juf. Het gaat over Niels Holgerson, die met de ganzen naar het noorden vliegt.'

'Dat klopt. En deze? Kruimeltje?'

'Die ken ik niet, juf. Is dat een spannend boek?'

'Lees het maar en dan mag jij aan mij vertellen of je het spannend vindt of juist niet.'

Een uur later kon Jelle het verhaal van Kruimeltje tot in detail navertellen. Hij vond het spannend, maar ook wel zielig en gemeen.

'Koos,' zei Thea in de pauze, 'dat nieuwe jochie, Jelle, maakt alle toetsen van groep vijf in tien minuten foutloos. En hij leest in een uur het boek Kruimeltje uit.'

'Tja, zijn moeder zei al dat hij slim was. Laat hem voorlopig maar zoveel lezen als hij wil en laat hem ook veel tekenen. Geef hem morgen ook maar wat toetsen uit groep zes. Eind van de week kijken we wel hoe we hem een uitdagend programma kunnen bieden.'

In de eerste week op basisschool de Regenboog keek Jelle voorname-lijk de kat uit de boom. In de klas maakte hij stil en geconcentreerd de opdrachten die hij van de juf kreeg. De toetsen die hij moest maken vond hij eigenlijk te makkelijk, ook die van groep zes. Maar om niet teveel op te vallen, deed hij het rustig aan. Niemand vindt een uitblinker leuk, wist hij uit ervaring.

Tijdens de pauzes zat hij op de rand van een bloembak en vermeed zo de drukte van het plein. Daar zat hij niet alleen. Het was ook het favoriete plekje van Lotte. En zij liet hem delen in haar wijsheid.

'Die met die rode sjaal, dat is Henkie. Hij heeft een glazen oog.'

'Waarom?' wilde Jelle weten.

'Vorig jaar met oud en nieuw kreeg hij een rotje in zijn oog.'

‘Dat is niet leuk.’

‘Nee, maar hij kan nu wel heel goed scheel kijken. Zie je die knul, die nu net boven in het klimrek zit? Dat is Maarten. Daar moet je voor uitkijken, want hij is het geniepige vriendje van Erhan. Was trouwens echt genieten, zoals jij die supereikel plat kreeg. Mag je zo weer doen.’

‘Ben ik niet van plan, Lotte,’ zei Jelle. ‘Ik ga gewoon proberen uit zijn vaarwater te blijven.’

‘Dat is minder leuk, maar wel heel erg slim. Oh, over slim gesproken, zie je die lange, met die blauwe bril, dat is Teun, de slimste jongen van de school. Nou ja, totdat jij kwam dan.’

‘Vind je dat vervelend?’

‘Wat?’ vroeg Lotte. ‘Dat je zo slim bent? Nee, hoor. Zelfs wel handig als ik iets niet weet. Maar ga niet naast je schoenen lopen, want dan trap ik op je tenen.’

‘Afgesproken,’ zei Jelle.

Hij trok zijn handschoen uit, spuugde in zijn hand en stak hem dan naar Lotte uit. Die bedacht zich geen tel en deed hetzelfde.

‘Ik vind jou wel leuk,’ zei Lotte terwijl ze Jelle’s hand drukte. ‘Slim en een beetje gek. Wij passen goed bij elkaar, want ik ben gek en een beetje slim.’

Toen hij die middag thuiskwam, zat er een vrouw met zijn moeder te praten.

‘Jelle, dit is meester Dupuis,’ zei Merel. ‘Zij is advocaat.’

‘Voor de scheiding,’ zei Jelle. ‘Dag mevrouw. Ik ben Jelle.’

‘Hallo, Jelle. Ja, ik kom voor de scheiding. Begrijp je wat er gaat gebeuren?’

‘Ja, mevrouw. Mijn moeder en vader gaan scheiden. Mijn vader blijft in Blijsterdam, want daar is hij dominee. Mijn moeder gaat hier in Alphen wonen, bij haar vriendin. Hier heeft ze ook haar werk als psychotherapeut. Ik wil bij mijn moeder wonen, want mijn vader is altijd weg, en als hij thuis is, zit hij op zijn studeerkamer.’

‘Hij heeft het helemaal door,’ zei Merel.

‘Ik hoor het,’ zei de advocaat. ‘Nou, Jelle, je begrijpt het, en je bent duidelijk in wat je wilt. Begrijp je ook dat je vader je graag regelmatig wil blijven zien?’

‘Dat wil ik ook. En als ik mag kiezen, dan graag één keer in de veertien dagen. Op vrijdagmiddag heen en zondagmiddag weer terug. Maar dan moet papa beloven, dat hij op mijn zaterdag vrij is.’

‘Ik zal het overbrengen, Jelle,’ zei Dupuis. ‘Maar ik kan je niet beloven, dat het ook zo gaat gebeuren. Dit is iets dat jouw vader en moeder samen moeten afspreken.’

‘Dat begrijp ik, mevrouw.’ Hij keek zijn moeder aan en vroeg: ‘Mag ik nu naar mijn kamer, mam?’

‘Ga maar gauw, schat. Je boek ligt vast al op je te wachten.’

Terwijl hij de trap opliep, hoorde hij de advocaat zeggen: ‘Dat is een heel intelligent kind, mevrouw Kuipers.’

‘Kuipers?’ dacht Jelle. ‘Oh, dat is waar ook. Na de scheiding wil ze haar meisjesnaam weer gaan gebruiken. Nou ja, ik ben niet de eerste die een andere achternaam heeft dan zijn moeder.’

De tweede schoolweek begon met dooi, regen en een vechtpartij. Toen Jelle na schooltijd naar huis liep, stond Maarten, de jongen waar Lotte hem voor had gewaarschuwd, met een andere jongen uit groep zeven ineens voor hem. Jelle negeerde hen, maar de twee grepen hem vast.

‘Niet zo snel, kleine strontvlieg,’ zei Maarten. ‘Er is iemand die jouw eigenwijze rotsmoeltje wil dichttimmeren.’

‘Ja, je gaat klappen krijgen!’ zei Maartens kameraad.

Ze trokken Jelle mee de straat over en een fietspad op. Daar draaiden ze hem om. Tegen een boom geleund stond Erhan.

‘Nou ben je niet zo snel, hè?’ zei die grijnzend. ‘En veel babbels heb je ook niet. Hoe zou dat nou toch komen? Soms een beetje bang?’

‘Nee,’ zei Jelle. ‘Waarom zou ik? Wat heeft een kind van zes nou te vrezen van jongens die elf en twaalf jaar oud zijn?’

‘Toch een grote bek!’ riep Erhan en boog zich over Jelle heen. ‘Ga dan je tanden maar tellen!’

Hij balde zijn vuist en haalde uit. Alleen raakte hij weer lucht, want Jelle was bliksemsnel in elkaar gedoken. Hij sprong ook direct weer op en beukte zijn voorhoofd hard tegen Erhans neus. Die wankelde krijsend achteruit, zijn handen op zijn verpletterde neus gedrukt. Voor de andere twee konden reageren, stampte Jelle met zijn hak op de voet van Maarten. Dan draaide hij en gaf de andere jongen een keiharde schop tegen zijn enkel. Hij hoefde zich niet los te rukken, want de handlangers van Erhan vielen schreeuwend van de pijn op de grond.

‘Dank je wel, Ellis,’ dacht hij en liep weg.

‘Wat heb jij gedaan?’ vroeg zijn moeder, toen hij de keuken inliep. ‘Je hebt een bult op je voorhoofd. En dat lijkt wel bloed.’

‘De bult is van mij. Het bloed niet.’

Hij vertelde wat hem net was overkomen.

‘Drie jongens?’ vroeg Merel duidelijk kwaad. ‘Uit groep zeven? Het moet niet gekker worden! Kom mee, dan haal ik eerst dat bloed weg en smeer ik wat Arnica op die bult.’

Terwijl hij met zijn moeder mee naar boven liep, zei Jelle: ‘Je hoeft niet naar school te bellen, hoor. Die drie doen zoiets nooit weer.’

‘Dacht jij dat ik dit zomaar liet passeren? Drie lafaards die samen een jochie van zes te grazen willen nemen? De school, die jongens en hun ouders krijgen van mij te horen hoe ik daarover denk!’

Toen Ellis die avond aan tafel het verhaal hoorde, zei ze: ‘Goed gedaan, Jelle. Ik wed dat je de komende jaren door niemand meer gepest zal worden.’

Twee dagen later zat Jelle met zijn moeder voor een gesprek in de kamer van meester Koos. Juf Thea was er ook bij.

‘Nou, Jelle,’ zei Koos, ‘jouw moeder heeft gelijk. Jij bent een slimme jongen. Hoe vind je dat? Is het leuk om slim te zijn? Of juist niet?’

‘Gewoon,’ zei Jelle en haalde kort zijn schouder tjes op. ‘Lotte heeft een bril, Japie kan goed voetballen en ik ben slim.’

‘En hoe vinden de andere kinderen het, dat jij zo slim bent?’

‘Een paar vinden het niet leuk,’ zei Jelle. ‘Ik heb nieuwe scheldwoorden geleerd. Maar er zijn ook kinderen die het niet erg vinden.’

‘En wat doe jij als ze je uitschelden?’ vroeg Thea.

‘Meestal niks,’ zei Jelle. ‘Schelden is niet erg.’

‘Maar drie grote jongens, die een kind van zes opwachten om hem in elkaar te slaan, is wel erg,’ zei Merel op boze toon.

‘Nogmaals, mevrouw Kuipers, het spijt ons erg dat we dit niet zagen aankomen. Erhan is een wraakzuchtige jongen die zich niet laat corrigeren. Maar Jelle heeft hem en zijn kompanen een harde les geleerd.’

‘Het is niet Jelle’s taak om kinderen te leren hoe ze zich moeten gedragen,’ zei Merel fel.

‘Mam,’ zei Jelle. ‘Laat maar. Ze doen het nooit weer.’

‘De ouders van Erhan hebben besloten om hun zoon van school te halen,’ zei Koos. ‘Ze blijven geloven dat Erhans neus werd gebroken door jongens uit groep acht met een knuppel.’

‘En zijn handlangers?’ vroeg Merel.

‘We weten wie het zijn. Hun ouders hebben gemeld dat hun zoon na schooltijd gewond geraakt is. De een heeft een gekneusde enkel, de ander heeft twee gebroken middenvoetsbeentjes. Ze hebben beiden toegegeven dat ze Jelle voor Erhan moesten vasthouden. De ouders van beide jongens schamen zich en willen hun excuses maken.’

‘Dat is goed,’ zei Merel. ‘Dit moeten we zo snel mogelijk afsluiten. Geef mijn mobiele nummer maar door, dan mogen ze me bellen.’

‘Ik geef het door. Zo, en nu het programma voor Jelle. Thea?’

‘Ja, ik heb Jelle vorige week alle toetsen laten maken van groep vijf en zes. Die waren allemaal foutloos. Ik heb hem een aantal boeken laten lezen en zowel met technisch, als met begrijpend lezen zit hij op het hoogste niveau. Hij heeft een mooi, regelmatig handschrift, en zijn tekenvaardigheid is ... bijzonder.’

Thea sloeg een map open en toonde Merel een drietal tekeningen.

‘De opdracht was om drie tekeningen te maken. Een van zichzelf, een waar hij met zijn vader of moeder opstaat en de laatste mocht hij zelf bedenken.’

Op de eerste tekening zag Merel een jongen op een bed liggen, die met zijn vingers in zijn oren een boek las. Onder hem stonden twee mensen afgebeeld, een man en een vrouw, die ruzie maakten. Op de tweede zag ze zichzelf staan in een innige omhelzing met Ellis. De lachende jongen, die zijn armen om haar benen had geslagen, was duidelijk Jelle. De derde tekening toonde een jongen die op het strand naar de zee zat te kijken. Schuin boven hem, in een apart deel van de tekening, stond een meisje met een knuffelkonijn onder haar arm.

‘Tja,’ zei Merel, aangedaan. ‘Dit is Jelle. Hij leest, maar heeft goed in de gaten dat zijn vader en moeder ruzie maken. Op de tweede tekening is hij gelukkig, omdat ik gelukkig ben, met mijn vriendin. En op de derde tekening laat hij zien wat hem nog steeds pijn doet. Hij mist zijn tweelingzusje Emma. Tweeënhalf jaar geleden werd zij ontvoerd. We weten nog steeds niet waar ze is.’

‘Sta me toe dat ik het samenvat,’ zei Koos ernstig. ‘Een scheiding, een nieuwe relatie van zijn moeder en het verdriet over zijn vermiste zusje. U bent psychologe. Ik hoef u dus niet uit te leggen dat Jelle op dit moment geestelijk gezien in wankel evenwicht verkeert.’

‘Daar zijn wij ons van bewust,’ zei Merel. ‘Mijn vriendin is ook psychotherapeute. Zij heeft Jelle al een hele tijd in behandeling.’

‘Dan ben jij in goede handen,’ zei Koos tegen Jelle. ‘Toch willen we het leven voor jou niet nog ingewikkelder maken dan het al is. Als het om de leerstof gaat, dan zou je zo naar groep zeven of acht kunnen. Maar dan wordt het leeftijdsverschil met de andere kinderen wel heel erg groot. Daarom stel ik voor dat wij jou gewoon in groep vijf laten meedraaien, maar dan met een aangepast programma waarin je kennis maakt met een heleboel onderwerpen. Talen zoals Engels, Duits, Frans, Spaans, misschien ook Grieks en Latijn. Verder biologie, natuurkunde, wiskunde, scheikunde, informatica, en nog veel meer. Aan het eind laten we jou twee van die onderwerpen uitkiezen en die krijg je dan in groep zes en zeven als extra lesstof. We doen dat samen met het Alphens Lyceum, waar wij als basisschool bij zijn aangesloten. Wat denk je, is dat een goed plan?’

‘Ja, meester,’ zei Jelle. ‘Dat is een goed plan.’

Groep vijf werd voor Jelle een feest. Hij genoot van alle extra leerstof. In de pauzes kletste hij met Lotte, of voetbalde hij met Japie.

En het pesten was helemaal over. Er was niemand die zelfs maar scheef naar hem keek.

9. Lucide dromen

Een half jaar later lag Jelle in een hangmat tussen een paar bomen op een natuurcamping. Het was net na de middag en gelukkig was het die dag niet meer zo abnormaal heet als de dagen ervoor. De hittegolf had bijna twee weken geduurd, maar nu, op de dag voor zijn verjaardag, was het gewoon lekker warm zomerweer.

Een paar meter verderop stond de caravan, die zijn beide 'moeders' tweedehands op de kop hadden getikt. Op de dag dat ze hem hadden opgehaald, had toevallig ook de advocaat gebeld, dat de scheiding rond was. Die middag hadden Merel en Ellis 'hoteldebotel' op de achterkant van de caravan geschilderd en in dat woord hun namen verwerkt. De eerste e was voor Merel, de tweede voor Jelle en de laatste voor Ellis.

Naast de caravan stond een klein tentje. Moeder Merel had die voor haar zoon gekocht, toen hij wat bedenkelijk had gekeken bij het zien van de vrij kleine caravan.

'Hoe vind je hem?' had Ellis gevraagd.

'Mooi, maar waar moet ik dan slapen?' had hij geantwoord.

'Daarboven,' had Merel gewezen.

'En waar slapen jullie?'

'Hier op deze banken. Het tafeltje klap je zo weg, en dan leg je die kussens hiertussen. Zo wordt het een tweepersoonsbed.'

'Dat vind ik niet zo leuk, mam,' had hij met een ernstig gezicht gezegd. 'Ik ben heel blij dat jullie gelukkig zijn, maar in bed maken jullie soms erg veel lawaai.'

Merel had een vuurrood gezicht gekregen en Ellis was voorovergebogen de caravan uitgelopen. De volgende dag waren ze naar een kampeerwinkel gegaan en hadden daar voor hem een tentje aangeschaft.

Jelle had er deze zomer al veel in geslapen. In juli had hij een week met zijn vader in Duitsland gekampeerd. Slapen in een slaapcabine in de grote tent van zijn vader had volgens Jelle het-

zelfde probleem als slapen in de caravan. Zijn vader was namelijk niet alleen geweest. Jelle vond Tess best aardig, maar niet als de vervangster van zijn moeder. En hij wilde zeker niet horen, wat zijn vader en Tess in de tent deden.

Jelle keek om en zag Merel en Ellis in de schaduw van een grote parasol zitten. Ze waren wat gespannen zag hij.

‘Geen wonder,’ dacht Jelle. ‘Papa zei dat hij een verrassing heeft, wanneer hij langskomt voor mijn verjaardag. Ik denk niet dat hij mij gaat verrassen. Gelukkig komen opa en oma uit Almere vandaag ook. Opa maakt altijd grapjes, en oma is lief.’

‘Kijk eens wie daar aankomt!’ riep Merel even later.

Jelle kwam uit de hangmat overeind en hoorde zijn oma roepen: ‘Wie is hier bijna jarig?’

‘Ikke!’ riep Jelle. ‘Hallo, oma. Dag, opa!’

‘Kom eens hier, grote knul,’ zei oma, en gaf haar kleinzoon een dikke knuffel. ‘Hoe oud ben je nu geworden?’

‘Sjeven,’ sliste Jelle.

‘Wat zie ik? Een fietsenrek. Ben je nu al aan het wisselen?’

‘Ja, oma. Hij wilde niet, maar ik heb net sjolang met mijn tong geduwd, tot hij eruit sjoot.’

‘Nou, van harte gefeliciteerd, knul,’ zei opa. ‘Ik hoop dat je het niet erg vindt, dat we vandaag komen. Morgen vertrekken we al heel vroeg richting Oostenrijk. Oma wil bergen zien.’

‘Vind ik nietsj erg opa. Papa komts sjtraks ook.’

‘Ja, dat heeft hij gezegd. Hij zal er zo wel zijn. Nou, vertel eens, lees je nog altijd zoveel?’

‘Elke dag een boek,’ zei Jelle. ‘Meer mag nietsj van mama.’

‘Je hebt het ook wel zwaar, hè jonkie,’ zei Merel. ‘Maar één boek per dag. Hebt u gezien wat hij leest? Laat eens aan opa zien.’

Jelle liep terug naar zijn hangmat en haalde het boek op waarin hij had zitten lezen.

Opa hield het boek op afstand en las: “*De kosmos onze wereld* van Martin Rees. Waarom heeft het heelal precies die eigenschap-

pen die ons bestaan mogelijk maken?" Dat is stevige kost, vriendje. Wat is er mis met Aslan de Leeuw en het land Narnia?

'Die heb ik al uitsj, opa. En dat sjijn boeken voor kinderen.'

'Juist, ik begrijp het. Jij bent zeven en dus geen kind meer. Wat vind jij nou zo mooi aan dit boek?'

'Datsj je ervan gaatsj nadenken,' zei Jelle.

'Is dat zo? En van *De betoverde kleerkast* ga je niet nadenken?'

'Nee, want dats isj gewoon hets verhaal van de Here Jezus aan hets kruis, alleen dan mets kinderen en een leeuw.'

'En dat schudt onze kleine geleerde zomaar uit zijn mouwtje,' zei Merel lachend.

Opa lachte ook en zei: 'Ik moet denken aan dat liedje van Dik-kertje Dap. "Lieve deugd, zei de giraf. Kerel, kerel, kerel, kerel ik sta paf.'"

'Ouwe giraf,' zei oma, 'voor je gaat zingen, vergeet jij niet iets heel belangrijks?'

'Natuurlijk niet, schat van mijn hart,' zei opa met een brede grijns. 'Ik wacht alleen netjes op aanwijzingen van het hoofdkwartier.'

'Ja, ja,' zei oma. 'Geef dat jong zijn cadeautje nou maar.'

'Jelle, jij hebt tegenwoordig veel opa's en oma's. Daarom hebben wij de koppies bij elkaar gestoken en iets verzonnen dat we samen konden geven. Ik heb het niet meegenomen, en opa Kuipers uit Rotterdam en de nieuwe opa, ben zijn naam even kwijt ...'

'Karel en Joke Bredevoort,' hielp Ellis.

'Bredevoort, precies, die bedoel ik. Heb wel een uur met hem aan de lijn gehangen. Dijk van een vent, Ellis, die ouweheer van je. Maar goed, ik was bezig te zeggen dat wij jouw cadeautje niet hebben meegenomen. En de andere opa's en oma's doen dat ook niet, omdat het een apparaat is waar je niet mee kunt voetballen. Zo ziet het eruit.'

Opa haalde een foto uit zijn binnenzak en gaf die aan Jelle. Die draaide de foto om, keek er even met grote ogen naar en riep dan:

‘Een Mac! Mam, kijk, ik krijg van de opa’s en oma’s een computersjer!’

‘Geweldig. Geef ze maar eens duizend knuffels,’ zei Merel. ‘Echt, het is te gek, maar dank jullie wel.’

‘Ik heb maar een kleinzoon, Merel. En dat verandert niet. Nooit.’

‘Fijn,’ zei Merel. ‘Daar hoopte ik al op. Johan en ik zijn uit elkaar, maar we blijven vrienden. En jullie horen er gewoon bij.’

‘Dank je, Merel. Overigens, ik weet niet of ik het mag zeggen, maar je ziet er fantastisch uit.’

‘U mag het zeggen, hoor. Ik heb er de afgelopen maanden ook hard voor gewerkt in de sportschool.’

‘De liefde doet je goed,’ zei oma, tot verrassing van Merel en Ellis.

Merel stond op en omhelsde haar ex-schoonmoeder.

‘Dank u. Het betekent de wereld voor ons, u dat te horen zeggen.’

Ze zaten net aan het gebak, toen Johan eraan kwam.

‘Daar komt papa,’ riep Jelle. Hij sprong op en rende hem tegemoet.

Zijn vader pakte hem beet en slingerde hem over zijn schouder.

‘Hoi, Jelle. Van harte gefeliciteerd.’

‘Kijk, pap,’ riep Jelle en toonde de foto van de computer. ‘Ik heb een computersjer gehad van alle opa’s en oma’s.’

‘Fantastisch. Daar zul je een hoop plezier van hebben. Euhm, heb je dan nog wel tijd om te lezen?’

‘Há,’ riep opa, ‘Jelle en niet lezen, dat bestaat niet. Hij leest tegenwoordig boeken waar hij van gaat nadenken.’

‘Is dat zo? Nou dan heb ik precies het goede cadeautje voor je gekocht. Een boek, waar je ook van gaat nadenken.’

‘Dankjewel, pap. Mag ik hetsj gelijk openmaken?’

‘Tuurlijk.’

Jelle scheurde het papier van het boek af en bekeek het. De titel was: *De zwarte doos van Darwin*.

‘Gaat dat over Sjarls Darwin van de evolutie?’

‘Ja, zeker,’ zei Johan. ‘In de theorie van Charles Darwin zit veel dat niet klopt. Lees het zelf maar, dan hoor ik wel wat je ervan vindt.’

‘Hai, Johan,’ zei Ellis.

‘Tompoes?’ vroeg Merel.

‘Ja, lekker,’ zei Johan. ‘Leuke kleine camping is dit.’

‘Ja, gezellig en lekker rustig.’

Het gesprek kabbelde een tijdje voort, tot Merel zei: ‘Houd ons niet langer in spanning, Johan. Je had een verrassing.’

‘Ja, dat is zo,’ zei hij. ‘We zullen de regeling voor Jelle moeten gaan bijschaven. Ik ben namelijk beroepen naar Emmen. Dat is vanaf Alphen tweeënhalve uur met een auto.’

‘Wanneer ga je verhuizen?’ vroeg Merel.

‘We gaan in de herfstvakantie over.’

‘We?’

‘Ja. Ik neem aan dat jullie het al van Jelle gehoord hebben, dat ik een relatie heb. We gaan 12 september trouwen.’

‘Gefeliciteerd,’ zei Merel verrast. ‘En nee, wij wisten dat niet, Johan. Jelle kan blijkbaar goed zwijgen over het liefdesleven van zijn vader. Ken ik de gelukkige?’

‘Tessa Bosma.’

Daar wist Merel even niets op te zeggen. Oma wel. Ze riep geforceerd opgewekt: ‘We hebben vorige week kennism gemaakt. Tess is een leuke meid, Jelle. Dat wordt vast een aardige stiefmoeder.’

Jelle schudde zijn hoofd en zei: ‘Nee, oma. Ik heb moeders genoeg.’

Toen de visite weg was, vroeg Ellis: ‘Wie is Tessa Bosma?’

‘Tess was de vaste oppas voor Emma en Jelle,’ zei Merel. ‘Ze zal nu negentien of twintig zijn. Ik had geen idee dat Johan op haar

viel. Jelle? Waarom zei papa dat jij wist dat hij en Tess zouden gaan trouwen?’

‘Datsj heb ik gevraagd, tsjoen we op vakantsjie waren.’

‘Tess was mee naar Duitsland?’

‘Ja. Sje kwam een dag latser.’

‘Waarom heb je daar niets over gezegd?’

Jelle haalde zijn schouders op en zei: ‘Ik vond het nietsj leuk wat sje deden. Ik moes stjees naar de winkel om ietsj te halen en dan bleven papa en Tessj in de tsent.’

‘Oh, jé,’ zei Ellis. ‘Dan was het maar goed dat je je eigen tent had.’

‘Ja, maar sjoms werd ik tsoch wakker.’

Merel woelde door Jelle’s haar en zei: ‘Ik vind het netjes van jou, dat je niets hebt gezegd. Het is ook iets van jouw papa en Tess. Als hij met haar gelukkig wordt, dan ben ik daar blij mee.’

Later op de avond, toen Jelle sliep, vroeg Ellis: ‘Vind jij het niet vreemd, dat Johan zo snel wil trouwen?’

‘Je hebt Jelle gehoord. Die twee hebben in Duitsland een stevig voorschot op hun huwelijk genomen. Ik denk dat Tess zwanger is.’

‘Hmm, ja, zou zo maar kunnen. Hoe vind je dat?’

Merel haalde haar schouders op.

‘Johan wilde altijd al meer kinderen.’

‘Hoe zou je het vinden als ik zwanger werd?’ vroeg Ellis.

Merel stond op, omhelsde Ellis en kuste haar.

‘Hoeveel wil je er?’ vroeg ze dan.

‘Daar wil ik graag samen met mijn vrouw een besluit over nemen. Dus, Merel, wil je met me trouwen?’

Die nacht droomde Jelle. Hij stond in een bos en hij wist dat het een droom was, want herten en wilde zwijnen zweefden doorgaans niet door de lucht. Toch vlogen ze vlak boven zijn hoofd in een wilde ren voorbij, alsof ze op de vlucht waren. Misschien was

dat zo. Jelle wist het niet. Hij zette zich af en zweefde tussen de vluchtende dieren door omhoog.

Plotseling stond er een meisje voor hem. Hij kende haar niet en toch kwam ze hem bekend voor. Ze stak een hand op en wees. Hij keek haar niet begrijpend aan, maar daar nam ze geen genoegen mee. Ze kwam op hem af, greep hem bij de hand en sleurde hem mee.

‘Doe je ogen open, Jelle,’ hoorde hij haar zeggen. ‘Wees niet bang. Kom met me mee.’

Ze bracht hem naar een heuveltop, die boven het bos uitstak als de kale kruin van een man. Midden op de heuvel stond een huis. De ramen waren verlicht, de deur stond open. Het meisje liet hem los en wees naar de open deur.

‘Ga naar binnen, Jelle. Toe, aarzel niet. Wees niet bang en ga naar binnen.’

Op dat moment schrok Jelle wakker. Hij schoot met een schreeuw overeind in zijn slaapzak en wist even niet waar hij was. Dan hoorde hij de nachtelijke geluiden van het bos en het lachen van een groep kampeerders, verderop. Dichterbij kraakte de deur van de caravan.

‘Jelle,’ hoorde hij zijn moeder vragen. ‘Is er wat?’

Ze ritste zijn tentje open en keek naar binnen. Haar zaklantaarn hield ze afgeschermd in haar hand.

‘Ik droomde,’ zei Jelle. ‘En tsoen schrok ik en werds ik wakker.’

‘Ach, jochie toch,’ zei Merel. Ze legde haar zaklantaarn neer en kroop een stukje naar binnen. ‘Was het een enge droom?’

Jelle ging liggen en zei: ‘Een beetsje wel. Maar hets is nu weer over.’

‘Laat me je instoppen,’ zei Merel en boog zich over hem heen.

‘Mam,’ zei Jelle, ‘hets schijnts door.’

Merel wist direct wat hij bedoelde en gaf met haar voet de zaklantaarn een zet, zodat hij niet meer onder haar nachthemd scheen.

‘Sorry, Jelle. Dat was onhandig van mij. Nou, ga maar gauw weer slapen. Morgen ben je echt jarig. Kus.’

Merel kroop de tent weer uit en net toen ze hem wilde dichtritsen, zei Jelle: ‘Hets was Emma. Ik droomde van Emma, mam.’

Merel kroop de tent weer in en ging op haar zij naast Jelle liggen.

‘Je droomde van Emma?’

‘Ja. Ik had eersjt niet door, dat hets Emma was. Hets was een meisje van misschien wel tswaalf jaar. Ze nam mij bij de hand en brachts mij naar een huis op een heuvel. Ze zei dats ik naar binnen moest gaan, maar ik durfde niets. En tsoen schrok ik wakker.’

‘Hoe weet je zo zeker dat het meisje Emma was?’

‘Ze was hets. Dats voel ik hier vanbinnen.’

‘Maar hoe kan Emma dan al twaalf jaar oud zijn?’

‘Dats weets ik niets, maar ik denk dats ze mij iets wilde latsen zien.’

‘Ga dan maar slapen, Jelle. Als Emma jou iets belangrijks wil vertellen, dan komt ze vast wel weer in je dromen terug.’

‘Waar ging die oerkreet over?’ vroeg Ellis even later.

‘Hij schrok wakker uit een droom. Een droom over Emma, alleen was Emma volgens hem nu al twaalf.’

‘Zei ze iets tegen hem?’

‘Ze bracht hem naar een huis en zei dat hij naar binnen moest gaan.’

‘En op dat moment werd hij zeker wakker?’

‘Ja. Als het een droom van Jelle zelf is, dan is het niet zo moeilijk om er betekenis aan te geven. Hij staat voor een keuze. Hij heeft een half jaar mogen grasduinen in de snoepwinkel van de wetenschap. Nu moet hij een richting kiezen en daar schrikt hij voor terug.’

‘Zit wat in,’ zei Ellis peinzend. ‘Maar jij vraagt je af of het wel een droom van Jelle is. Of er misschien niet meer achter zit?’

‘Ja, dat vraag ik me inderdaad af. Dat Emma in zijn dromen voorkomt, vind ik niet vreemd. Ze waren mentaal echt met elkaar verbonden. Net zoals iemand die een hand verliest zijn hand nog voelt als een fantoomhand, zo voelt hij Emma ook nog steeds. Ik heb hem vaker in zijn slaap met haar horen praten. Maar dat ze twaalf jaar zou zijn, dat klopt niet. Het kan toch nog geen soort erotische droom zijn?’

‘Nee, daar is hij nog veel te jong voor. Als we volgende week thuis zijn, laat ik hem wel wat tekeningen maken. Misschien maakt dat wat duidelijk.’

Het duurde lang voor Jelle weer in slaap viel. Het beeld van Emma bleef hem door het hoofd spoken. Hij wist het zeker. Het was Emma, maar hij was ook zeker van wat hij had gezien. Ze was veel ouder. Geen kind meer; ze had al borsten. Toen hij eindelijk in slaap viel, waren zijn dromen verward. De droom met Emma kwam die nacht niet terug.

De volgende dag werd Jelle gewekt door zijn beide moeders, die samen voor de tent *Lang zal hij leven* zongen. Hij kroop zijn tentje uit en keek tegen een voetbal, een voetbaltenuue en een paar voetbalschoenen aan.

‘Gefeliciteerd, grote knul van me,’ zei Merel. ‘Ik heb van je vriendje Japie gehoord, dat de fjes van Alphense Boys nog een speler met lef zoeken. Is dat wat voor jou?’

‘Ja!’ riep Jelle. ‘Maar Japie voetbalts de hele dag. Dat ga ik niets doen hoor. Dan heb ik geen tsiid meer om tse lezen. En ik moets ook nog op de computsjer.’

‘Och, kerel,’ zei Ellis. ‘Je krijgt het nog druk! Kom hier en laat mij jou eens lekker knuffelen.’

‘En,’ vroeg ze toen Jelle uitgelachen was. ‘Heb je nog meer vreemde dromen gehad?’

‘Nee. Maar in de droom kon ik vliegen. En Emma was er ook.’

‘Dat is mooi,’ zei Ellis. ‘Het is vandaag ook haar verjaardag.’

‘Ja, maar zij gaatsj sneller, ofzo,’ zei Jelle, met een peinzende rimpel boven zijn neus. ‘Ze is denk ik tswaalf, of destien.’

‘Dat gaat wel heel snel. Hoe weet je dat ze al zo oud is?’

‘Nou, ze heefts bosten.’

‘Ja, dan is ze geen zeven meer,’ zei Ellis en keek om naar Merel. ‘Kom, laten we maar eens gaan kijken of er pannenkoeken zijn.’

De droom met Emma kwam pas terug, toen Jelle weer thuis in zijn eigen bed sliep. Emma stond hem op te wachten, met haar handen in haar zij. Ongeduldig wenkte ze hem en vloog voor hem uit, over de boomtoppen, naar het huis op de heuveltop. Jelle volgde, hoe dat wist hij niet, maar het vliegen ging vanzelf. Bij het huis daalde Emma neer en wees naar de open deur. Dan wenkte ze hem op te schieten en naar binnen te gaan.

Jelle liep op de deur af, maar op de drempel bleef hij staan.

‘Loop door! Blijf niet staan! Loop door!’ gilde Emma.

Jelle deed een stap naar voren. En nog een. Achter hem viel de deur met een klap dicht. Hij stond in een lange gang. De gang was verlicht, maar hij zag nergens lampen. Hij begon te lopen. Zijn voeten maakten op de dikke loper in de gang geen enkel geluid.

Na een meter of twintig zag hij ineens links een deur. Hij aarzelde even, stak dan zijn hand naar de deurknop uit. Hij duwde tegen de deur, maar die gaf niet mee. Daarna trok hij eraan, maar ook dat bracht de deur niet in beweging. Hij keek de gang in en zag verderop rechts een tweede deur. Hij liep er naartoe, maar ook die deur bleef hermetisch gesloten.

Jelle haalde zijn schouders op en liep door.

‘Emma?’ riep hij. ‘Emma, waar ben je?’

Antwoord kreeg hij niet. En de deuren bleven ook allemaal gesloten. Tot de gang ineens doodliep op een deur, die op een kier stond.

Jelle duwde de deur verder open en bleef op de drempel staan. Hij zag een parkachtig landschap. Lage struiken, veel bloemen, kronkelige paadjes die tussen fruitbomen door slingerden.

Een witte schotel, met een glinsterende overkapping, zweefde over het veld. Er zaten wezens in, grijze gedaanten, die hun voertuig van boom naar boom stuurden. Soms lieten ze hun zwever stoppen, openden de overkapping, reikten omhoog en leken fruit te plukken.

‘Dit is de toekomst,’ hoorde hij Emma zeggen. ‘Niet voor ons, maar voor de kinderen van de Meesters.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Jelle.

‘Ga terug,’ zei Emma. ‘De volgende deur laat het zien.’

Jelle stapte met tegenzin terug van het paradijselijke tafereel. De deur sloot met een klap.

Jelle keek om en zag een eindje terug een deur, die hij eerder niet had kunnen openen, nu op een kier staan. Hij liep er heen en duwde hem open.

Hier geen paradijselijk park, maar een winkelstraat waar een grote machine rommel opruimde. Wat er lag kon Jelle niet goed zien, tot Emma riep: ‘Kijk! Kijk goed. Dit mag niet gebeuren!’

Jelle keek, en werd wakker van zijn eigen angstschreeuw.

Merel liet haar kop thee vallen en stormde met twee treden tegelijk de trap op. Ellis kwam achter haar aan.

‘Mama!’ hilde hij, bleek van angst. ‘De hele sjtraats lag vol mets dode mensjen. Ze lagen gewoon midden op de weg. En een grootse veegwagen ruimde alles op. En ik zag de brug.’

‘Dode mensen, schat, kom hier,’ zei Merel en ging naast hem op bed zitten. Ze trok hem tegen zich aan.

‘Mama, hets was de brug in hets sjentrum.’

Merel wiegde met de bevende Jelle heen en weer en zei: ‘Dode mensen op een brug in het centrum. Welk centrum?’

‘De brug in hets sjentrum van Alphen, mama. Overal dode mensen, gewoon op sjtraats.’

‘Maar jochie, toch. Wat is dat voor een nare droom? Kom mee, dan maak ik een kopje thee voor je. Kun je een beetje tot rust komen. Laat alles maar los. Als je zo meteen wat rustiger bent geworden, kun je me alles vertellen.’

Ze tilde hem op en droeg hem naar beneden.

‘Ga zitten,’ zei Ellis. ‘Ik maak wel thee en dan zet ik wat muziek op.’

‘Emma was er ook, mama.’

‘Emma was er ook weer?’ vroeg Merel. ‘Jochie toch.’

‘Kijk eens,’ zei Ellis, ‘hier is een kopje thee. Ik heb er al koud water bij gedaan.’

Pas toen hij weer wat rustiger geworden was, vroeg Merel: ‘Heeft Emma nog wat gezegd?’

Jelle wilde vertellen wat hij had gezien en wat Emma had gezegd, maar hij kon het niet. Iets hield hem tegen.

Na een poosje bracht Merel hem weer naar bed. Ze bleef naast hem zitten tot hij eindelijk in slaap viel. Dan sloop ze stilletjes zijn slaapkamer uit en ging naar beneden.

‘Slaapt hij?’ vroeg Ellis.

‘Ja, maar zo te zien niet echt rustig. Grote kans dat we vannacht weer een schreeuw horen.’

‘En dat, lieve schat, vind ik vreemd. Emma die Jelle bang maakt. Hoe kan dat?’

‘Tja, misschien omdat hij zich haar zo herinnert. Het meisje dat zich bedreigd voelt door wezens van een wereld om de hoek.’

‘Goed mogelijk, maar dat was wel een Emma die even oud was als hij. Deze Emma is anders. Zal ik proberen om hem erover aan het praten te krijgen?’

‘Nog niet,’ zei Merel. ‘Je hebt gezien dat hij soms niet direct over dingen wil praten die hem dwars zitten. Ik heb de indruk dat hij nu eerst een keuze moet maken over wat hij wil gaan leren. Laten we hem maar in de gaten houden en tijd geven.’

‘Oké. Kom, laten we naar bed gaan. Het is al laat.’

Twee nachten later stond Emma weer op hem te wachten. Niet meer in de gang met de vele deuren, maar buiten, bij een klein vuurtje, onder een indrukwekkende, volslagen vreemde sterrenhemel.

‘Jelle, luister goed,’ zei ze. ‘Ik wil je niet bang maken. Ik houd van je. Je hebt gezien dat ik ouder ben geworden. Ik weet niet precies hoe oud ik ben. De tijd in de wereld om de hoek is vreemd en niemand viert hier je verjaardag. Maar ik ben oud genoeg om te mogen werken in het project van de Meesters. Ze willen de wereld hebben voor hun kinderen. Alleen tegen zeven miljard mensen kunnen ze niet op. Daarom werken ze aan een plan om alle mensen dood te maken. Jij en ik gaan dat project tegenhouden.’

‘Emma, ik ben een kind van zeven.’

‘Dat weet ik, Jelle. Jij hoeft de Meesters vandaag ook nog niet tegen te houden. Ik weet nu zelf ook niet hoe dat moet. Maar er is nog tijd. Ik probeer zoveel mogelijk te ontdekken over wat ze doen. Jij zorgt dat je alles leert over biologie. Vooral over evolutie en DNA. Dat is waar het project van de Meesters om draait.’

‘Papa vindt evolutie niet goed. Voor mijn verjaardag kreeg ik een boek, dat zegt dat de evolutietheorie niet waar is.’

‘Zeg dan dat je dokter wilt worden. Jij kunt makkelijk in het geheim alles erbij leren, wat je moet weten. Oh, en laat niemand weten dat ik met jou contact heb. Ze mogen dat nooit ontdekken. Maak je geen zorgen, broertje, als ik een poosje niets van me laat horen. De tijd doet hier raar. Ik vind jou altijd wel weer. Ik houd van je. Tot ziens.’

De zomer ging voorbij en het leven in Alphen hernam zijn gewone gangetje. Jelle koos als extra vakken biologie en natuurkunde. Zijn onstilbare leeshonger werd er geen moment door verstoord.

In februari 2004, op de zaterdag voor de voorjaarsvakantie, gaven Merel en Ellis elkaar het ja-woord in het klooster in het Archeon. Jelle was hun bruidsjonker. Na het feest gingen Merel en Ellis op huwelijksreis. Jelle logeerde die week bij zijn vader en een zwangere Tess in Emmen.

Wat voetbal betreft ontdekte Jelle al snel dat hij er niet goed in was. Na een jaar hield hij er dan ook mee op en ging op atletiek, waar hij meer plezier aan beleefde. Bijkomend voordeel van die keuze was dat Lotte ook op atletiek zat. Ze was wel twee jaar ouder dan hem, maar omdat hij geestelijk zijn leeftijd vooruit was, pasten ze perfect bij elkaar. En het bleek dat ze ook op andere gebieden bij elkaar pasten. Beiden leerden spelen op de saxofoon. En niet onverdienstelijk. Verder waren ze allebei zeer geïnteresseerd in computers en de wereld die daarmee voor hen openging. Jelle kon uiteindelijk goed met een computer overweg, maar Lotte werd de geniale grootmeesteres van het digitale universum.

In de herfst van 2004 vroeg Merel op een avond: 'Jelle? Blijf nog even zitten. Wij willen je wat vertellen.'

Jelle keek zijn moeders onderzoekend aan en zei dan: 'Ik luister.'

Merel keek Ellis aan en die aarzelde even, voor ze zei: 'Jelle, jij studeert biologie, dus je weet dat kinderen niet door de ooievaar worden gebracht.'

'Geen ooievaar en ook geen rode kool. Ik vermoed dat kinderen krijgen met een "ja, ja, ooh!" moment te maken heeft.'

Ellis en Merel keken hem even verbaasd aan, tot Merel ineens zei: 'Kamperen! Je hebt je vader en Tess gehoord.'

Jelle knikte. 'Vooral Tess, eigenlijk.'

'Helder,' zei Ellis, wat ongemakkelijk. 'Nou ja, wat ik wilde zeggen is dat ik graag kinderen wil. Voor ons kan dat via kunstmatige inseminatie.'

Merel trok Ellis tegen zich aan en gaf haar een kus. Dan keek ze Jelle aan en vroeg: 'Hoe vind je dat? Een broertje of zusje?'

‘Dat lijkt me heel erg leuk, mamma’s. Ik heb alleen wel gelezen dat het slagingspercentage van kunstmatige inseminatie maar 10 tot 15 procent is.’

‘Dat weten, we, Jelle,’ zei Ellis. ‘Het zal ook wel een tijdje duren, voor ik zwanger ben. Als je mij in de komende tijd hoort schelden in de badkamer, dan weet je dat het weer niet gelukt is.’

Het duurde bijna een half jaar voor de maandelijkse teleurstelling voorbij was. Eind 2005 beviel Ellis van een dochter en werd Jelle de trotse broer van Linda. Hij en Lotte konden er geen genoeg van krijgen. Merel en Ellis zaten nooit om een oppas verlegen.

Emma liet op onregelmatige tijden van zich horen. Ze wist nog steeds het fijne niet van de plannen van de Meesters, maar ze kwam wel steeds dichterbij. En daarin speelde de studie van Jelle een grote rol. Hoe meer hij thuis raakte in de wereld van de biologie, hoe beter Emma begon te begrijpen, wat de Meesters deden.

10. Aspecifiek coma

Eind augustus 2006 liepen Jelle en Lotte in de aula van het Alphens Lyceum. Het was er die ochtend een drukte van belang. Overal lagen stapels boeken op tafels en tientallen jongens en meisjes zeulden met te grote rugzakken rond. Jelle en Lotte zochten zich een weg door het rumoerige doolhof terwijl ze een transportkarretje met zich meetrokken. Op de kar stonden twee opvouwbare krat-ten, waarin ze hun boeken legden.

Jelle meldde zich bij een mevrouw.

‘En voor wie haal jij de boeken op, jongeman?’

‘Voor mezelf, mevrouw,’ zei Jelle. ‘Ik ben Jelle van den Berg. Hier is de brief van school en dit is mijn ID-kaart.’

Lotte stond er alleen maar breed bij te grijnzen. Haar beugel glinsterde in het zonlicht.

‘Jij komt het speciale boekenpakket halen? Maar jij bent net tien.’

‘Ik wist wel dat ze het zouden merken,’ grijnsde Lotte en duwde met een snelle beweging haar bril hoger op haar neus. ‘Je had hoge hakken aan moeten trekken.’

‘Echt niet, lange lijs. Dank u wel, mevrouw. Kom mee, Lotte. Jouw natuurkunde ligt daar verderop.’

‘Moet ik daar blij van worden?’

Even later trokken ze hun kar naar buiten, waar Merel op hen stond te wachten.

‘Moet dat allemaal mee?’ vroeg ze.

‘Wees maar blij dat je de Mini niet meer hebt, mam,’ zei Jelle. ‘Dan had je wel twee keer moeten rijden.’

‘Dat had je gedacht. Ik had jullie gewoon laten lopen.’

‘Ah, nee,’ riep Lotte, gemaakt dramatisch. ‘Dat hadden mijn arme voetjes niet fijn gevonden.’

‘Jammer voor je voetjes. Kom op, mik die kratten in de achterbak en vouw de kar op, dan kunnen we weg.’

‘Waar gaan jullie die boeken kaften?’ vroeg Merel onderweg.

‘Bij ons in de serre?’ zei Jelle, vragend.

‘Ik vind het best. Maar laat het je moeder even weten, Lotte. Ik schat in dat jullie hier toch zeker de rest van de dag aan kwijt zijn.’

‘Ik ren zo wel even heen en weer,’ zei Lotte. ‘Hé, Jel, ren je mee?’

Ze sjouwden eerst samen de kratten naar de serre.

‘Hebben jullie alles?’ vroeg Merel. ‘Kaftpapier, scharen, plakband?’

‘Ja, hebben we, mam.’

‘Mijn papsie heeft een nietpistool,’ zei Lotte met een grijns.

‘Waar heb je die voor nodig?’

‘Nou er zitten héle erge stòmme boeken bij. Daar moet je radicaal mee afrekenen. Tsjak! Nietje erdoor.’

‘Je bent ertoe in staat,’ zei Merel hoofdschuddend. ‘Nou, hup, wegwezen. Die boeken kaften zich niet zelf.’

‘Dat gaan wij uitvinden, Jel. Zelfkaftende boeken. Worden we stinkend rijk mee.’

Merel keek ze na. Broodmagere Lotte voorop, met haar stake-rige benen en wapperende paardenstaart. Jelle in een driftige sprint achter haar aan. Hij was meer dan een kop kleiner dan Lotte, maar voor zijn leeftijd zat hij boven het gemiddelde.

Ellis en Merel hadden de hechte vriendschap tussen die twee met verbazing aangezien. Bedachtzame, leergierige Jelle en uitbundige, soms zelfs knotsgekke Lotte. In groep zeven hadden ze op het Kerstfeest een demonstratie gegeven van hun prille saxofoonvaardigheden. Het optreden was een succes geweest. Het had hen ook een bijnaam opgeleverd: ‘Duo Duimelot’.

‘Klopt toch,’ had Jelle gezegd, toen zijn moeder had gevraagd waar dat vandaan kwam. ‘Ik ben klein Duimpje en vorm samen met Lotte een duo: Duo Duimelot dus.’

‘Juist,’ had Ellis gezegd. ‘Het was vast bedoeld als spot, en jullie hebben er een geuzennaam van gemaakt.’

Later had Ellis gezegd: 'Weet je wat die twee vooral gemeenschappelijk hebben? Ze zijn beiden briljant en ze missen wat. Lotte heeft een jonger broertje verloren toen zij vier was. Wiegendood.'

Lotte was kind aan huis geworden. Ze had zich geen tel verbaasd over de twee moeders van Jelle. Op een gegeven moment was ze Merel en Ellis mama Merel en mama Ellis gaan noemen. En Jelle had dat van haar overgenomen.

Twintig minuten later was het duo met rode hoofden weer terug. Uiteraard had Lotte de race gewonnen, maar Jelle had niet ver achtergelegen.

'Wacht maar,' hijgde hij. 'Over een jaar ren ik je eruit.'

'Met die korte stompjes die jij benen noemt? Echt niet.'

'Jouw benen beginnen net onder je kin!'

'Wil het dampende duo soms wat drinken?' vroeg Merel. 'Er is thee, maar er staat ook melk en fris in de koelkast.'

'Thee, alstublieft, mama Merel,' zei Lotte op deftige toon.

'Heeft je moeder soms gezegd dat je je netjes moest gedragen?'

'Hoe weet u dat nou?'

'Ik lees gedachten, jongedame.'

'Dat geloof ik niet.'

'Oh nee?'

'Nee, want als u dat echt kon, zou u mij er allang uitgeschopt hebben. Ik kan hele vieze dingen denken, hoor.'

Ze toonde haar beugel in een grijns van oor tot oor.

'Ha! Een wedstrijdje vieze dingen denken zou ik met gemak van je winnen. Maar of dat zo is, zullen jullie nooit weten. Nou, schiet op, kaften met die handel.'

Even later waren Jelle en Lotte in de serre druk bezig.

'Wil jij niet weten welke vieze dingen ik weleens denk?'

'Nee hoor. Ik weet al genoeg over vieze dingen.'

'Oh, ja? Noem dan eens een vies ding?'

'Snoskommer,' zei Jelle.

'Duidelijk categorie vies. Wat dacht je van "rollen en pieken?'"

‘En dat is?’

‘Hoorde ik van mijn broer. Neus leeghalen, snotje tussen duim en wijsvinger tot een balletje rollen en dan wegschieten.’

‘Getver! Wat een smeerkees.’

‘Smeerkarel,’ zei Lotte. ‘Hij heet geen Kees.’

In huis ging een telefoon. Jelle hoorde zijn moeder opnemen en even later kwam ze met de telefoon in haar hand de serre in.

‘Je moeder vraagt of je tussen de middag ook blijft eten.’

‘Als dat kan, heel graag, mama Merel.’

‘Dat kan. Carola? Geen punt hoor. Ik haal gewoon een meter brood extra. Ja, oké. Bye.’

‘Zoveel eet ik echt niet!’ riep Lotte.

‘Maakt niet uit, schat,’ zei Merel. ‘Wat er overblijft, verdwijnt wel in de Jelle pedaalemmer.’

‘Ik denk dat er stroopwafels zijn, die zich nu heel graag in de pedaalemmer zouden willen verstoppen.’

‘Je weet waar ze staan. Ik ga brood halen. Tot zo.’

Net na het eten meldde Emma zich.

Jelle zei: ‘Moment,’ en liep naar de wc. ‘Wat is er,’ fluisterde hij.

‘Ik weet het!’ zei Emma. ‘Ik weet wat de Meesters willen doen. Ze hebben een mutatie ontwikkeld, die een extreem agressieve vorm van kanker veroorzaakt. Ga op tijd naar bed. Ik moet je heel wat vertellen.’

Jelle bleef nog even geconcentreerd zitten luisteren maar er kwam niets meer. Wel werd er op de wc-deur geklopt.

‘Hé, schiet eens op. Of zit je soms klem in de pot?’

Jelle maakte plaats voor Lotte, maar toen ze weer naast hem zat in de serre, zei ze: ‘Wat zit je dwars?’

Jelle keek haar aan en haalde zijn schouders op.

‘Zeg niet “niks”,’ zei ze fel. ‘Dan maak je me kwaad!’

‘Het is heel wat,’ zei Jelle zachtjes. ‘Maar laat me het eerst even op een rijtje zetten.’

‘Niet doen. Zodra je alles op een rijtje hebt, krijg je gegarandeerd last van het domino-effect. Zeg het nou maar gewoon. Probleem gedeeld door twee. Geef de “prob” aan mij en dan doe jij de “leem”. Samen lossen we het op.’

‘Doen we,’ zei Jelle glimlachend. ‘Maar niet hier. We kaften eerst die boeken. Dan zet ik die krat van jou achter op mijn fiets en breng je naar huis. Onderweg vertel ik dan wel wat er aan de hand is.’

‘Ben ik een geduldig meisje?’

‘Nee, dat maakt het juist zo leuk.’

‘Ik ga langdurige en zeer pijnlijke martelmethodes bedenken,’ kondigde Lotte aan. ‘Oh, wat zul jij gruwelijk lijden.’

Maar Jelle liet zich niet uit de tent lokken. Pas twee uur later was het laatste boek gekaft. Voor ze echter naar Lotte’s huis gingen, zei Jelle: ‘Ik breng dit eerst naar mijn kamer. Loop mee, dan zal ik je iets bijzonders laten zien.’

‘Ga ik daarvan blozen?’

‘Denk het wel, want het is nogal schokkend.’

‘Je houdt toch wel je broek aan, hè?’

‘In mijn broek zit niets bijzonders.’

Even later keek Lotte met grote verbaasde ogen naar een paar foto’s in de camera van Ellis.

‘Een kale vent, met een zwart oog en nep-tieten? Tjee, helemaal geen nippels. En ik hoop dat dit een panty is?’

‘Jammer dan,’ zei Jelle. ‘Geen panty, maar het kale lijf. Het is een wezen zonder geslachtsdelen. Het is geen mens. Kom mee, dan brengen we die boeken van je weg en vertel ik wat er loos is.’

Lotte kon heel goed luisteren als ze dat wilde. En Jelle’s verhaal wilde ze horen omdat het haar raakte.

‘Dus Emma is door die aliens ontvoerd?’

‘Ja. En nu ga ik je iets vertellen, dat helemaal niemand weet. Emma leeft. Ze is in die wereld om de hoek.’

‘Dat geloof je echt.’ Lotte stelde geen vraag maar constateerde een feit. ‘De vraag is wel: hoe kan het dat je daar zo zeker van bent?’

Jelle keek naar Lotte op en wenkte haar dichterbij te komen. Ze boog zich naar hem toe en hij fluisterde: ‘We waren mentaal met elkaar verbonden. Ik wist wat zij zag en zij wist wat ik zag. Dat is nog steeds zo. We spreken in gedachten met elkaar. Een soort telepathie.’

‘Vet heftig en creepy,’ fluisterde Lotte terug. ‘Heeft ze vanmiddag, toen je op de wc zat, iets tegen je gezegd?’

‘Ja. Die gasten van de andere kant willen ons uitroeien, zodat ze onze wereld kunnen overnemen.’

‘Oh? Willen ze dat? Nou, als je het mij vraagt, vind ik dat geen fijn plan. Hoe stoppen we dat?’

‘Weet ik nog niet. Maar als ze erachter komen dat Emma hun plannen via mij aan ons doorgeeft, is zij de klos, en wij ook.’

‘En dan gaan alle mensen dood. Ik snap het. Mijn naam is haas en ik weet nergens van. Houd me op de hoogte. En als je digitale hulp nodig hebt, roep dan Lotte, de toverfee van het internet. Niet schrikken, maar ik ga je een kus geven, want er staan mensen naar ons te kijken, en die denken waarom buigt dat lange end zo diep voorover?’

‘Oké,’ mompelde Jelle, blozend.

‘Nou? Hoe was dat op een schaal van 1 tot 10?’

‘Een elf. Hé, ik zie je morgen.’

‘Ze is gek,’ dacht Jelle die avond, voor de zoveelste keer. ‘En ik ook ... op haar. Maar een meisje kussen als je tien bent. Stom. Nou ja, na tien komt elf, en dan twaalf en dertien. Dan is het niet meer zo stom. Toch?’

Hij pakte een boek van zijn leesstapel en ging ermee in zijn speciale leesstoel zitten. En oude relaxstoel met een voetensteun.

‘Wat heb ik hier? Engels. Harry Potter, *The Half-Blood Prince*. Ja, doen we. Nadenken doe ik wel een andere keer.’

Het tempo van een boek per dag haalde hij al lang niet meer. Het waren er tegenwoordig twee tot drie per week. Maar dan wel stevige pillen en vaak in het Engels.

Tegen halftien klopte Merel op zijn deur. Ze stak haar hoofd om de hoek en riep: ‘Bedtijd, vriendje.’

Jelle legde een bladwijzer in zijn boek en sloot het met een klap. ‘Mooi boek?’ vroeg Merel.

‘Best spannend,’ zei Jelle, terwijl hij het boek weglegde. ‘Schrijvers worden van dit soort boeken rijk, maar dat geldt niet voor de lezers.’

‘Wat een diepe gedachten zo laat op de avond. Vooruit, ga je tandenpoetsen, arme lezer. Ik hoor je bed roepen: Jelle! Waar ben je?’

Die nacht duurde het lang voor hij in slaap viel. Maar toen hij eenmaal sliep, zag hij ook direct het flakkerende vuurtje in het bos. Hij zweefde erheen, maar in plaats van Emma zag hij een vrouw zitten. Ze keek naar hem op en klopte met haar hand op de grond naast haar.

Jelle keek de vrouw onderzoekend aan en zei dan verbaasd: ‘Jeetje, Em, jij bent het.’

‘Ja, ik ben Emma. Niet meer de Emma die jij kende. Niet meer je tweelingzusje, maar een volwassen vrouw. Tijd is hier vreemd. Ga zitten. Het is geen mooi verhaal dat ik je moet vertellen.’

Jelle ging zitten. Emma sloeg haar arm om hem heen en trok hem even tegen zich aan.

‘Ik heb je gemist, broertje.’

‘Ik jou ook, zus. Elke dag.’

‘Gelukkig ben je niet alleen.’

‘Mama is er ook. En ze is gelukkig, met Ellis.’

‘En Lotte?’

‘Dat ... is een hele goede, knettergekke vriendin. Ze is wel twee jaar ouder en twintig centimeter langer, maar ik haal haar wel in.’

‘Ik hoop dat je daar de tijd voor krijgt, broertje. Luister, ik heb vannacht meer tijd dan anders, omdat de Meesters en al hun kinderen feestvieren. Ze vieren dat ze hebben ontdekt hoe ze de mensheid kunnen uitroeien. Ze hebben iets ontwikkeld waarmee ze DNA zo kunnen manipuleren, dat het een extreem agressieve kanker veroorzaakt.’

‘Zeven miljard mensen aan kanker later sterven? Voor er tien-duizend gestorven zijn, hebben wij een remmend medicijn gevonden.’

‘Kun je dat binnen een week?’

‘Wil je zeggen dat het zo agressief is?’

‘Ja. Heel kort door de bocht werkt het als volgt. Ze verspreiden een inactieve mutatie, gewoon via voedsel, water en ook via de lucht. Je wordt er niet ziek van, hooguit een lichte verkoudheid. De mutatie is geprogrammeerd om zich in te voegen in het menselijke DNA. In een periode van hooguit vijf jaar zal die mutatie 99% van de wereldbevolking besmetten. Op dat moment activeren ze de mutatie door een signaal. De ziekte slaat dan binnen een dag aan en een week later volgt de dood.’

‘Een mutatie wereldwijd inbouwen en daarna activeren met een signaal?’ zei Jelle met twijfel in zijn stem. ‘Dat lijkt me zeer onwaarschijnlijk, Emma.’

‘Het werkt, Jelle. Ik heb het zelf toegepast op een groep van zestig mensen. Het was afgrijselijk.’

‘Jij hebt wat?’ riep Jelle verbijsterd uit.

‘Ik werk hier in een bio-lab, Jelle. Ik speel de fanatieke aanhanger van de Meesters, die uit alle macht meewerkt om dit project tot een succes te maken. Het was de enige manier om te kunnen ontdekken wat hun plannen zijn. Nu kan ik het jou laten zien, zodat jij een spaak in hun rottige wiel kunt steken.’

‘Maar mensen opzettelijk kanker ...’

‘Ja, dat is een vreselijke misdaad. Ik weet het en ik schaam me. Mocht het ons ooit lukken om de ramp te keren, dan zal ik mij moeten verantwoorden. Maar niet meewerken was geen optie. Ik zou zelf een van de proefkonijnen zijn geworden en dan had ik jou niet kunnen vertellen wat de Meesters van plan zijn.’

‘Hoeveel mensen hebben die Meesters naar hun wereld ontvoerd?’

‘Tel de verdwijningen op aarde maar, Jelle. Dertig procent komt hier terecht.’

‘Dat zijn er elk jaar duizenden!’

‘Klopt. En na een jaar zijn de meesten daarvan dood. Jelle, ik ga je straks laten zien wat ik heb ontdekt. En dan ga jij je hersens breken over de vraag hoe je dat moet voorkomen.’

‘Ik begrijp dat het zeker nog vijf jaar duurt?’

‘Ja, maar er zijn ook nog een paar obstakels. Zo weten ze nog niet hoe ze kunnen voorkomen, dat de militairen op aarde deze massale sterfte gaan zien als een vijandelijke aanval van een ander land. Een aarde die door nucleaire straling onbewoonbaar wordt, is voor de Meesters nutteloos.’

‘Leve de atoomparaplu,’ mompelde Jelle. ‘Laat me maar zien wat je hebt ontdekt, Em.’

‘Je mag zo mijn ogen gebruiken. Kom mee.’

Emma stond op, greep Jelle bij de hand en trok hem mee. Zonder overgang stond Jelle weer in de lange gang met de deuren. Emma wees en Jelle zag verderop een deur op een kier staan. Hij liep er met Emma heen en zij duwde de deur open.

Direct daarop stond hij in beschermende kleding in een groot laboratorium. Hij zag hoe zijn gehandschoende handen op een scherm codes aantikten. De symbolen op het scherm waren hem volslagen vreemd, maar blijkbaar wisten zijn handen wat ze moesten doen.

Er verscheen een driedimensionaal beeld van een DNA-streng. De streng werd door een apparaat gevoerd, die de onderdelen af-

tastte en in beeld bracht. Daarna kreeg Jelle de inactieve mutatie te zien. Hij zag hoe de mutatie zich in de DNA-structuur nestelde. De verandering was minimaal, en alleen wie wist waar hij naar zocht zou het zien.

Jelle zag ook wat er met mensen gebeurde, nadat de mutatie werd geactiveerd. Hij zag gezonde mannen, vrouwen en kinderen in een week tijd wegteren en sterven. Hij kon het niet aanzien.

Emma liep met hem het laboratorium uit en sloot de deur voor ze hem losliet. Op de gang zakte Jelle ineem en rolde zich als een bal op. Hij was zo stuk van wat hij had gezien, dat hij niet eens kon huilen.

Emma tilde haar broertje op en bracht hem naar het open veld, onder de sterrenhemel. Daar wiegde ze hem zachtjes in haar armen tot hij begon te huilen.

‘Huil maar, broertje. Schreeuw je verdriet en je boosheid maar uit. Hier kan niemand je horen, alleen de sterren.’

Het duurde een hele tijd voor Jelle weer wat tot rust kwam.

‘Jelle, luister. Je weet nu wat er kan gaan gebeuren. Gebruik die kennis en verander de toekomst. Wees wel heel voorzichtig, want er is hier een afdeling waar ze de gebeurtenissen op aarde in de gaten houden. Ik weet niet precies hoe ze dat doen. Ga er maar vanuit dat alles wat je zegt, via een mobieltje of in de buurt van tv’s, hier gehoord kan worden. En wat er op het internet gebeurt, wordt uiteraard ook gevolgd.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Jelle cynisch. ‘De Meesters zijn net als God, alwetend en almachtig. En jij verwacht dat ik ze kan tegenhouden?’

‘Ja, want de Meesters zijn geen goden. Het zijn negentien mensachtige wezens die denken dat ze goden zijn.’

‘Negentien?’

‘Er is hier een soort paleis waar de kinderen van de Meesters wonen. Zij verzorgen en bewaken de “Sfeer”, dat is een bol met negentien capsules. In die capsules liggen de Meesters. Ze vormen

een gezamenlijk brein dat de wereld hier bestuurt. Wezens die zichzelf als goden zien hebben een zwakke plek. Zij kunnen zich niet voorstellen, dat een kind van tien de kennis heeft hun plannen te verstoren.'

'De kennis misschien, maar hoe zit het met de mogelijkheden? Ik begrijp wat ze doen, en ik heb ook ideeën over hoe ik ze moet tegenhouden. Maar dat kan ik niet in mijn eentje. Ik heb mensen nodig, supercomputers en het beste laboratorium dat er op de wereld te vinden is. Dat kost iets meer dan ik aan zakgeld krijg.'

'Dat begrijp ik en ik weet ook hoe je daaraan kunt komen. Heeft Ellis de cassette nog, die ze van die Hand afgenomen heeft?'

'Wat bedoel je?'

'De Hand van de Meesters, dat was die vrouw met de blonde pruik, die ons in het huisje op Terschelling kwam zoeken. Tante Ellis schopte haar omver en nam toen een cassette van haar af. In die cassette zaten twee spuitbusjes, een zilverkleurige en een goudkleurige. Met de zilveren kun je iemand voor korte tijd tot medewerking dwingen. De gouden infecteert het slachtoffer met permanente gehoorzaamheid. Een keer spuiten en een persoonlijke code noemen is voldoende om maximaal 120 personen aan je te binden. Daarna kun je alles van ze gedaan krijgen.'

'Dictatorspray,' zei Jelle. 'Wat een lol maar niet heus. Kun je het ook weer ongedaan maken?'

'Zorg eerst maar dat er voor de mensen een later is.'

'En als Ellis die cassette niet meer heeft?'

'Kom je terug en geef ik je de formule.'

'Oké. Gekke vraag misschien. Jullie kunnen naar onze wereld reizen. Waarom kom je niet terug?'

'Dat is absoluut onmogelijk, Jelle. Ik ben een van hun topwetenschappers. Ik mag niet eens in de buurt van Transport komen. En voor je vraagt hoe Transport werkt, daar weet ik echt helemaal niets van.'

'Jammer,' zei Jelle met een zucht en stond op.

‘Voor je weggaat nog twee dingen,’ zei Emma. ‘Als je informatie nodig hebt over de Meesters en hun activiteiten keer dan terug naar de gang met de deuren. Je hoeft er alleen maar aan te denken als je gaat slapen. Je zult er dan vanzelf terecht komen.’

‘Ben jij er dan ook?’

‘Weet ik niet, Jelle. Ik zei al dat de tijd hier vreemd is. En dat is ook gelijk het tweede dat ik je moet zeggen. Je kunt hier niet te lang blijven. Helaas is dat deze keer wel gebeurd. Als je straks wakker wordt, zul je merken dat er dagen verstreken zijn. Je ligt in het ziekenhuis, omdat je in een soort coma ligt. Mama zit naast je. Tot ziens, Jelle.’

Jelle werd wakker midden in een emotionele wervelstorm. Zijn moeder greep hem huilend van vreugde vast en zijn vader riep om een arts.

Zelf wist Jelle niets anders te zeggen dan: ‘Hai, mam. Wat is er aan de hand?’

‘Mag ik er even bij, mevrouw,’ zei een jonge arts-assistent. ‘Ik moet uw zoon nu direct onderzoeken.’

Merel liet Jelle met moeite los en maakte plaats. De dokter boog zich over Jelle, pakte zijn pols en zei: ‘Hallo, Jelle. Weet je waar je bent?’

‘In een ziekenhuis, denk ik.’

‘Dat heb je goed gezien, Jelle,’ zei ze. ‘Mag ik je even plagen met een lichtje in je ogen. Zo, en nu het andere oog. Oké, dat ziet er goed uit. Nu ga ik je ook nog onder je voetzolen kietelen. Gemeen, hè. Maar je reflexen zijn goed. Blijf rustig liggen, dan sein ik de neuroloog in.’

De dokter liep weg en Merel stortte zich weer op Jelle.

‘God, Jelle, ik ...’

‘Maak je geen zorgen, mam. Hoelang heb ik geslapen?’

‘Drie dagen!’ riep Merel uit. ‘Dat was geen slapen, maar een coma.’

‘Ik weet wat het was, maar dat is voor later.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Johan. ‘Je was echt helemaal van de wereld. De neuroloog wist niet wat hij ermee aan moest.’

‘Daar kan ik niets aan doen,’ zei Jelle en ging overeind zitten. ‘Wanneer gaan we naar huis?’

Merel keek hem even heel scherp aan, boog zich dan naar hem toe en fluisterde: ‘Emma?’

‘Ja, mam. Ik wil zo snel mogelijk naar huis.’

‘Dat begrijpen we,’ zei Johan. ‘Maar daar gaat de dokter over.’

De artsen wilden Jelle niet zomaar laten gaan. Een heel team, onder leiding van een vrij hooghartige professor, hield hem nog drie dagen vast. Er werd bloed afgenomen, hij werd onderworpen aan verschillende testen en scans.

Het enige lichtpuntje in die dagen was een onverwacht bezoek van Lotte. Dat zij het was had Jelle eerst niet in de gaten, omdat zij zich vermomd had. Ze liep op hakken, had haar haar opgestoken in een knot en droeg een bril met een donker montuur. Ze liep in een doktersjas, met daaronder een heleboel kleren, die haar magere lijf moesten camoufleren. Eenmaal binnen schoof ze de deur dicht en zette haar handen in haar zij.

‘Jel, moet je een lel? Geef ik je één klein kusje en dan lig jij drie dagen in katzwijn!’

‘Lotte! Tjee, hoe kom jij nou hier?’

‘Ik lig op psychiatrie, dombo in het kwadraat. God ...’

Lotte’s stem brak af en ze beet haar tranen met geweld terug.

‘Ik draaide door toen ik het hoorde,’ zei ze, haar bril omhoogduwend en druk in haar ogen wrijvend. ‘Ik dacht dat je doodging.’

‘Ik werd opgehouden. En natuurlijk was ik ook ondersteboven van die kus van jou. Moeten we vaker doen.’

‘Echt niet! Als ik je een echte kus geef word je straks helemaal niet meer wakker.’

‘Dat kunnen we niet gebruiken. We moeten de wereld nog red-
den.’

‘Dacht ik al. Nou, ik ga terug naar de rest van de gekken. Als ik
het goed speel ben ik overmorgen weer thuis. See you later, Jelle-
gator.’

Op de derde dag zei Jelle boos: ‘Ik wil nu naar huis.’

‘Jongeman, dat vind ik nog niet verantwoord,’ zei de professor.

‘Heeft u een medisch reden om mij nog langer vast te houden?’

‘Nou dat dacht ik wel!’

‘Welke reden is dat dan?’

‘Mevrouw Kuipers, er is echt nog meer onderzoek nodig om de
aard van de aspecifieke semi-comateuze conditie van uw zoon in
kaart te kunnen brengen.’

‘Mijn zoon stelde u een vraag, dokter,’ zei Merel. ‘Ik stel voor
dat u hem ook antwoord geeft.’

‘Maar mevrouwtje, de medische terminologie over deze casus
gaat een kind echt boven de pet.’

‘Probeer het toch maar, want anders sta ik vandaag nog bij een
bevriende journalist. Ik zal hem vertellen dat de professor, die hier
de leiding heeft, een vrouwonvriendelijke flapdrol is.’

De professor werd hoogrood, herpakte zich dan en begon een
heleboel medisch jargon over Merel en Jelle uit te storten.

Jelle hoorde hem onbewogen aan en toen de man uitgesproken
was zei hij: ‘Mijn coma is specifiek. U zegt dus, met een heleboel
dure onzinwoorden, dat u niet weet wat mij mankeert. Zeg dat dan
en draai er niet omheen. U wilt over mijn casus een artikel publi-
cieren in een vooraanstaand medisch tijdschrift. Ik ben geen casus,
ik ben Jelle van den Berg. U publiceert niets over mij! Reken op
een bezoek van onze advocaat als er ook maar een letter over mij
uitlekt, zonder dat mijn moeder daar expliciet en schriftelijk toe-
stemming voor heeft gegeven.’

‘Kijk, dokter, dat is nou wat wij bedoelen met duidelijkheid,’ zei
Merel. ‘Berg dit dossier goed op, dokter. Sta niet toe dat iemand

het kan inzien, want de advocaten die ik ken zijn buitengewoon goed. Ik wens u nog een goede middag. Kom Jelle, de dokter heeft, denk ik, even genoeg van ons.'

11. Oorlogsplannen

Onderweg naar huis vroeg Merel: 'Je was erg fel tegen de professor. Op het brutale af. Was dat echt nodig?'

'Hij zag alleen een bijzondere casus, maar hij wist niet eens mijn naam. En ik wil absoluut niet dat er over mijn "aspecifieke semi-comateuze conditie" een artikel wordt geschreven. Dat trekt ongewenste aandacht.'

'Eerlijk gezegd wil ik ook graag meer weten over jouw coma-achtige conditie. Bijvoorbeeld of we dit vaker kunnen verwachten?'

'Dat denk ik niet. Ik kreeg in mijn droom iets te zien, dat mij langdurig in beslag nam. Dat zal mij niet nog eens overkomen.'

'Weet je dat zeker? Want ik wil niet nog eens 's morgens bij je bed staan en ontdekken dat je niet wakker wordt. Dat overleef ik niet. Begrijp je dat, Jelle?'

'Ja, mam. Als ik jou zo zou vinden, zou ik gek worden, net als Lotte.'

'Dat weet je ook al? Wie heeft je dat verteld?'

'Lotte zelf. Ze kwam mij in het ziekenhuis opzoeken, verkleed als dokter.'

'Echt iets voor haar. Maar luister goed, Jelle. De lucide dromen, waarin je Emma opzoekt, die zijn vanaf nu afgelopen. Om je daarbij te helpen, krijg je 's nachts een kapje op, die hersengolven meet. Zodra je in een lucide droom terecht dreigt te komen, gaat het alarm af en word je wakker. Wat vind je daarvan?'

'Het is voor mij niet nodig, maar voor jou wel. Dus doe het maar.'

'Fijn,' mompelde Merel.

Thuis werden ze opgewacht door Ellis, die met Linda in een draagzak door de kamer liep te ijsberen.

'Blij toe dat je er weer bent, Jelle,' zei ze. 'Linda was de afgelopen week niet stil te krijgen. Dat is niet goed voor haar en al hele-

maal niet voor mij. Dus, Jelle, ik leg zo Linda in haar bedje en dan vertel jij ons tot in detail wat je is overkomen.'

Die middag deed Jelle uitgebreid zijn verhaal. Voor hij daarmee begon toonde hij Merel en Ellis een briefje waarop geschreven stond: 'Ik ben niet gek. We worden afgeluisterd. We praten in de keuken. Laat jullie mobiel hier.'

Daarna zette hij de radio in de woonkamer op Radio Veronica en draaide de volumeknop flink op.

In de keuken luisterden Merel en Ellis met stijgende verbazing naar het verhaal dat Jelle hen vertelde.

'Wil je zeggen dat Emma nog leeft?' vroeg Merel verbijsterd.

'Ja, mam. Maar dat mocht ik van Emma niet vertellen.'

'Maar waarom niet? Ik ben haar moeder!'

'Niet van deze vrouw, die ooit mijn zusje Emma was.'

'Al was ze tachtig, dan nog is het mijn dochter. Je had het me moeten vertellen, Jelle.'

'Mam, luister nou. Emma heeft gezegd dat die "Meesters" van de andere kant ons in de gaten houden. Wat denk je dat er gebeurd zou zijn, als ze hadden ontdekt dat ik met Emma in contact sta? Emma zou direct gedood zijn, en ik denk niet dat iemand van ons in leven gebleven zou zijn.'

Ellis schoof haar stoel naast die van Merel en sloeg haar arm om haar heen. 'Er zit wat in, Jelle, maar toch had je het ons moeten zeggen.'

'Het spijt me. Ik heb het geprobeerd, maar iets, of iemand, hield me tegen.'

'Is er nog meer, dat je voor ons hebt verzwegen?'

'Nee, mama Ellis. Ik heb alleen nog niet alles verteld. Emma heeft mij verleden week meegenomen naar haar laboratorium. Daar heeft ze mij laten zien, wat zij voor de Meesters heeft gedaan. Bij eerdere lucide dromen bleef ik in de gang op de drempel van de deur staan. Nu ging ik als Emma naar binnen. Ik keek door haar ogen en zag wat haar handen deden. Ik was dus helemaal in die

wereld aan de andere kant en daar is de tijd vreemd. Die paar minuten dat ik als Emma daar was, werden hier drie dagen.'

'Gaat dat vaker gebeuren?' vroeg Ellis.

'Nee. Dit was eenmalig. Ik moest zien wat de Meesters deden.'

'En Emma kon je dat zomaar laten zien?' vroeg Merel.

'Ja,' zei Jelle, ineens met tranen in zijn ogen. 'Het was haar werk, mama Merel. Emma werkt in dat bio-laboratorium. Zij heeft meegeholpen om de mutatie te ontwikkelen. En ze heeft de effecten van die mutatie getest op mensen.'

'Wat bedoel je?' vroeg Merel geschrokken.

'Precies wat ik zeg. Emma is niet enige die naar de andere kant ontvoerd werd. Dertig procent van alle mensen die jaarlijks verdwijnen komt daar terecht. De Meesters gebruiken hen als proefpersonen. Ze weten dat hun mutatie werkt, omdat ze het op vele duizenden mensen hebben uitgetest. Dat was ook wat Emma moest doen.'

Merel zat volkomen perplex. Ellis hield haar alleen maar stevig vast. Ze wist niets te zeggen.

Jelle haalde diep adem en zei: 'Emma vindt het vreselijk, wat ze heeft moeten doen. Maar daardoor weet ik nu hoe de mutatie werkt en kan ik iets gaan bedenken om het te stoppen.'

'Mijn dochter een moordenaar? Een soort Josef Mengele?'

Jelle keek zijn ontredderde moeder zwijgend aan.

'Laat ons even alleen, Jelle,' zei Ellis.

Jelle gaf zwijgend een hoofdknik, liep de keuken uit en ging naar zijn kamer. Daar ging hij op bed liggen, een arm over zijn gezicht.

'Ik vraag me af of Emma wel de moordenaar is,' dacht hij somber. 'De manier waarop de mutatie zich nestelt in het DNA ken ik. Twee maanden terug heb ik daar een artikel over gelezen.'

Hij bleef een hele tijd liggen en probeerde zoveel mogelijk de geluiden van beneden te negeren. Maar dat viel niet mee. Hij hoorde zijn moeder hartverscheurend huilen.

Even wilde hij zijn vingers in zijn oren stoppen, dan werd hij kwaad. Hij schoot overeind en schreeuwde: 'Klootzakken! Sodemmieter op en laat ons met rust!'

Even verderop begon Linda te huilen.

'Sorry, Lin,' zei hij en liep naar de kamer van zijn zusje.

'Hé, hallo, Linda. Moet jij zo ineens huilen? Sorry, hoor. Kom eens bij je broer.' Hij tilde haar uit haar wieg en zei tegelijk in de richting van de babyfoon: 'Ik heb haar, mama Ellis.'

'Zó!' zei hij dan vanwege een zeer verdacht luchtje. 'Heb jij soms een cadeautje in je luiertje?'

Het was niet zijn meest favoriete bezigheid, maar hij kon het de laatste tijd wel doen zonder te kokhalzen. Even later liep hij met Linda in zijn armen naar zijn kamer. Hij zette haar op de grond neer en vroeg: 'Zal ik je beker halen?'

Linda keek met een stralende glimlach naar hem op en brabbelde iets dat volslagen onverstaanbaar was. Jelle ging bij haar op de grond liggen, duwde met zijn hoofd tegen haar aan, zodat ze het uitschaterde. Hij liet haar aan zijn haar trekken en brabbelde in haar taaltje mee. Dan ging hij overeind zitten, pakte haar handjes vast en zei: 'Maak je geen zorgen, Linda. Ik ga ervoor zorgen dat onze wereld in de toekomst nog steeds van ons is. Want ik wil dat jij later iemand vindt, waar je verliefd op kunt worden. Ik wil dat jij kunt trouwen en kinderen kunt krijgen.'

Voor het avondeten liet Ellis pizza's bezorgen, omdat zij noch Merel zin hadden om te koken. Aan tafel was het niet gezellig. Merel zat er lusteloos bij. Ellis at met een strak gezicht en lepelde tegelijk een toetje bij Linda naar binnen. Alleen Jelle had gezonde eetlust en werkte behalve zijn eigen pizza ook nog een deel van die van zijn moeder naar binnen.

Na het eten bracht Ellis Linda naar bed en Jelle ruimde de tafel af. Merel bleef aan de tafel zitten zonder iets te zeggen. Ze staaarde alleen met lege ogen voor zich uit. Toen alles in de vaatwasser zat, ging Jelle naast zijn moeder zitten. Hij zei niets, maar legde zijn

hoofd tegen haar schouder. Merel sloeg een arm om haar zoon heen en legde haar hoofd op het zijne. Zo bleven ze samen een tijdje zitten tot Ellis weer beneden kwam. Ze ging tegenover Merel en Jelle aan de tafel zitten en zei: 'De tv is helemaal uit en onze mobieltjes liggen in de kamer. Vertel ons, Jelle, hoe we die eikels van de andere kant kunnen tegenhouden.'

Jelle ging rechtop zitten en zei: 'Het belangrijkste is dat we de mutatie bestrijden, waarmee ze ons willen uitroeien. Die mutatie nestelt zich tussen zogenaamd junk-DNA. Ik weet waar en ik kan een opdracht schrijven, die de mutatie permanent op non-actief zet. Maar daar heb ik een modern bio-laboratorium voor nodig, een paar topbiologen en de beste laboranten. Dan nog zal het schrijven van die opdracht en het uittesten ervan jaren duren.'

'En ondertussen verspreiden ze die mutatie,' zei Ellis. 'Zelfs als je over pakweg een jaar of twee klaar bent, dan lopen we nog hopeloos achter de feiten aan. Je zei dat het met een signaal geactiveerd wordt. Kunnen we dat signaal niet blokkeren?'

'Vast wel, maar dat is niet mijn terrein,' zei Jelle. 'Wat we misschien wel kunnen doen is de verspreiding van de mutatie saboteren.'

'Leg uit,' zei Ellis.

'Menselijk DNA laat zich niet zomaar veranderen. Het heeft allerlei ingebouwde mechanismen om de zaak zuiver te houden. Maar als je die corrigerende mechanismen onderdrukt, en tegelijk zorgt voor voldoende druk op het systeem om een variatie te aanvaarden, lukt het. Ze moeten dus twee zaken over de hele wereld verspreiden. Dat kan via water, voedsel, maar waarschijnlijk ook via shampoo, zeep en kleding. De vraag is hoe stoppen ze de stoffen erin?'

'Nou, hoe gaat dat dan?'

'Als ik iets via water aan de mensen wilde toedienen, kocht ik een waterzuiveringsinstallatie, of ik ging naar een fabriek voor frisdrank.'

‘En datzelfde geldt voor voedsel,’ zei Ellis. ‘Oké, snap ik. Maar om zeven miljard mensen te besmetten, moeten ze dat spul ergens maken en vervolgens aan de voedingsmiddelen zien toe te voegen. Dat redden ze niet met een geheim fabriekje. Zoiets vraagt een wereldwijde organisatie met honderdduizenden medewerkers. Hebben ze dat al, of moeten ze zoiets nog opbouwen?’

‘Ik weet niet of ze de hele organisatie al op orde hebben, mama Ellis, maar ze kunnen werven wie ze willen. Heb je die cassette nog, die je op Terschelling van die blonde vrouw hebt afgepakt?’

‘Ja, die heb ik nog. Wat is daarmee.’

‘Emma zei dat de goudkleurige spuitbus een middel is om mensen met permanente medewerking te infecteren. Dat kunnen wij ook gebruiken om mensen voor onze zaak te werven. Tegelijk moet dat spul in mensen sporen achterlaten. Daarmee kunnen we mogelijk de medewerkers van de Meesters op het spoor komen.’

‘En dan?’ zei Merel. ‘Je zei dat ze alles in de gaten houden. Voor we er tien hebben gearresteerd, staan er honderd voor onze neus, die ons uitschakelen.’

‘Ja,’ zei Jelle. ‘Dus moeten we hen blind maken.’

‘Hoe stel je je dat voor?’ vroeg Ellis.

‘De Meesters kijken mee door de ogen van een Hand. Dat doen ze niet als geesten. Er moet informatie tussen zo’n Hand en de Meesters worden uitgewisseld. Breng dat in kaart en verstoor het proces. Een Hand zonder sturing van de Meesters is kwetsbaar.’

‘Kijk, daar heb ik wat aan, Jelle,’ zei Ellis grimmig. ‘We kunnen ze dan ook een aantal virussen sturen en de Meesters digitaal een schop onder hun kont geven. Wat kun je ons over die Meesters vertellen?’

‘Emma zei dat er negentien zijn. Ze vormen een soort collectief brein, dat alles aanstuurt.’

‘Maar negentien?’ zei Ellis. ‘En hoeveel “Handen” kunnen negentien Meesters aansturen?’

‘Negentien mensen, die goed met elkaar samenwerken, kunnen een hele grote organisatie aansturen,’ zei Merel. ‘Negentien wezens, die samen een collectief brein hebben, zullen daar niet voor onder doen.’

‘Toch zullen ze niet onbeperkt informatie kunnen verwerken,’ zei Ellis. ‘Zodra we weten hoe de communicatie verloopt, kunnen we misschien ook vaststellen hoeveel Handen er zijn.’

‘Elke Hand kan 120 mensen tot zijn slaven maken,’ zei Jelle.

‘Juist, nou een voorlopige schatting dan. Zeg dat er 100 Handen zijn, met elk 120 slaven. Dat praten we over een club van 12.000 mensen. Ik wed dat de meeste daarvan werkzaam zijn in bedrijven die hulpstoffen produceren voor ons voedsel.’

‘Wat dacht je van de consumentenbond en clubs als milieudefensie?’ vroeg Merel. ‘Bijsturen van informatie is essentieel in tijden van oorlog. En dat is het.’

‘Ongetwijfeld. Maar er schiet me nog wat te binnen. Emma is ontvoerd naar die andere wereld. Het is dus mogelijk om daarheen te gaan. Bijvoorbeeld voor een militaire eenheid met een hele grote bom.’

‘Als we weten hoe het transport werkt, kunnen we Emma terughalen,’ riep Merel uit.

‘Dan moeten de Meesters eerst blind zijn,’ zei Jelle heel beslist. ‘Emma is een van hun belangrijkste laboranten. Als we haar hierheen halen, weten de Meesters dat hun plannen niet langer geheim zijn. Ze zullen elke medewerker hier op aarde achter Emma aan sturen en ons zullen ze dan zeker niet sparen.’

‘Zolang we niet weten hoe het transport werkt, heeft het weinig zin om over een reddingsactie voor Emma te praten,’ zei Ellis. ‘Hoeveel tijd hebben we, voordat die Meesters kunnen toeslaan?’

‘Minstens vijf jaar. Dat is de tijd die nodig is om hun mutatie over voldoende mensen te verspreiden. Ik zal ze in de gaten houden. Emma zei als ik informatie over de Meesters nodig had, dan moest ik aan de gang met de deuren denken wanneer ik ging sla-

pen. Af en toe zal ik daarom de kap niet opzetten en een lucide droom oproepen.'

'Dat doe je niet zonder dat wij ervan weten,' zei Merel.

'Dat belooft ik.'

'Zorg wel dat je niet weer dagen slaapt,' zei Ellis. 'Maar een spion in het kamp van de vijand is het begin van hun ondergang. Oké! Vanaf nu is het inderdaad oorlog. Ik ga ervoor zorgen dat jij een laboratorium krijgt. Vergeet niet dat we in de buurt van een tv alleen over gewone dingen mogen spreken. En voortaan zijn we principieel tegen het gebruik van een mobieltje, omdat we geloven dat de straling schadelijk is.'

'Internet is ook een probleem,' zei Jelle. 'Ik zal Lotte vragen ...'

'Dat doe je niet!' zei Ellis direct. 'Het is een lief kind, maar ze kan haar mond onmogelijk dicht houden.'

'Ze weet heel goed wat ze wel en niet moet zeggen,' zei Jelle. 'Daarbij is ze digitaal een genie en ze weet overal al van.'

'Jij hebt het haar al verteld?'

'Ja. Ze let namelijk heel goed op. Tijdens het kaften van onze boeken kreeg ik een melding van Emma. Ik ben naar de wc gegaan en hoorde daar dat ze ontdekt had dat de meesters een extreem agressieve vorm van kanker hadden ontwikkeld. Daar schrok ik erg van en Lotte had direct in de gaten dat er iets aan de hand was. Ik heb haar de foto's van de Hand laten zien en haar ook verteld over Emma.'

'Nou, daar gaat de geheimhouding.'

'Denk het niet, El,' zei Merel. 'Wist je dat ze opgenomen is op psychiatrie omdat ze volkomen doordraaide, toen ze hoorde dat Jelle in coma lag? Ik heb haar opgezocht om met haar te praten. Ze was extreem angstig en kwaad op God en iedereen dat Jelle dit was overkomen. Maar ze heeft met geen woord gerept over Emma.'

'Bijzonder,' zei Ellis. 'Misschien zie ik haar dan toch te veel als het kind dat vreselijk haar best doet om de pijn in haar leven met gekheid te overschreeuwen. Goed, zij hoort erbij. Wat nog meer?'

‘Wat dacht je van school?’ zei Merel. ‘Dat laboratorium is er nog niet en we moesten maar niet te veel de aandacht trekken door Jelle thuis te houden.’

‘Kan ik niet tot aanstaande maandag wachten?’

‘Waarom?’

‘Dan kan ik samen met Lotte de groep binnenkomen. De klas is al een week met elkaar onderweg. Als ik morgen alleen binnenkom, en Lotte op maandag, is het veel moeilijker om een plekje in de groep te vinden. Samen kunnen we een spetterende entree maken met onze saxofoons.’

‘Heb jij ook al verstand van groepsprocessen?’ vroeg Merel.

‘Je zou mij een ervaringsdeskundige kunnen noemen,’ zei Jelle.

‘Je hebt wel een punt,’ zei Merel. ‘Goed, maandag is het terug naar school voor jou.’

Met een jodelende kreet kwam Lotte op zaterdagmiddag de trap oprennen: ‘Jiihaaa! Pas op! Een loslopende gek!’

Jelle deed zijn boek dicht en keek de binnenstormende Lotte met een brede lach op zijn gezicht aan.

‘Hoi. Hebben ze je vrijgelaten?’

Lotte liet zich languit op Jelle’s bed vallen en riep: ‘Ze hebben me eruit geschopt want ze werden helemaal gek van mij. Snap je dat nou?’

Jelle lachte zijn heldere lach.

‘Lach jij mij uit?’ riep Lotte. Ze greep het kussen en smeed dat secuur naar Jelle.

‘Ach, kussentje, lief kussentje,’ zei Jelle op huilerige toon. ‘Wat heeft de gekke dame met je gedaan?’

‘Aha, je geeft het dus toe. Ik ben gek en jij wist het. Blij toe dat jij niet op de afdeling psychiatrie werkt. God, wat was die ouwe chef-psychopaat dom zeg. En ook wel een beetje een viezerik. Gluurde steeds in de jurk van een blonde verpleegster.’

'En die zei er niks van?'

'Nee, dus. Ze liep juist flink te schudden met haar oversized memmen. Op zo'n moment denk ik: Dank u, lieve Heer, dat u mij gezegend hebt met twee erwttjes. Niemand heeft belangstelling voor een plank.'

'Wie niet meer ziet dan memmen of erwttjes is inderdaad stom.'
Lotte kwam half overeind en keek Jelle aan.

'Jij bent niet stom, dus wat zie jij, achter de erwttjes?'

'Hé, ik ben tien. Wat ik zie, mag ik helemaal niet zeggen, want dat is voor zestien jaar en ouder.'

'Ja, ja. Heel slim, ventje. Volgens mij heb jij moeders die allebei lid zijn van de psycho-club! Hé, voor alles hier klef wordt, wat hoorde ik over maandag naar school gaan met onze saxo's?'

'We hebben de eerste week gemist, dus komen we binnen in een groep die al gevormd is. Als we gewoon naar school gaan, zijn we buitenstaanders die zich moeten invechten. Geven we een show, dan hebben we direct een herkenbare plek in het geheel.'

'Klinkt goed. Doen we. Wat spelen we?'

'Iets vlots,' zei Jelle.

'Wat dacht je van Barbie Girl?'

'Check. En dan afsluiten met de Macarena.'

'Daar krijgen we de zaal mee plat,' riep Lotte en sprong op. 'Kom mee, dan gaan we mijn moeder pesten. Euh, ik bedoel natuurlijk dat we bij mij thuis gaan oefenen.'

Zondagmiddag kwam Johan uit Emmen over om te kijken hoe het met Jelle ging. Hij was niet alleen. Tess en hun tweejarige zoontje Wim waren ook meegekomen. En het was duidelijk dat Wim zeer binnenkort een broertje of zusje zou krijgen. Tess was hoogzwanger.

'Dag, Jelle,' zei Tess, die met kleine Wim aan de hand als eerste binnenkwam. Ze gaf Jelle drie kussen en vroeg: 'Hoe gaat het ermee?'

'Ik ben helemaal uitgeslapen,' zei Jelle. 'Ha, Wimpie. High five!'

'Mama baby inne buik,' zei Wim.

'Wat zeg je nou?' zei Jelle. 'Heeft jouw mama een baby haar buik?'

'Ja!' riep Wim. 'Baby inne buik!'

'Dat is mooi, Wimpie,' zei Jelle en kwam overeind. Hij keek Tess met een grijns aan en zei: 'Moest Wimpie ook een boodschap doen?'

Tess werd vuurrood.

'Hé, houd de boel niet op in de gang,' riep Merel. 'Kom binnen, Tess. En let maar niet op die lummel hier.'

'Sorry, Tess,' zei Jelle. 'Ik kon het niet laten.'

'Ach, geeft niet,' zei Tess met een voorzichtig lachje.

'Dag, Jelle,' zei Johan. 'Hoe is het?'

'Hallo, pa. Met mij gaat alles goed hoor.'

Even later, in de zonnige tuin, vroeg Merel: 'En? Wanneer komt het?'

'Nog zes weken,' zei Tess, weer met een hoogrode kleur.

'Als de berekeningen kloppen tenminste,' zei Johan. 'Wim was duidelijk te vroeg.'

'Jongen of meisje,' zei Merel snel om eventuele opmerkingen van Jelle of Ellis de pas af te snijden, 'Of is dat nog een geheim?'

'Het is een meisje,' zei Tess.

'Mooi zo,' zei Ellis. 'Versterking voor de betere helft van de mensheid.'

'Ha!' zei Jelle. 'Vrouwen zien er hooguit beter uit.'

'En dat durf jij te zeggen in een huishouden met twee moeders en een zusje?' zei Ellis.

'Zeg maar eens dat ik geen gelijk heb,' zei Jelle met een grijns.

‘Je speelt gevaarlijk spel, Jelle,’ zei Johan. ‘Maar ik ben blij je zo weer te zien. Wat heeft de professor nou gezegd, dat je had?’

Jelle haalde zijn schouders op en zei: ‘Met een heleboel dure woorden zei hij: “Ik weet het niet.” Hij noemde het een “specifieke semi-comateuze conditie”.’

‘En daar heeft hij het bij gelaten?’

‘Ja, pa. Na drie dagen prikken, scannen en meten wist hij nog steeds niks. Zelfs niet hoe ik heette. Dus hebben we hem een flapdrol genoemd en zijn weggegaan.’

‘Daarom was hij zo kortaf. Ik heb hem eergisteren gebeld om te vragen of hij al wat wist. Toen werd ik erg onbeleefd afgewimpeld.’

‘Je had het ook aan ons kunnen vragen,’ zei Merel.

‘Heb ik geprobeerd, maar jullie mobieltjes waren uitgeschakeld en de vaste lijn ging wel over maar niemand nam op.’

‘Ja, sorry, dat hadden we even moeten zeggen,’ zei Merel verontschuldigend. ‘Wij hebben onze mobieltjes weggedaan. De straling van die dingen is niet goed. Je kunt er kanker van krijgen.’

‘Is dat zo?’ vroeg Tess. ‘Ik heb daar laatst wel iets over gelezen, maar het zou niet waar zijn.’

‘Of het nu wel of niet zo is, wij nemen geen risico meer,’ zei Ellis. ‘Als je ons overdag wilt bellen, moet je het nummer van de praktijk kiezen. Op het huisnummer zijn we alleen ’s avonds en in het weekend bereikbaar.’

‘Goed om te weten,’ zei Johan en haalde zijn eigen mobieltje tevoorschijn. ‘Wat is het nummer van de praktijk?’

Na het opslaan van het nummer, vroeg Johan: ‘Gaan jullie nog een second opinion vragen? Ik bedoel maar, drie dagen niet wakker worden is niet normaal.’

‘Daar denken we nog over na,’ zei Merel. ‘Maar veel meer onderzoek dan wat ze al gedaan hebben is er niet. We weten in ieder geval zeker dat er fysiek niets mis is.’

‘En psychisch? Hij heeft wel een heel intensief programma gevolgd op de basisschool. Eerst biologie en natuurkunde en dan halverwege groep zeven over op wiskunde en scheikunde. Hij zit met die vier vakken al ruim op universitair niveau. Zou dat misschien niet een te grote belasting zijn geweest?’

‘Het was geen belasting, pa. Ik heb er elke dag van genoten.’

‘Dat weet ik, maar toch ... Soms is het goed om een tijdje rust te nemen. Er is meer in het leven dan alleen studeren en lezen.’

‘Weet ik, pa. Ik geniet ook van atletiek en van muziek. Straks komt Lotte, dan gaan we wat oefenen op de saxofoon voor morgen.’

‘Toch wel na drie uur, hè?’ vroeg Ellis.

‘Tuurlijk. Wij halen straks samen eerst Linda uit haar bedje en daarna gaan we toeteren.’

Rond drie uur huppelde Lotte met haar saxofoon in een versleten koffer op haar rug de tuin in. Toen ze Jelle’s vader en zijn vrouw zag, begonnen haar ogen te stralen. Breed glimlachend, haar beugel glinsterend in het zonlicht, stelde ze zichzelf op haar wervelwindachtige manier van doen voor.

‘Dag allemaal! Hallo meneer dominee Van den Berg, dag mevrouw, ik ben Lotte. Oh, héééél erg zwanger! Wanneer komt het?’

‘Met zes weken, Lotte,’ zei Tess, wat overdonderd.

‘Achter mijn toetsenbord zou ik nou FAB typen,’ zei Lotte.

‘En dat betekent?’

‘In gewone mensentaal: fabuleus. Maar goed, ik zit niet achter mijn bord, ik sta hier in de tuin met een sax koffer op mijn rug. Hé, toeterbroeder, ligt Linda nog in haar mandje?’

‘Ze is net wakker,’ zei Jelle. ‘Geen idee hoe dat nou toch kan.’

‘Dat is mijn stimulerende invloed,’ zei Lotte met een grijns. ‘Waar ik kom, wordt iedereen altijd helemaal wakker. Het is een gave. Kom mee, wie weet hebben we geluk en is haar pamper niet helemaal vol.’

Terwijl Jelle en Lotte naar binnen liepen keek Johan Merel aan en vroeg: 'Dat is Lotte?'

'Yep,' zei Merel. 'Knotsgekke Lotte is twaalf. Jelle en Lotte zijn al vier jaar dikke vrienden. Nou ja, dik is bij Lotte misschien niet het juiste woord.'

'Niet echt, nee,' glimlachte Johan.

'Het is een schat van een meid, op orkaankracht.'

'Dat hoorde ik!' riep Lotte van bovenuit het raam bij Linda.

'Graag gedaan.'

Even later kwamen Jelle en Lotte met Linda naar beneden. Linda keek zeer terughoudend naar de vreemde gezichten. Toen ze op de grond werd neergezet, kroop ze direct richting mama Ellis.

'Wij gaan naar boven,' zei Jelle.

'Voor wij weggaan wil ik jullie nog wel horen spelen, hoor.'

'Tuurlijk, pa. Het duo Duimelot moet je gehoord hebben.'

'Duimelot?'

'Zeker weten. Had ik trouwens vorig jaar al verteld. Met de kerst in groep zeven hebben we voor het eerst samen voor de klas gespeeld. Toen was ik echt klein. Klein Duimpje en Lotte: Duo Duimelot.'

'Nou ik ben zeer benieuwd. Succes met oefenen.'

'Hij is best wel aardig, voor een vent,' zei Lotte.

'Aardig wel, maar hij let niet op. Hij zit vast in zijn eigen ideeën, die hij uit de bijbel haalt en die volgens hem dus de waarheid zijn. Bijvoorbeeld: evolutie is voor hem een ongeloofwaardige theorie, omdat het niet klopt met het scheppingsverhaal uit de bijbel.'

'In mijn familie maken ze zich druk over heel andere Bijbeldingen. Mijn oma heeft een zus die non is. Zuster Johanna is lief, maar nog katholieker dan de paus. Laatst vroeg ze of ik wel in kuisheid leefde. Heb ik om haar te pesten gevraagd wat kuisheid betekende. Gaf ze mij een hele preek over de bekoringen van het vlees. Toen

zei ik: “Oh, u bedoelt dat je niet mag neuken.” Kreeg ik me toch een lel.’

‘O, foei,’ zei Jelle hoofdschuddend. ‘Het “N-woord” is een van de woorden die volgens mijn moeder niet uit mijn mond mogen komen. Laten we maar gaan blazen.’

12. Negentien tekens

Het optreden van het Duo Duimelot was een doorslaand succes. Eerst al bij de kennismaking met de klas tijdens het eerste lesuur. Na een rondje namen noemen, vertelden Jelle en Lotte iets over zichzelf en over hun hobby's. Dat maakten ze compleet door een stukje te spelen.

De docent, meneer Karsting, gaf het duo toestemming voor een kort nummer, want 'we zijn hier wel voor het schone vak Nederlands.'

In de eerste pauze haalden ze uit met een Macarena, waarbij de volledige aula meezong en danste. Zelfs de docentenkamer liep leeg om naar dit spontane feestje te komen kijken.

'Schrijf die maar in voor je orkest, Jan,' zei de directeur tegen de muziekdocent.

'Wie zijn dat?' vroeg die.

'Die twee komen uit mijn mentorklasje,' zei mevrouw Bollaard. 'Jelle van den Berg en Lotte Rietveld. Jelle is onze bolleboos.'

'Lag hij vorige week niet een paar dagen in coma?' vroeg een oudere docent.

'Hij was ziek, ja,' zei Bollaard. 'Maar daar heeft hij nu duidelijk geen last meer van.'

De bel ging. Jelle en Lotte ronden hun nummer af en maakten een buiging. Er werd geroepen om meer, maar ze borgen snel hun instrumenten op en liepen dan achter de stroom aan de trap op.

'Jelle en Lotte,' hoorden ze iemand roepen.

Ze bleven staan en keken om. Een vrouw in trainingspak kwam op hen af. 'Hallo, Jelle, hallo Lotte,' zei ze, terwijl ze hen een hand gaf. 'Ik ben mevrouw Bollaard. Ik ben jullie mentrix en ook jullie gymdocent. Loop even mee, dan kunnen we wat zaken doornemen.'

'Ik vind dat niet erg,' zei Lotte. 'Maar op de tweede verdieping zit de wiskundedocent met smart op mij te wachten.'

‘Weet ik. Ik heb hem al laten weten dat je later komt. Ik heb nu een tussenuur en dan kan ik jullie bijpraten. Zo, hier maar naar binnen.’

‘Zijn dat de muzikanten?’ vroeg een oudere man.

‘Dat klopt. Jelle, Lotte, dit is meneer Dijkstra, de unitleider van de vwo-onderbouw.’

Jelle en Lotte stelden zichzelf voor en meneer Dijkstra zei: ‘Welkom, Jelle en Lotte op ons mooie lyceum. Jij bent dus dé Jelle van den Berg, onze topstudent met het sneltreinprogramma. Ik hoorde dat je vorige week in het ziekenhuis hebt gelegen?’

‘Ja, meneer,’ zei Jelle. ‘Maar het bleek loos alarm.’

‘Gelukkig maar. Zeg, Jelle en Lotte, mijn complimenten voor jullie optreden. Het was geweldig. Alleen zijn we hier wel gewend om dat soort zaken van tevoren te melden. Afgesproken?’

Dat beloofden ze en meneer Dijkstra ging er weer vandoor.

‘Zo,’ zei mevrouw Bollaard. ‘Unitleiders zijn altijd druk, druk, druk. Grote kans dat hij over een paar minuten weer terugkomt, omdat hij zich dan pas bedenkt dat jij ook in het ziekenhuis lag, Lotte.’

‘Ik hoop dat hij het blijft vergeten, mevrouw,’ zei Lotte. ‘Ik vind het niet erg om knettergek te zijn, maar dat hoeft niet iedereen te weten.’

‘Begrijp ik en daar houd ik mijn mond ook over dicht. Mocht meneer Dijkstra, of iemand anders, er toch naar vragen, dan is dat antwoord van Jelle perfect. “Het was loos alarm, meneer.”’

‘Jelle’s antwoorden zijn altijd perfect. Hij heeft overal verstand van, behalve dan van meisjes. Maar dat leer ik hem nog wel.’

Lotte liet haar beugel zien en Jelle kleurde rood tot in zijn nek.

‘Doe dat voorlopig maar rustig aan, Lotte. Goed, eerste vraag: zijn de roosters duidelijk?’

Dat waren ze, al was het rooster van Jelle nogal een puzzel geweest om het compleet te krijgen. Hij had voor de vakken wis- kunde, biologie, natuurkunde en scheikunde een vrijstelling. De

vrijgekomen tijd werd gevuld met een op hem afgestemd programma. Het plan was dat hij voor zijn sociale contacten met zijn klas de lessen van de onderbouw zou blijven volgen. In het extra programma zou hij in het eerste jaar twee vakken helemaal afronden en in het tweede jaar vier. In het derde jaar zou hij de vrije lessen gebruiken om zich voor te bereiden op het eindexamen.

‘Voor de duidelijkheid, Jelle, mocht jouw stoomcursus athe-neum je teveel worden, laat het mij dan weten. Niemand heeft er iets aan als jij je over de kop werkt.’

‘Ik zal het onthouden, mevrouw.’

‘Goed zo. Dan komen we bij de spelregels op school.’

Mevrouw Bollaard nam de tijd voor Jelle en Lotte. Pas bij de bel voor de volgende les liet ze hen gaan.

‘Best wel een toffe tante,’ zei Lotte.

‘Met atletiek maakten we een goeie beurt,’ zei Jelle. ‘Hé, ik zie je straks wel in de grote pauze. Ik moet naar aardrijkskunde.’

‘Nemen we dan onze saxo’s mee?’

‘Kun jij eten en blazen tegelijk?’

‘Jawel, maar het wordt dan wel een zootje. Geen toeters dus. See you later, Jelle-gator.’

Zo op het oog nam het schoolleven Jelle en Lotte helemaal in beslag. Maar zichzelf legden zich andere prioriteiten op.

Met wat hij wist over de mutatie zocht Jelle naar publicaties op het gebied van genterapie. Op basis van de artikelen selecteerde hij een aantal namen van topwetenschappers. Met hulp van Lotte hackte hij daarna hun persoonlijke computers. Hij onderzocht wie het waren en waar ze zich mee bezig hielden. Eind september gaf hij zes namen aan Ellis door van mensen waar hij graag mee zou gaan samenwerken.

‘Vier mannen en twee vrouwen,’ zei hij. ‘Stuk voor stuk absolute toppers. Het maakt mij niet uit welke twee je selecteert, maar

de Russische doctor Fyodorova is een hele goede mogelijkheid. Zij is kortgeleden op een zijspoor gezet vanwege kritiek op haar baas, die helaas voor haar een vriendje is van de grote man in het Kremlin. Fyodorova heeft niemand, wat ook betekent dat niemand haar zal missen als ze verdwijnt.'

'Ik hoop dat ze meer spreekt dan alleen Russisch,' zei Ellis.

'Vloeiend Frans, Duits, en Engels, met een vet Russisch accent.'

'Mooi zo. Ik ga er werk van maken.'

'Heb je al een plek gevonden waar we naartoe kunnen?'

'Geduld,' zei Ellis.

'Dat heb ik meer dan genoeg, maar is er ook voldoende tijd?'

'Maak je geen zorgen. Jouw lab komt eraan.'

Lotte was ook druk bezig met andere zaken dan school. Zij struinde elke dag het internet af, zowel het openbare en legale deel, als ook de obscure gedeelten. Het Darkweb had voor haar geen geheimen. En zelfs in de best beveiligde systemen kwam ze 'gewoon' binnen. Ze zocht nooit met directe, gerichte opdrachten, maar altijd via tientallen omwegen en met versleutelde 'voelsprietten', zoals zij haar zoekcodes noemde.

In de eerste week van oktober liet ze Jelle weten dat ze iets gevonden had. Na school fietste hij daarom met haar mee naar huis.

'Mijn mamsie komt pas over een uur thuis,' zei Lotte, terwijl ze de keukendeur opendeed. 'Dus hebben we alle tijd om zwaar ondeugende dingen te doen. Digitaal dan, hè.'

'Kuisheid,' zei Jelle. 'Ik begrijp het. Zo zeg,' zei hij dan terwijl hij zijn rugzak afdeed. 'Ik ben doornat van het zweet.'

'Ja, het blijft maar warm. De koelkast staat daar en we hebben ook nog een kraan vol met water.'

Even later zaten ze op Lotte's kamer, die voor Lottiaanse begrippen redelijk opgeruimd was. Er lag alleen een stapeltje kleren te wachten tot iemand ze zou opvouwen en in een kast leggen.

'Gooi maar op bed, dan start ik mijn spulletje op.'

Jelle graaide de kleren bij elkaar en legde ze op het bed.

‘Laat jouw moeder je hiermee weggomen?’

‘Yep. Ze komt een keer per week op zaterdag kijken. Dus op vrijdagavond mik ik alles in de kast.’

‘En daar kijkt ze niet in?’

‘Echt niet. Dat is volgens haar “mijn verantwoordelijkheid”.’

‘Mazzelaar. Ik heb twee moeders die zeggen dat ik mijn rommel moet opruimen, mijn kamer schoonmaken en mijn kleren opvouwen.’

‘Arme ziel! Straks groei jij nog op tot een nette man. Maar nu ik daarover nadenk, dat past natuurlijk perfect bij een slordige vrouw.’

‘Ja, vast. Laten we eerst maar eens de oorlog winnen. Wat wilde je laten zien?’

‘Een tag,’ zei Lotte. ‘Ik heb wat voelsprietten binnengesmokkeld bij diverse fabrieken die toevoegingen voor voedsel produceren. Vier van die fabrieken staan in China, twee in India, twee in Afrika, zes in de States, en drie in Europa. Dat was niet moeilijk, want de beveiliging was volgens mij geschreven door iemand die het woord niet eens kon spellen. In ieder geval heb ik bij de fabrieken in China, en bij die in de States, opdrachten voor werknemers gevonden, die kenmerkende begincodes hebben. Dit zijn ze.’

Ze liet haar vingers over een toetsenbord dansen en op het scherm verschenen reeksen symbolen.

‘Deze eerste negentien tekens komen bij de vier fabrieken in China in de berichten aan zeventien werknemers voor. Deze tweede serie, ook weer negentien tekens, heb ik gevonden bij berichten aan tien werknemers in de joe-naait-mie-steeds.’

‘Gekke vraag misschien, maar weet je zeker dat er nu niemand meekijkt?’

‘Honderdtien procent zeker. Deze grote grijze jongen is alleen voor opslag en analyse. Heb ik zelf in elkaar geknutseld. Ik zoek met mijn laptop, dat is de kleine blauwe dame.’

‘Dat is de laptop die je van de bank hebt gekregen.’

‘Yep. Ze waren heel blij dat ik ze wees op een megagroot beveiligingsprobleem. Welke bank dat is moet ik voor eeuwig geheimhouden. Wat natuurlijk gek is, want midden in het dorp staat hun naam breeduit op de gevel van een gebouw. Maar goed, ik zoek met de kleine blauwe dame. Wat zij vindt, schrijf ik weg op een losse schijf. Die schijf koppel ik los en daarna gaat de schijf naar de dokter. Dat is deze kleine computer. Hierin draait een programma dat elk mogelijk virus detecteert. Pas als alles schoon is, voer ik de data in op de grote grijze jongen. Dus als zij door haar wisselende contacten wat oploopt, krijgt hij geen digitale aids.’

‘Helder. En wat jij met de blauwe dame doet, laat bij niemand een alarm afgaan?’

‘Vast wel, maar dat komt niet terug bij mij. De data uit China heb ik via een hackersclub in Petersburg gevonden. China heeft niet gereageerd, omdat zij zelf die club in Petersburg ook weer gehackt hebben.’

‘Briljant. Maar nu die tags. Weet je ook van wie de berichten afkomstig zijn?’

‘Meet mister John Stanley uit Minneapolis, Minnesota.’

Ze liet een serie foto’s zien van een man met een zwarte zonnebril en een witte stok met rode banden.

‘Hij is blind?’ zei Jelle vragend.

‘Dat betwijfel ik. Volgens mij speelt hij de blinde, omdat het in Minneapolis bijna altijd bewolkt is en het zeker 240 dagen in het jaar regent. Dan valt een zonnebril erg op, behalve bij een blind persoon. Ik denk dat hij ons licht niet fijn vindt.’

‘Minneapolis,’ zei Jelle. ‘Mijn opa en oma uit Rotterdam zijn daar op hun rondreis door Amerika geweest. Opa noemde die stad: “Teringweer-city”. Vond oma niet netjes, maar het klopte volgens haar wel. Ik denk dat je gelijk hebt. Dit is een Hand.’

‘Geef mij ook zo’n opa. Kun je wat van leren. Maar goed, ik heb nog een Hand gevonden. Dit is mevrouw Zhou Ming, een lagere

partijfunctionaris, belast met de controle van China's eenkindpolitiek. Ook zij is weg van zeer donkere zonnebrillen.'

'Als mama Ellis dit ziet wordt ze lyrisch.'

'Dat is mooi, maar het schiet natuurlijk niet op. Dit is het resultaat van ruim een maand vissen. We moeten meer mensen hebben die in het geniep mee kunnen zoeken.'

'Zeker weten, maar jij hebt met dat kenmerk van negentien tekens wel een begin gemaakt waarmee we gericht kunnen gaan zoeken.'

'En welke "we" wordt dat dan?' vroeg Lotte. 'Ik heb aan mama Ellis drie namen doorgegeven van betrouwbare hackers, maar zij houdt de boot af.'

'Ze is vreselijk voorzichtig,' zei Jelle, op verontschuldigende toon. 'Ze is bezig een netwerk op te bouwen. Ze werft alleen mensen die ze honderd procent vertrouwt.'

'Sorry, dat werkt niet. Zij kent geen hackers, dus vertrouwt zij ze niet. De hackers kennen haar niet, dus vertrouwen die haar niet. Ze zal mij moeten vertrouwen.'

'Sluit af en pak je wiskunde,' fluisterde Jelle, die hoorde dat er een sleutel in het slot van de voordeur werd gestoken.

Lotte zei een enkel woord en alle schermen werden donker. Een tel later zaten ze over een wiskunde opdracht gebogen.

'Lotte?'

'Ja, mam. Ik ben boven, met Jelle. Morgen heb ik een wiskunde-proefwerk.'

'Oké. Ik kom zo wel boven met iets fris.'

'Heel fijn,' riep Lotte.

'En die kleren op het bed?' vroeg Jelle zachtjes.

'Oeps, even in de benen.'

Een uur later was Jelle thuis. Hij zette zijn fiets in de schuur en liep naar binnen.

'Hai, mama Ellis. Dag Linda.'

'Wat ben je laat,' zei Ellis. 'Moest je soms nablijven?'

‘Nee, helaas. Weer niet gelukt. Ik was bij Lotte. Ze heeft morgen een wiskundeproefwerk. En ze wilde me iets laten zien.’

Hij wees op zijn hand.

‘Moment,’ zei Ellis en liep de keuken uit. In de woonkamer zette ze de radio aan en kwam weer terug.

‘Heeft ze wat gevonden?’

‘Als je haar durft te vertrouwen, dan wel.’

‘Ze heeft zeker verteld dat ik die hackervriendjes van haar niet zie zitten?’

‘Ja, dat vindt ze duidelijk niet leuk. Maar ze heeft twee Handen geïdentificeerd. Een in Amerika en een in China.’

‘Hoe dan?’

‘Ingewikkeld verhaal, maar ze heeft ontdekt dat werknemers in de voedingsindustrie berichten kregen, die met een bepaalde code begonnen. Negentien tekens, die ze terug kon volgen naar iemand die een hele zwarte zonnebril droeg.’

‘Dat is fantastisch.’

‘Dat vindt Lotte niet. Het heeft haar in haar eentje ruim een maand gekost om deze twee te vinden. In dit tempo hebben we er over vijf jaar misschien vijftig gevonden. Vertrouw Lotte en neem die hackers aan.’

‘Dat maak ik zelf wel uit, Jelle. Wij kunnen ons geen fouten permitteren. Eén misser en die Meesters slaan ons plat als vliegen.’

‘Hoe meer ik van ze te weten kom, hoe minder ik dat geloof,’ zei Jelle. ‘Het zijn arrogante eikels, die voor God spelen. Ik ken iemand die een Hand van de Meesters platsloeg en vastbond.’

‘En wat wou je daarmee zeggen?’

‘Dat ze niet alles weten en ook niet onaantastbaar zijn. Tuurlijk, wij moeten in het geheim werken. Maar wat gebeurde er, toen die onbekende vrouw bij Karin een Hand door het hoofd schoot? De Meesters waren ons voor minstens een dag kwijt.’

‘Ze staken wel diezelfde dag de sportschool van Karin in de fik.’

‘Logisch. Dat was de laatste plaats waar die Hand was en Karin had onder dwang verteld dat wij daar waren. De brandstichter kwam trouwens van de wal en werkte bij een melkfabriek. Toeval?’

‘Dus jij denkt dat het mollen van een Hand de Meesters tijdelijk desoriënteert?’

‘Ja. En ik denk ook dat als we er een heleboel tegelijk uitschakelen, die desoriëntatie misschien veel langer dan een dag zal duren.’

‘Hmm, dat is zeker het overwegen waard. Maar luister, Jelle, het is niet zo dat ik Lotte niet vertrouw. Ik wil alleen pas met extra hackers in zee, wanneer wij van de aardbodem zijn verdwenen.’

‘Voor het laboratorium moeten wij verdwijnen?’

‘Ja, Jelle. De Meesters zijn misschien kwetsbaar, maar voorlopig staan ze nog met zes nul voor.’

‘Begrijp ik, mama Ellis, maar zou je Lotte alsjeblieft willen vertellen, dat je haar vertrouwt?’

‘Doe ik.’

In de herfstvakantie sloeg het noodlot toe. Niet voor Jelle, maar wel voor Lotte en haar familie. Net over de grens in Duitsland stond een file, die een achteropkomende vrachtwagen niet op tijd had gezien. Lotte’s vader en broer waren op slag dood. Haar moeder overleed later in het ziekenhuis. Lotte zelf raakte zwaargewond. Jelle hoorde het pas van zijn moeder, toen ze na een paar dagen Terschelling weer terug in Alphen waren.

‘Jelle,’ zei Merel, met een ernstig gezicht. ‘Er is iets ergs gebeurd.’

‘Met oma?’ vroeg Jelle.

‘Nee, met oma gaat het redelijk goed,’ zei Merel en ging naast Jelle zitten. ‘Het gaat om Lotte. Zij ligt in het ziekenhuis. Ze is bij een auto-ongeluk ernstig gewond geraakt.’

Jelle werd bleek en stamelde: 'Gaat ze ...'

'Ik weet het niet, lieverd. Het was een heel zwaar ongeluk. Vijf dagen geleden werden zij in Duitsland door een vrachtauto van achteren aangereden. Lotte's vader en broer zijn daarbij helaas overleden. Haar moeder is gisteren aan haar verwondingen bezwaken.'

'Lotte mag niet doodgaan, mama,' zei Jelle met een in tranen gesmoorde stem. 'Het mag niet. Het mag niet!'

Merel sloeg haar armen om haar zoon en wiegde met hem zachtjes heen en weer. Net zolang tot hij zijn tranen de vrije loop liet.

Ellis kwam met Linda binnen. Ze ging aan de andere kant naast Jelle zitten. Linda, net wakker, keek wat terughoudend naar de huilende Jelle. Dan stak ze haar handje uit en aaide hem over zijn oor.

Jelle keek op en glimlachte voorzichtig. Hij stak zijn handen uit en nam Linda van Ellis over. Ze kroop dicht tegen Jelle aan en veegde een traan van zijn gezicht.

'Laatste nieuws,' zei Ellis. 'Ik heb net een oom van Lotte gesproken. Ze is buiten levensgevaar.'

'Echt? Mag ik naar haar toe?'

'Nog niet. Maar die oom zei wel dat Lotte naar jou gevraagd heeft. Zodra het kan, brengt een van ons je erheen.'

Drie dagen later, op een dinsdagnmiddag, reed Merel met Jelle naar Kleef. Ze had de school laten weten dat Jelle naar het ziekenhuis moest. Welk ziekenhuis, en de reden van het bezoek, had ze niet verteld.

Onderweg was Jelle erg stil. Hij had een boek op schoot liggen, maar las er niet in.

'Hallo, hallo,' zei Merel op een gegeven moment. 'Moeder aan zwijgzame zoon. Ontvang je mij? Over.'

Jelle keek opzij en liet een klein glimlachje zien.

‘Zoon aan moeder. Ik ontvang je luid en duidelijk. Ik zat alleen wat te denken.’

‘Ongetwijfeld zullen dat zeer diepzinnige gedachten zijn. Wat denk je, zou ik er iets van begrijpen, als je mij erover zou vertellen?’

‘Denk het niet.’

‘Oh, jee. Komt dat omdat ik niet slim genoeg ben? Of misschien omdat jij aan Lotte denkt en daar never nooit met je moeder over wilt praten?’

‘Voor een jongen moet het heel fijn zijn een moeder te hebben die niet zo vreselijk slim is als jij bent, mam. Ja, ik dacht aan Lotte. Wist je dat ze nog een oudere zus en een broer heeft? Haar zus, Elsemiek, zit in een inrichting voor geestelijk gehandicapten. Haar broer, Lucas, is kapelaan. Waar moet ze naartoe, wanneer ze uit het ziekenhuis komt?’

Merel wierp een snelle blik opzij.

‘Ik heb begrepen dat een broer van Lotte’s moeder haar peetoom is. Zo iemand heeft bij de doop van hun petekind beloofd dat hij de zorg voor het kind op zich zal nemen, als de ouders er niet meer zijn.’

‘Haar oom Hannes woont in Kerkrade,’ zei Jelle met een somber gezicht.

‘Kerkrade? Dat is een heel eind weg.’

‘Volgens Lotte ligt het voorbij het bordje einde van de wereld, bij de afslag hel.’

‘Dan vond zij het daar niet leuk, neem ik aan?’

‘Nee. Maar dat komt niet door Kerkrade. Het komt door haar vier neven en vijf nichten. Lotte noemt ze “Orks uit Mordor”. Vooral de oudste is een viespeuk, die niet van zijn zusjes kan afblijven. Als zij daarheen moet, springt ze voor een trein.’

Jelle keek strak voor zich uit en Merel wist even niets te zeggen. Ze liet een snellere auto passeren, zette haar richtingaanwijzer uit en haalde een tweetal vrachtwagens in.

Pas daarna zei ze: 'Ik vloek niet vaak, Jelle, maar daar heb ik nu wel veel zin in. Heeft die neef Lotte ook ... iets aangedaan?'

'Daar praat ze niet over. Maar in een boek over kindermisbruik las ik dat misbruikte kinderen vaak opmerkingen over seks maken. Lotte doet dat ook.'

Merel reed de vluchtstrook op en remde af. Ze stuurde de auto helemaal naar rechts, half op het gras, en stopte.

'Blijf rustig zitten. Ik moet me even afreageren.'

Ze keek in haar buitenspiegel en stapte uit. Ze smeed het portier dicht en liep met stijve benen de berm in. Daar haalde ze diep adem en krijste vervolgens haar woede uit. Ze dwong zichzelf daarna tot een ademhalingsoefening om weer tot bedaren te komen. Dan liep ze naar de auto terug, waar Jelle met een bleek vertrokken gezicht naar haar keek.

'Zo, dat lucht op,' zei Merel en maakte haar gordel vast. 'Ik vrees dat die koeien daar vanavond zure melk zullen geven. Jammer dan, maar dit moest eruit.'

'Dat hoorde ik,' zei Jelle zacht. 'Ik wou dat meer mensen zo kwaad hierover werden.'

'Tja, helaas wordt het nog te vaak genegeerd. Laten we eerst maar eens gaan kijken hoe het nu met Lotte is. Wie weet zijn er voor haar andere oplossingen te bedenken.'

Het was een vraag die in het ziekenhuis nog niet aan de orde kwam, omdat Lotte's verwondingen zodanig waren, dat ze langdurige revalidatie nodig zou hebben.

Toen Merel en Jelle de kamer binnenliepen waar Lotte lag, zat er een priester aan haar bed. Hij keek op, stond dan op en kwam naar hen toe.

'Goedemiddag,' zei hij. 'Rietveld. Ik ben Lotte's broer. En u bent?'

'Merel Kuipers. En dit is Jelle, Lotte's vriend van school.'

'Jelle? Kijk eens aan. Lotte heeft naar je gevraagd. Ze is op dit moment niet goed wakker, maar ga gerust even bij haar zitten. Ik zie u zo nog wel.'

'Voor u gaat, gecondoleerd, kapelaan, met het onvoorstelbaar grote verlies van uw ouders en uw broer.'

Kapelaan Rietvelds gezicht verstrakte. Hij knikte kort en liep weg.

Jelle was naar het bed gelopen en bekeek de ingewikkelde installatie waar Lotte's linkerbeen in was opgehangen. Ook haar linkerarm zat in het gips, en haar hoofd ging schuil onder verband.

'Lach ... nie, Jel,' brabbelde ze.

'Tjee, Lotte,' zei Jelle, met stokkende stem.

'Neus,' mompelde Lotte. 'Jeuk.'

'Jeukt je neus? Moet ik krabben?'

'Ja.'

Jelle boog zich over Lotte en probeerde voorzichtig haar neus te vinden onder het verband. 'Zo beter?'

'Love ... you.'

Jelle liep om het bed heen en ging aan Lotte's rechterkant zitten. Hij trok de stoel bij en pakte haar hand. Tot zijn verbazing zat er om haar pols een leren band, die haar arm aan het bed vastbond.

'Mama ... Merel.'

'Ja, lieverd. Hier ben ik. Kan ik wat voor je doen?'

'Mijn compu ... ters, mag nie weg. Avo ... caat.'

'Jouw computers mogen niet weg. Een advocaat wil jouw computers weghalen?'

'Nee. Advocaat ... voor mij.'

'Jij wilt een advocaat,' zei Jelle. 'Die moet voorkomen dat ze jouw computers weghalen.'

'Ja,' zei Lotte en kneep in Jelle's hand. 'Doe snel ... asjeblijf.'

'Dat ga ik voor je doen, Lotte. Word jij nu eerst maar vlug beter.'

'Love you!'

Jelle boog zich naar Lotte toe en fluisterde: 'Wie wil jouw computers weghalen?'

'Broer ... klote ... kapelaan.'

'Wat een eikel. Hé, word beter. In mijn eentje saxofoon spelen is helemaal niet leuk.'

'Jij rol ... rolstoel duwe.'

'Op je ogen, lange lijs. Je leert maar gewoon weer lopen.'

Lotte produceerde iets dat op giechelen leek.

'Ik vind het vervelend om te zeggen,' zei kapelaan Rietveld, 'maar mijn zusje heeft haar rust hard nodig.'

'Dat begrijp ik, kapelaan,' zei Merel. 'Kom, Jelle, dan gaan we de stad in om te eten. Kan ik gelijk een paar telefoontjes plegen. Oh, misschien is het handig om nummers uit te wisselen. Hier is mijn kaartje.'

'Mevrouw drs. M.C. Kuipers, psychotherapeute,' las kapelaan Rietveld. 'U doet pastoraal werk, buiten de kerk.'

'Zo is het, kapelaan,' zei Merel terwijl ze het mobiele nummer van de kapelaan noteerde. 'Vanavond komen we weer even kort langs, voor we terugrijden naar Alphen.'

'Tot vanavond, Lot.'

'See later ... Jelle ... gator.'

Terwijl ze de trap afliepen, zei Merel: 'Nu had ik graag een mobieltje gehad. Laten we een restaurant zoeken. Daar hebben ze vast wel een telefoon. Ellis kent een hele goede advocaat.'

Dat bleek toen ze die avond weer bij Lotte op bezoek gingen. De kapelaan was in geen velden of wegen te bekennen, en Lotte was veel beter aanspreekbaar.

'Dank je, mama ... Merel. Klote kapelaan werd ... gebeld. Kreeg rooie kop. Ging ... weg.'

'Ik heb het nummer van je broer doorgegeven aan Ellis. Zij kent een hele goede advocaat. Jouw computers zijn en blijven van jou.'

'Love you, naar de maan ... en terug.'

‘En wij houden van jou, Lotte,’ zei Merel. ‘Vergeet dat nooit. Wat er ook gebeurt, je kunt altijd bij ons terecht.’

Lotte zei niets, alleen glinsterden er ineens tranen in haar ogen.

‘Huil maar, schat. Dat is een van de weinige voordelen van vrouw-zijn. Wanneer we verdriet hebben, als het leven ons pijn doet, mogen wij lekker keihard janken.’

Dat leek een sluisdeur open te zetten in de ogen van Lotte. Ze huilde met zoveel overgave, dat een verpleegster kwam kijken wat er aan de hand was.

‘Lotte ist sehr traurig,’ zei Jelle. ‘Darf ich sie losbinden?’

De verpleegster keek hem verbaasd aan. Jelle wees op de band om Lotte’s rechterhand en herhaalde zijn vraag. De verpleegster liep om het bed heen en zag de leren band. Ze pakte de status van Lotte erbij en bladerde die snel door.

‘Dat hoort niet,’ zei ze dan in het Nederlands met een stevig Duits accent. ‘Ich maak haar los.’

Het eerste dat Lotte deed was haar laken pakken en met een punt in haar ogen wrijven. Daarna krabde ze aan haar neus.

‘Klote ... kapelaan,’ snotterde ze dan. ‘Gaf hem ... vinger. Vond hij ... niet leuk. Schijt aan.’

‘Ga maar een poosje slapen, lieverd,’ zei Merel. ‘Ik praat wel met de verpleging. Van je broer zul je hier geen last meer hebben.’

Lotte knikte, stak haar duim op en begon weer te huilen.

Vijf dagen later waren Merel en Jelle weer bij Lotte op bezoek. Deze keer zat ze naast haar bed in een rolstoel. Haar linkerbeen lag op een voetensteun, haar arm hing in een mitella. Het verband om haar hoofd was weg, behalve bij haar linkeroor. Haar haren waren aan de linkerkant afgeschoren. De hele linkerkant van haar gezicht was rood van het desinfectans en bezaaid met hechtingen, die doorliepen tot haar kaak. Samen met de blauwe plekken, die deels al geel waren geworden, zag zij er behoorlijk woest uit.

‘Ha, Jelle,’ riep ze, toen ze hem zag. ‘Hier ben ik, de punkversie van het monster van Frankenstein.’

‘Hai, Lotte. Ik heb een ijzersterke opmerking in gedachten, maar omdat je gekneusde ribben hebt, houd ik me in.’

‘Mijn dank, edele ridder. Lachen is nu geen lolletje. Weet je wat het meest rottige is van gekneusde ribben?’

Ze trok met haar rechterhand moeizaam haar pyjamajasje op en toonde een brede band om haar borst.

‘Zie je dit? Dat is een breedband bh. Nou vond ik bh’s, behalve zinloos in het geval van erwttjes, altijd al bijzonder hinderlijk, maar dit ding is echt puntje-puntje-puntje.’

‘Maar je praat weer zoals de Lotte die wij kennen en je zit weer overeind,’ zei Merel. ‘Daar ben ik heel erg blij mee.’

‘Ik ook, mama Merel. Waarschijnlijk mag ik eind volgende week hier weg. Waarheen, dat weet ik nog niet.’

‘Wij misschien wel,’ zei Merel. ‘Jelle, jij hebt nog iets voor Lotte.’

Uit de boodschappentas, die hij had meegenomen, haalde Jelle een platte, rechthoekige doos en zei: ‘Heb je hier wat aan?’

‘Is dat wat ik denk dat het is?’

‘Macbook Pro, 17 inch. Alsjeblieft.’

‘Yes! Hartstikke bedankt, maar euh ...’

‘Er was brand,’ zei Jelle, terwijl hij de laptop uitpakte. ‘Volgens de brandweer is de brand ontstaan door elektrische apparatuur in jouw kamer. De blauwe dame en de grote grijze jongen zijn niet meer.’

‘Goed zo,’ zei Lotte. ‘Dat is hun verdiende loon.’

Merel en Jelle keken haar verbaasd aan.

‘Ja, niet van mijn computers natuurlijk. Maar iemand heeft geprobeerd ze op te starten, zonder het juiste veiligheidsprotocol. De gegevens die erop stonden zijn in ieder geval absoluut weg. En de advocaat heeft echt heel goed geholpen. Behalve dat ze broer puntje-puntje-kapelaan terug wist te fluiten, heeft ze ook een voogdijprocedure opgestart. Ik hoef niet naar Kerkrade.’

‘Mooi zo,’ zei Jelle. ‘Ik heb me laten vertellen, dat je vrij handig bent met computers. Er zit in dit ding een bestand dat Lotte heet. Hoe je het moet beveiligen, weet jij het beste. En wat je ermee gaat doen, dat is aan jou. Maar ik hoop dat je het doet.’

‘Lekker helder, Jelle. Wacht! Heb je er soms vieze blote foto’s van jezelf ingezet?’

‘Helemaal niet vies. Voor ik in mijn nakende niksie op de foto ga, neem ik altijd eerst een douche.’

‘Nakende niksie,’ giechelde Lotte, met een pijnlijk vertrokken gezicht. ‘Auw, auw. Maak je me toch aan het lachen.’

‘Sorry, maar ik ben nu eenmaal gek op jouw lach. Nou, start dat ding op.’

Even later liet Lotte haar ogen over het scherm van haar Macbook glijden. Daarna toetste ze een serie gegevens in en sloot af. Ze keek op naar Merel en zei: ‘Beneden in het restaurant hebben ze vast wel ijs. Ik lust heel graag aardbeienijs.’

‘Kom mee,’ zei Merel. ‘Ik trakteer.’

Even later duwde Jelle Lotte in haar rolstoel de lift in.

‘Hé, Jelle, zie je wel dat ik altijd gelijk krijg?’

‘Hoezo?’

‘Wie duwt er nu mijn rolstoel?’

‘Ach, ja. Maar ik krijg ook gelijk. Jij leert weer lopen.’

13. De Enclave

Een kleine week later werd Lotte opgehaald door een chauffeur met een rolstoeltaxi, die haar naar een revalidatiecentrum zou brengen. Het vreemde was alleen dat de man niet voor Lotte Rietveld kwam. Hij haalde een meisje op, dat Elly Vrolijk heette. Die naam stond ook in de administratie van het ziekenhuis vermeld. En niet alleen daar. Het had Lotte twee dagen werk gekost, maar daarna bestond Lotte Rietveld niet meer in de administratieve werkelijkheid. Helaas was zij aan de complicaties van haar verwondingen overleden.

Haar familie kwam daar pas vele weken later achter. Het ziekenhuis kon aantonen dat zij contact gezocht hadden na het tragische overlijden van Lotte, maar dat er niemand had gereageerd. Het stoffelijk overschot was inmiddels gecremeerd.

De chauffeur bracht Lotte verder Duitsland in, naar een dal in de Harz. Bij de weg die het dal inliep werd de rolstoeltaxi tegengehouden door een vriendelijk ogende man. Maar achter de ramen van een vervallen schuur zag Lotte mannen in camouflagepakken die absoluut niet vriendelijk keken.

‘Doorlaten,’ hoorde ze een krachtige vrouwenstem roepen.

Even later stopte de chauffeur bij een groot hotel, al was het duidelijk niet meer als zodanig in gebruik. Het leek eerder op een antiek spookhuis. Het hing vol met dromenvangers, het rook er naar wierrook en de mensen liepen er in kleding, die middeleeuws aandeed.

De chauffeur reed Lotte de hal van het voormalige hotel in. En daar werd ze welkom geheten door een vrouw in een lange diepgroene jurk, met een krans van bloemen in haar zwarte haar.

‘Welkom, Lotte. Welkom in de Enclave.’

‘Hallo, mama Ellis. Wat is dit? Hotel de zwevende hemel?’

‘Je zult er gauw genoeg aan wennen, Lotte. Dank je wel, Henk. Ik neem haar hier wel van je over.’

Ellis nam de rolstoel over en reed Lotte door de hal naar een lift. Die bracht hen naar beneden.

‘Hoe diep gaat dit ding?’ vroeg Lotte.

‘Dertig meter,’ zei Ellis. ‘Daar liggen een groot aantal gangen en grotten. Voornamelijk oude mijnbouw. Op de bovenste verdieping liggen de woonvertrekken, een keuken, een grote eetzaal en medische faciliteiten. Er is plaats voor ongeveer driehonderd mensen. Een verdieping lager wordt hard gewerkt aan het inrichten van een laboratorium en een computerzaal.’

‘Die wil ik zien!’ riep Lotte.

‘Geduld, dame.’

De lift stopte en de deur gleed open.

‘Hallo, Lotte,’ zei Merel. ‘Wat fijn dat je er bent.’

‘Vind ik ook, mama Merel.’

‘Hoi, lange lijs op wielen,’ zei Jelle. ‘Welkom bij de club.’

‘Jelle,’ riep Lotte uit. ‘Há, ik wist wel, dat ik je hier zou vinden. Dwergen leven altijd in grotten diep onder de grond.’

‘Ik? Een dwerg? Onmogelijk! Alle dwergen hebben baarden. Ik heb geen baard, dus ben ik geen dwerg.’

‘Je bent weer irritant logisch, maar toch vind ik je lief.’

‘Hé, BoneyLo!’ riep een dikke man, met vettige, lange haren en een minuscuul sikje.

Lotte keek hem aan en riep: ‘Blobfish! Goed je te zien, man. Je bent lang niet zo lelijk als je tag zegt!’

‘Kan van jou niet hetzelfde zeggen, meid. Maar dat trekt wel bij.’

‘BoneyLo?’ vroeg Ellis.

‘Dat is mijn tag,’ zei Lotte. ‘Mijn kenmerk op het net. Ik ben broodmagere Lotte, vandaar “Boney” en “Lo”. Wijs BoneyLo maar een computer, dan zal ze die Handjes en hun Meesters pijn gaan doen.’

‘Nogmaals geduld, jongedame,’ zei Ellis. ‘De computerfaciliteiten zijn nog in aanbouw. Lichamelijk en geestelijk gezond worden

heeft voor jou voorlopig prioriteit. Jelle, zou jij BoneyLo haar kamer willen wijzen?’

Het leven in de Enclave speelde zich letterlijk op twee niveaus af. Bovengronds was het een gemeenschap die zich toelegde op Wicca. In de hal van het hotel hingen spreuken, in het Engels, die de principes van Wicca aan de bezoekers voorhielden. Vertaald stond er:

Nog acht woorden neem ze niet te mild,
Schaad niemand, doe dan al wat je wilt.
Houd de wet van drie in ere,
Driemaal zullen uw daden wederkeren.
Leer deze les, en leer hem goed,
Dat wat u zaait, ook oogsten moet.

‘Het maakt niet uit wat we boven doen,’ had Ellis gezegd. ‘Maar Wicca heeft met feminisme te maken en dat spreekt mij aan.’

De diverse rituelen op de belangrijkste feestdagen, zoals het trekken van magische cirkels, het dansen, en het naderhand delen van voedsel en drank, waren volgens haar alleen camouflage.

‘Maar let op,’ had ze de aanwezigen voorgehouden. ‘Wie zijn camouflage niet serieus neemt, kan voor de vijand niet verborgen blijven. Wees boven dus een sibbe van overtuigde Wicca heksen, want de toekomst van de mensheid hangt ervan af.’

Ondergronds was er van Wicca niets te merken. Daar draaide het om het laboratorium, de computerzaal en de sportzaal.

Jelle nam het de volgende dag op zich om Lotte rond te leiden.

‘Deze laag is eigenlijk een taart met drie punten,’ zei hij, terwijl hij Lotte in haar rolstoel voortduwde. ‘Deze gang loopt om de halve taart heen. De eerste deur hier is die van het bio-laboratorium. Dat moet straks mijn werkplek worden. Daar mogen we natuurlijk niet naar binnen, want de zaak moet volkomen steriel blijven.’

‘Krijg ik een rondtoer langs gesloten deuren?’

‘Twintig meter verderop zit een heel groot raam.’

Bij het raam bleef Jelle staan. ‘Het is nog niet helemaal klaar, maar na Yule gaan we officieel beginnen.’

‘En dat is wanneer?’

‘Yule is het midwinterfeest, dus op 21 december. Ik hoop dat jij dan weer op de been bent.’

‘Dat is nog vijf weken. Moet lukken.’

‘Mooi, dat wil ik zien.’

‘Wat wil jij zien? Waar heb je het over?’

‘Ik zal je straks een boek geven over Wicca. Let daarin dan vooral op de plaatjes, die onthullen hoe de jaarfeesten worden gevierd. Mama Ellis vindt dat wij ons heel precies aan de rituelen moeten houden. Zelfs als het koud is.’

‘Onthullen? Wacht! Wil je zeggen dat we in ons ... nakende nik-sie moeten dansen?’

Jelle grijnsde breed terwijl hij zei: ‘Volgens mama Ellis draagt dat bij aan onze geloofwaardigheid.’

‘Is dat zo? In dat geval denk ik dat ik voorlopig niet in staat ben om te lopen, laat staan te dansen. Het idee dat ik midden in de winter, in de sneeuw, in mijn blote gat in een kring moet rondspringen samen met mama Merel en mama Ellis. En wat dacht je van de kokkin? Met die grote ... Nee, toch maar niet.’

‘Jammer,’ zei Jelle. ‘Ik had graag van jou gehoord hoe het was. Kijken of meedoen zit er voor mij namelijk niet in.’

‘Nou wees maar blij, je zou er waarschijnlijk een levenslang trauma aan overhouden. Rijd door. Ik wil de computerzaal zien.’

Jelle reed Lotte de computerzaal in, waar het een wirwar van kabels was, die over consoles in aanbouw lagen. Overal nog dozen, kabelhaspels, lege schermen en stoelen in plastic hoezen. Een tiental mensen was druk in de weer om orde in de chaos te scheppen.

‘Duurt dit ook tot eind december?’

‘Volgens Maria, die vrouw daar met de rode bandana, moet het over twee weken operationeel zijn.’

‘Dan wil ik van de partij zijn,’ zei Lotte.

‘Klaar voor de laatste punt van de taart?’

‘De sportzaal? Rijd mij er maar heen. Ik ben gek op sport. Ik kan er uren naar kijken.’

‘Van toeschouwers wordt Karin niet blij.’

‘En wie is Karin?’

‘Wanneer we straks in de sportzaal zijn, kijk dan omhoog.’

Jelle reed Lotte de sportzaal in en bleef aan de rand staan. In de zaal waren een man of twintig bezig met Taekwondo oefeningen. Een tweede groep nam een stormbaan, onder de aanvurende krenten van een man die ongetwijfeld sergeant-majoor geweest was. Een deur ging open en een grote vrouw kwam de zaal in lopen.

‘En wie hebben we daar?’ riep ze met haar machtige stem.

‘Tjee, die is groot,’ zei Lotte. ‘Ik ben Lotte, mevrouw.’

‘Dag, Lotte. Ik ben Karin. Vraagje: heb jij met je kop in een blender gezeten?’

Lotte was maar een tel verbaasd, voor ze in lachen uitbarstte.

‘Auw, auw,’ riep ze en drukte haar hand tegen haar ribben.

‘Nee, Karin, geen blender. Maar shit, shit, het voelt wel zo.’

Even later bracht Jelle Lotte weer naar de woonverdieping.

Lotte vroeg: ‘Klopt het dat ik in de sportzaal schoten hoorde?’

‘Ja. Karin traint daar de mensen die ons moeten beveiligen. En aangezien de Meesters en hun Handen nergens voor terugdeinzen, willen Karin en mama Ellis dat ook niet. Het is volgens hen oorlog.’

‘Ja, jullie moet ik hebben,’ hoorden ze Ellis roepen. ‘Weten jullie hoe laat het is?’

‘Nee, sorry, mama Ellis, niet opgelet,’ zei Jelle. ‘Ik heb Lotte de zalen beneden laten zien.’

‘Mooi, maar het is tien over elf. Lotte, jij had tien minuten geleden bij ergotherapie moeten zijn, en jij, Jelle, in de bibliotheek. Rennen, ik neem Lotte wel mee.’

‘Mama Ellis,’ zei Lotte. ‘Is het waar dat we straks in de sneeuw in ons blootje ...’

‘Dat heeft Jelle je zeker verteld. Ik wed dat hij er ook over droomt. Nou het is deels waar, maar niet voor jou. Voor jij achttien bent, hebben we die Meesters naar hun andere wereld teruggeschopt.’

‘Oh, dat hoop ik ook.’

Yule kwam en ging voorbij zonder dat de dansende vrouwen veel ophef veroorzaakten. Hooguit gingen er geruchten dat de sekte, die zich in het dal had gevestigd, vreemde rituelen uitvoerde. Het verhaal van een jongeman, dat er vrouwen vrijwel naakt in de sneeuw hadden gedanst, werd door zijn vader met een stevige klets afgedaan. De man was totaal niet geïnteresseerd in verhalen over dansende, blote vrouwen in de sneeuw. De Enclave leverde hem veel klandizie op en dat wilde hij graag zo houden.

Lotte was met Yule in staat om zelf te lopen, zij het dan met krukken. Haar gezicht was weer redelijk geheeld, maar de vele hechtingen hadden een web van littekenweefsel achtergelaten. De schade aan haar gezicht en oor verstopte ze onder een capuchon, die gelijk ook haar geschoren schedel verborg. Haar geestelijke schade was minder zichtbaar, maar dat soort verwondingen lieten zich niet met hechtdraad dichten. Het vroeg therapie, tijd en veel liefde.

Maar achter een toetsenbord in de computerzaal vergat ze haar uiterlijk en werd ze BoneyLo, de geniale toverfee van het net. Ze was niet alleen. In een wachtsysteem van vier uur op en acht uur af, zaten er steeds een drietal hackers in de zaal, zoekend naar de kenmerkende codes van negentien tekens. En ze vonden ze.

Dat was niet de enige taak van de ICT-afdeling. Er zaten ook enkele slimme jongens, die veel verstand hadden van de beurs. De Enclave beschikte dankzij hen dan ook over ruime financiële middelen. En dat veranderde niet door de bankencrisis, integendeel.

De derde taak van de ICT'ers was het zoeken naar de manier waarop de Meesters in contact stonden met hun Handen. Echter hoe ze ook zochten, dat bleef een mysterie.

Kort na nieuwjaar was ook het laboratorium klaar en konden de laboranten en specialisten aan de slag. Jelle werkte er samen met een tweetal topbiologen, de Engelse doctor Newport en de Russische doctor Fyodorova. Het verhaal dat het laboratorium-personeel te horen had gekregen was dat er bij toeval een dodelijke mutatie ontdekt was in het DNA-materiaal van drie mensen die aan een extreem agressieve vorm van kanker waren gestorven. Omdat niemand het serieus wilde nemen, had de Enclave het op zich genomen deze mutatie te gaan bestrijden. Iedereen die in het laboratorium werkte, moest dit verhaal wel geloven, omdat Ellis hen met permanente medewerking had besmet.

Het zoeken naar een antimiddel voor de mutatie bleek een moeizaam en uitermate ingewikkeld proces, dat vaak op een mislukking uitdraaide. Het ontwerpen van het antimiddel was voornamelijk het terrein van doctor Newport. Doctor Anna Fyodorova zocht naar een manier om het antimiddel in het menselijk DNA in te voegen. Jelle was tijdens dit hele proces voor beide biologen voornamelijk de bron van de ideeën. Als hij zijn eigen zin had mogen doen, had hij het ontwerpen van het antimiddel helemaal zelf gedaan. Newport was geniaal, maar lag vaak dwars. Volgens Ellis omdat hij er moeite mee had de ideeën van een kind serieus te nemen. De Russische Anna Fyodorova had daar gelukkig totaal geen moeite mee. De samenwerking met 'babuska Anna', oma Anna, verliep dan ook vlekkeloos.

School was de tweede reden dat Jelle niet al zijn tijd in het laboratorium kon doorbrengen. Merel en Ellis stonden erop dat hij

‘gewoon’ zijn school zou afmaken, net als de overige 34 kinderen in de Enclave. Jelle en Lotte kwamen in een groepje met drie andere kinderen terecht. De twee meisjes waren Mi-Suk uit Zuid-Korea en Laurita uit Spanje. De jongen, Oskar, kwam uit Oostenrijk. Alle drie waren even oud als Lotte. De voertaal in het klasje was Engels en ze konden het prima met elkaar vinden. Dat veranderde niet toen na verloop van tijd de hormonen begonnen op te spelen.

Op een dag, toen ze naar de kantine liepen, zei Lotte wat mopperig: ‘Het wordt tijd dat we een bakje meenemen voor Ossie.’

‘Hoezo een bakje?’ vroeg Jelle, voorzichtig, omdat hij de stemming van Lotte inschatte als ver onder nul vanwege haar ‘verdomme-ik-ben-een-vrouw’ dagen, zoals zij haar menstruatie noemde.

‘Om het kwijlen op te vangen! Heb je niet gezien hoe hij naar de Spaanse sinaasappeltjes van Lauritatita staart?’

‘Heb ik gezien, maar Ossie is kansloos. De Spaanse gaat voor grote mannen.’

‘Ze doet heel erg haar best om ze aan elke vent te laten zien,’ zei Lotte humeurig en keek Jelle onderzoekend aan. ‘Hoe vind jij dat?’

‘Ik ben elf en dus in de ogen van Laurita geen vent,’ zei Jelle. ‘Ik roep bij haar hooguit moederlijke gevoelens op.’

‘Jij hebt moeders genoeg.’

‘Zeker weten,’ zei Jelle. ‘En ik weet ook zeker dat Oskar niet oplet. Mi-Suk is weg van hem.’

Jammer dan,’ zei Lotte. ‘Zij heeft geen sinaasappels in de aanbieding. Hooguit rozijnen.’

‘Gelukkig heb ik daar nog geen verstand van.’

‘Daarom heb je mij ook, Jelle. Ik heb verstand van alle onderdelen van een vrouw. Als je goed naar mijn wijze lessen luistert, word je ooit een expert op het gebied van de vrouw.’

‘Met twee moeders en een zusje kan dat zeker van pas komen.’

Lotte keek hem even duister aan en schoot dan in de lach. 'Er komt een dag dat je bij het woord vrouw niet meer aan je moeder denkt.'

'Ongetwijfeld,' zei Jelle met een scheve grijns. 'Maar dat is niet deze dag. Vandaag ben ik nog de onschuldige puber, die drie borden zuurkool gaat wegwerken.'

Een week later, toen Jelle rond tien uur het laboratorium uitliep, stond Oskar op hem te wachten.

'Hallo, Jelle,' zei Oskar. 'Mag ik je wat vragen?'

'Tuurlijk. Wat is er loos?'

Oskar keek wat ongelukkig en zei dan met een zucht: 'Laurita. Ik ben lucht voor haar. Jij weet altijd wat je tegen meisjes moet zeggen. Zou jij aan haar kunnen vragen of ze met me ... uit wil?'

'Ik begrijp je, Oskar. Jij wilt haar meevragen naar de dansavond.'

'Ja, precies.'

'Ik wil het wel vragen, maar ik geef je weinig kans.'

'Hoezo?' vroeg Oskar op boze toon.

'Je moet altijd heel goed opletten bij meisjes, Oskar. En als je dat doet, zul je zelf zien dat Laurita de aandacht probeert te trekken van oudere jongens. Vooral van korporaal Carpenter, die met zijn driedubbele spierbundels en zijn golvende blonde haar.'

Oskar keek Jelle een tijdje aan en slaakte dan een diepe zucht.

'Scheisse! Je kon wel eens gelijk hebben. Stomme Enclave! De paar meisjes hier zijn te oud, of veel te jong.'

'Wat zei ik nou, Oskar? Je moet opletten. Er is een meisje dat volgens mij helemaal weg is van jou.'

'Oh, ja? Wie dan?'

'Hoeveel meisjes zitten er in ons groepje?'

'Bedoel je Mi?' vroeg Oskar verbaasd.

'Ogen open en opletten,' zei Jelle. 'Geloof me, dansen met Mi-Suk is een onvergetelijke, hemelse ervaring.'

Twee dagen later zat Jelle met de band op het podium in de grote zaal. Hij grijnsde verstolen toen hij Mi-Suk met Oskar zag dansen. Zij was in de zevende hemel, hij blij verbijsterd.

Rond zijn dertiende verjaardag behaalde Jelle het einddiploma atheneum. Daarna mocht hij meer uren gaan draaien in het laboratorium, waar hij dankbaar gebruik van maakte.

In de herfst van dat jaar klopte Jelle op een morgen bij Ellis aan en zei: 'Dokter Newport is het niet met mij eens, maar ik weet het zeker. Mijn variant heeft de mutatie volkomen geneutraliseerd!'

'Yes!' zei Ellis. 'Eindelijk. Goed werk, Jelle. Trek je maar niks aan van Newport. Die kan het denk ik niet hebben dat jij hem de loef afsteekt. Wanneer kan het geproduceerd gaan worden?'

'Zorg voor fabrieken dan maak ik er werk van.'

'Ik ga het morgen in het wekelijks overleg bespreken. Onder-tussen, Jelle, heb je gezien wat er onder je broekspijpen uitsteekt?'

Jelle keek verbaasd naar beneden en glimlachte dan. 'Mijn enkels! Tjee. Deze spijkerbroek heb ik net een maand of twee.'

'Volgens mij groei jij vijf centimeter in de maand. Hoe lang ben je nu? 1.70?'

'1.72. Nog drie centimeter, dan heb ik lange lijs ingehaald.'

'En mij ook. Nou, ga je succes maar aan Lotte vertellen.'

Op de gang werd hij aangeropen door een heldere kinder-stem.

'Jelle, waar ga je heen?'

Jelle deed of hij om zich heen keek en niemand zag.

'Ik hoor ergens een Linda roepen, maar waar is ze dan?'

'Hie-ier!' riep Linda.

Jelle keek omlaag en zei: 'Hé, wat zie ik daar? Een kabouter-tje met een mandje vol paddenstoelen?'

'Niet! Ik ben geen kabouter.'

‘Ach, nee, ik zie het al. Jij bent Linda!’ Jelle tilde haar op en gaf haar een knuffel. ‘Waar heb jij al die paddenstoelen gevonden?’

‘In de bos! Mama Merel liepte met mij in de bos.’

‘Dan is mama Merel nu vast wel heel erg moe.’

‘Ach, hou op,’ zei Merel met een lach. ‘Dat kind heeft energie voor tien. En je snapt niet hoe hard ze met die korte beentjes kan rennen.’

‘Zijn jouw beentjes kort?’ vroeg Jelle.

‘Neehee,’ zei Linda. ‘Mama Ellis zegt dat ik groeide.’

‘Zo is het. Zal ik je eens een geheim vertellen over kleine mensen?’ Hij zette haar weer neer en zei: ‘Je beentjes zijn nooit te kort. Kijk maar, je voeten komen precies tot de grond.’

Linda keek omlaag en daarna wat peinzend omhoog.

‘Gekke Jelle,’ zei ze dan.

‘Oh, dankjewel, lief zusje.’

‘Kom eens hier, schat,’ zei Merel. ‘Geef je jas maar, dan gaan we al die paddenstoelen aan mama Ellis laten zien.’

Merel haakte de lusjes van Linda’s cape los en zei tegelijk: ‘Je hebt hoogwater, Jelle.’

‘Ja, mam,’ zei Jelle met een diepe puberzucht. ‘Heeft mama Ellis ook net al gezegd.’

‘Ach, jongen toch, wat is het leven zwaar met twee van die oplettende moeders.’ Ze stond op met de jas van Linda in haar handen en keek haar zoon aan. ‘Als je vanmiddag tijd hebt, maak ik graag met jou ook een wandeling door het bos. De herfstkleuren zijn schitterend en wat frisse lucht zal je goed doen.’

‘Ik wilde vanmiddag eigenlijk een artikel lezen van ...’

‘Vast heel interessant,’ viel Merel hem in de rede. ‘Maar dat artikel loopt niet weg. Kom, wandel vanmiddag met je moeder mee. Wie weet wat voor wijze woorden ze met je wil delen.’

‘Wou je soms over moeilijke dingen gaan praten?’ zei Jelle argwanend. ‘Ik weet alles al, hoor, behalve hoe je puistjes laat verdwijnen.’

Merel lachte, omhelsde Jelle en gaf hem een klapzoen. 'Ik ben gek op jou, inclusief je puistjes. Daarom gaan wij vanmiddag het bos in.'

'Oké. Ik zie je zo wel.'

Hij nam de lift naar beneden en liep naar de computerzaal. Daar liep de aflossing van de wacht net naar binnen. Jelle liep naar het grote raam en keek de zaal in. Hij zag hoe Frank, alias Blobfish, met Lotte stond te praten, waarna hij met haar van plaats verwisselde. Lotte draaide zich om en liep naar de kleedkamers.

Jelle zuchtte. Zelfs in haar witte overal met het haarkapje op, vond hij haar bijzonder ... aantrekkelijk. Even later kwam ze naar buiten, nu gekleed in jeans en een strak T-shirt. Geen broodmager kind meer, maar een zelfbewuste tiener met vrouwelijke rondingen. Hele fraaie rondingen, vond Jelle.

Ze zag hem staan, haar ogen begonnen te schitteren en een glimlach gleed over haar gezicht.

'Hé, knapperd! Op zoek naar een scharrel?'

'Nee, maar ik houd me aanbevolen voor vaste verkering.'

Lotte bleef met scheefgehouden hoofd voor hem staan, schoof haar bril met een vinger omhoog en zei: 'Dat zal ik goed onthouden, vriendje, want ik vind jou wel lief. Zelfs met die nieuwe superpukkel en je te korte, lange broek.'

Jelle mompelde iets dat klonk als 'vrouwen' en vroeg dan: 'Nog nieuwe Handjes gevonden?'

'Nee,' zei ze. 'Al zes weken niets meer.'

'Misschien hebben jullie ze allemaal gevonden,' zei Jelle, terwijl ze naar de lift liepen.

'Dat zou kunnen, maar ik weet het niet. We hebben er 83.'

Ze liepen de lift uit en sloegen af naar Lotte's kamer.

'Hoe gaat het in het lab?'

'Wel goed,' zei Jelle. 'We hebben het gevonden.'

'Echt? En dat zeg je alsof je een sok onder je bed hebt gevonden?'

‘Het is natuurlijk een belangrijke mijlpaal, maar we liggen inmiddels ruim drie jaar achter. Is het niet te laat?’

‘Nooit!’ zei Lotte en deed haar kamerdeur open. ‘Ga rustig zitten, ik moet even iets anders aantrekken. Dit stinkt.’

Lotte verdween met wat schone kleren in de badkamer en Jelle zocht een plekje om te zitten. Wat niet eenvoudig was, want Lotte had nog steeds niet de behoefte om op te ruimen. Jelle legde een lang vest, een nachthemd en sokken op de bank opzij en ging zitten.

‘Heb je al gehoord dat de ijzeren maagd geen maagd meer is?’ riep Lotte vanuit de badkamer.

‘De ijzeren maagd?’

‘Ja, die keiharde Duitse, korporaal Emma Steiner, is zwanger.’

Jelle hoorde de naam en wist niets te zeggen.

‘Chips!’ riep Lotte dan en trok de badkamerdeur half open. ‘Sorry, Jelle, ik dacht even niet na.’

‘Is goed, Lot. Het is alleen bijna een jaar geleden dat ik iets van Emma heb gehoord.’

‘Blijf zitten. Ik ben zo bij je.’

Even later liet ze zich naast hem op de bank neervallen. Ze pakte zijn handen en zei: ‘Je denkt dat ze er niet meer is?’

Jelle trok in een snelle beweging zijn schouders op.

‘Ze is er nog, dat weet ik zeker, maar ik krijg geen contact.’

‘Ook niet in een droom?’

‘Weet ik niet, want ik mag niet dromen. Je weet wat er de laatste keer gebeurde. Weer een coma.’

‘Ja, hallo! Drie uur extra slaap noem ik geen coma.’

‘Mama Merel wel,’ zei Jelle.

‘En dat kapje kun je niet stiekem losmaken?’

‘Nee, want dan gaat er een alarm af. Het ding moet hersengolven blijven meten.’

‘Maak het uit welke hersengolven het meet?’

Jelle keek Lotte vragend aan.

‘Ik bedoel, stel dat het ding mijn hersengolven zou meten?’

Ze had het nog niet gezegd of ze werd vuurrood. Jelle zag het en deed met haar mee.

‘Jeetje,’ zei Lotte en stond op. ‘Wat is het hier heet. Even de airco wat hoger zetten.’

Jelle keek naar zijn handen en zei: ‘Ik moet Emma vinden. Onder mijn bed ligt een extra matras. Die leg ik na lichten uit in de badkamer, en dan kan jij in mijn bed slapen, met het kapje op. Je kunt de badkamerdeur van jouw kant ook op slot doen.’

Hij keek op en zag Lotte staan. Ze keek om, haar hand nog uitgestrekt naar het paneel van de airco. Ze zei wat, maar hij hoorde het niet. Hij verdronk in het beeld van haar strakgetrokken T-shirt.

‘Hé, hallo? Groundcontrol to major Jelle!’

‘Hè, oh, sorry.’

‘Ik zei: “We doen het,” voor je ogen werden vastgezogen. Wat ik van jou niet erg vind, eigenlijk meer een compliment. En het is ook volkomen begrijpelijk, want jij bent een jongen en ik duidelijk een meisje. Zeker nu ik geen bh draag, omdat mijn ribben weer pijn doen.’

‘Oh. Wat vervelend.’

‘Leugenaar,’ zei Lotte met een brede grijns. ‘Maar dat slaapfeestje gaat door. Laten we naar de kantine gaan, anders vissen we nog achter het net. De ijzeren ex-maagd moet nu voor twee eten.’

Die middag maakte Jelle met zijn moeder een boswandeling. Lotte kon niet mee, omdat zij een afspraak had gemaakt bij de medische dienst voor de pijn in haar rib.

Merel liep lichtvoetig voor haar zoon uit. Hij volgde met slepende tred. Wandelen in een bos had hem nooit zo getrokken. Maar hier in de Enclave, waar iedereen zich bovengronds als een

fanatieke aanhanger van Wicca moest gedragen, vond hij het helemaal niks.

Zijn moeder liep in een lichtgroene jurk met een omslagdoek uit het jaar nul. Ze had een ceintuur van geschakelde, goudkleurige blaadjes om, die glommen in het zonlicht. En haar haren waren gevlochten in een ingewikkeld patroon met kleurige bloemetjes erin.

Hijzelf liep in een grof geweven, bruine tuniek met capuchon, en een ruwe slobberbroek tot halverwege zijn kuiten. Uiteraard liep hij met blote voeten in open sandalen. Het was voor Jelle allemaal een raar spel, dat erg overdreven gespeeld werd.

‘Over voor paal lopen met hoogwater gesproken,’ dacht hij.

‘Joehoe, Jelle,’ zei Merel. ‘Even niet denken, maar aandacht schenken. Doe je ogen open voor de kleurenpracht van het bos.’

Jelle bleef staan en keek om zich heen. Het bos lag er dromerig bij in het warme, gouden herfstlicht. Door de droogte van de afgelopen maanden was veel van het blad al gevallen. Hij zag een eekhoorn een boom inschieten, een konijn keek hem waakzaam van onder een struik aan. Ergens ratelde een specht. Verderop zag hij ook twee mensen van de wacht lopen. Een van de twee was korporaal Emma Steiner.

‘Mooi,’ zei hij dan. ‘Maar ik ga geen paddo’s zoeken.’

‘Geen paddo’s. Mag ik wel met je praten over bloemetjes en bijtjes?’

‘Oh, nee, hè! Dacht je dat ik dat nog niet wist?’

‘Je hebt er vast veel over gelezen. En mogelijk ook video’s gezien. Maar boeken en films kunnen je niet leren hoe je moet omgaan met je gevoelens. En op het terrein van gevoelens stormt het tegenwoordig in jou, en daar is niets mis mee.’

Merel bleef staan en pakte haar zoon bij zijn schouders.

‘Ik heb mijn ogen niet in mijn zak zitten, Jelle. Ik zie hoe je naar vrouwen en meisjes kijkt. Vooral naar Lotte. En opnieuw, daar is niets mis mee.’

Merel liet hem los en liep langzaam verder.

‘Droom je van haar?’ vroeg ze.

Jelle schrok van de vraag.

Merel keek om en zag hem met een rode kop naar de grond kijken.

‘Schaam je daar niet voor, Jelle. Ik weet dat je vader ook zo rond zijn dertiende natte dromen kreeg. Eigenlijk had hij dit gesprek met jou moeten voeren, maar ja, hij is er niet. En nu moet je moeder het doen, en die voelt zich vreselijk opgelaten.’

‘Eigen schuld,’ mompelde Jelle. ‘Je bent er zelf over begonnen.’

‘Omdat het moet, Jelle. Mijn ouders gaven mij een boekje, toen ik voor het eerst ongesteld werd. Ze konden er niet over praten. Maar seksualiteit is meer dan borsten, vagina’s en penissen. Dat is hooguit gereedschap. Wat je er mee doet heeft met gevoelens te maken. Als ik destijds met mijn diepste gevoelens rekening had gehouden, was ik niet met je vader getrouwd. Ik hield toen al van Ellis, maar je vader was een heel aantrekkelijke man, die mij voor zich wist te winnen. En ik koos voor hem, omdat meisjes nu eenmaal vanzelfsprekend met jongens trouwden.’

‘Als je niet met hem getrouwd was, was ik er niet geweest,’ zei Jelle.

‘Wie weet, maar dat is niet wat ik tegen je wil zeggen. Gevoelens, jij hebt ze, en Lotte heeft ze ook.’

‘Zij is echt niet lesbisch hoor.’

‘Nee, volgens mij ook niet. Maar dat is niet waar het om gaat. Leer eerlijk luisteren naar gevoelens, Jelle. Naar die van jezelf en ook naar die van anderen. Wat jij voor een ander voelt, is nooit belangrijker dan wat die ander voelt voor jou. En dat geldt uiteraard ook omgekeerd. Pas als jullie je gevoelens voor elkaar open en eerlijk kunnen delen, kunnen jullie een relatie aangaan.’

Jelle knikte zwijgend.

‘Wanneer je er samen aan toe bent, om “het” te gaan doen, vergeet dan wat je eventueel in pornofilms hebt gezien. Seksuele ac-

tiviteiten waar een van de twee zich niet prettig bij voelt, moet je niet willen doen. Seks is iets moois, als je er samen van kunt genieten. Praat daarom met elkaar over wat je wel en niet fijn vindt.'

Jelle kleurde tot in zijn nek en keek strak voor zich uit.

'Tot slot, Jelle, vergeet niet dat seks kan leiden tot zwangerschap.'

Merel toonde een klein vierkant pakje.

'Ah, mam, nee! Condooms?'

'Beter mee verlegen dan om verlegen. Goed. Ander onderwerp. Wat dacht je van bramen? Verderop staan een paar grote struiken ...'

Ze zweeg, omdat Jelle haar met een wilde sprong omverkegelde.

'Blijf liggen,' fluisterde hij. 'De wachter verderop viel net neer.'

Ze hoorden roepen en direct daarop klonken er schoten.

'Kom mee. Kruipen.'

Jelle tijgerde in rap tempo om wat struiken heen en ging daar in een ondiepe greppel liggen. Hij trok zijn moeder de greppel in en legde zijn vinger op haar mond. Dan sloot hij zijn ogen en concentreerde zich op de geluiden. Hij hoorde de mensen van de wacht op afgebeten toon in hun radio's praten. Iemand riep: 'Daar!' wat gevolgd werd door korte salvo's uit automatische wapens.

'Wat gebeurt er,' fluisterde Merel angstig. 'Wie schiet daar.'

'Stil nou. Ik hoor wat.'

Jelle haalde een pistool onder zijn tuniek vandaan. Merels ogen werden groot van schrik, maar voor ze iets kon zeggen rolde Jelle om, kwam op een knie overeind, richtte en drukte snel een paar maal af.

Recht achter zijn moeder, in een kring van bevroren grond, verscheen een man in een soort zwart duikerspak. In het vizier van zijn helm, en ook in zijn borst, zat een gat. Toch hief hij nog zijn

wapen op, maar voor hij iets kon doen, werd hij van achteren met een vol salvo doorzeefd.

‘Hoe kom jij aan dat pistool?’ gilde Merel. ‘Je hebt op iemand geschoten. Ben je gek geworden?’

‘Mevrouw, uw zoon is niet gek,’ zei korporaal Steiner, die de aanvaller had neergeschoten. ‘Dit was een aanval van de andere kant.’

Jelle liet de Ruger zakken en zei: ‘We zijn hier al drie jaar. Waarom dan vandaag pas een aanval? En waarom gericht op mij?’

14. Afscheidsgeschenk

Jelle had verwacht dat deze verrassingsaanval van de Meesters tot paniek zou leiden in de Enclave. Maar niets was minder waar.

Ellis hoorde de verhalen van de wacht en van de diep geschokte Merel aan. Daarna zei ze: 'Dank je, Jelle, voor het redden van mijn Merel. Ga maar naar de grote hal. Ik roep zo een vergadering bijeen.'

Jelle wilde weglopen, maar Merel hield hem tegen.

'Wacht even, Jelle. Je kunt niet zomaar weglopen, alsof er niets bijzonders is gebeurd. Je hebt iemand doodgeschoten.'

'Ik weet het, mama Merel.'

'Je weet het? Dat is alles?'

'Ik sta vanbinnen ook te shaken, maar ik zou er graag eerst even over willen nadenken, voor ik erover moet praten.'

'Jelle heeft gelijk, Merel,' zei Ellis. 'De vijand heeft ons gevonden. We moeten hier weg. Bewaar dit voor later.'

'Het is zover,' zei Ellis even later tegen de verzamelde bewoners van de Enclave. 'De Meesters zijn eindelijk in actie gekomen. Zij hebben een gerichte aanval gedaan op een van ons, maar de wacht heeft de aanvallers uitgeschakeld. Dit kwam niet onverwacht, maar toch stemt het triest. Want een ding is duidelijk: er zijn verraders onder ons. Het kan geen toeval zijn, dat we aangevallen worden op de dag dat we het antimiddel voor de mutatie eindelijk hebben ontwikkeld. En het is ook geen toeval, dat de aanval gericht was tegen de bedenker ervan. Tegen de verraders zeg ik: verzet je niet als je wordt gearresteerd, want wij zijn niet kwaad op jullie. We weten dat de vijand over veel middelen beschikt om iedereen tot medewerking te dwingen. Geef je rustig over en doe vooral jezelf geen kwaad.'

Ellis bleef op deze kalme, haast hypnotiserende toon spreken, tot er in de verzamelde menigte rumoer ontstond. Iemand

schreeuwde: 'Je bent gek!' Een tweede stem, duidelijk die van Karin, riep: 'Dat dacht ik niet. Hier met dat pistool.'

De mensen weken snel achteruit en gaven de wacht de ruimte om twee mensen te arresteren. Tot verbijstering van Jelle was dokter Newport een van de gearresteerden. De tweede was Jolie Mertens, de cheffin van de keuken.

'Beste vrienden en vriendinnen, maak jullie geen zorgen,' zei Ellis. 'Het werk dat we hier samen gedaan hebben is voltooid. We hebben het medicijn en we weten waar de vijand is. Omdat de Meesters weten waar wij zijn, wordt de Enclave opgeheven. Niet omdat we verslagen zijn. Integendeel. Jullie worden vandaag nog in groepen naar andere locaties gebracht. Jullie reisorders vinden jullie straks op je kamer. Zijn er nog vragen?'

'Wat doen we als de Meesters hun mutatie nu direct activeren?'

'Dat gebeurt niet,' zei Ellis met veel overtuiging in haar stem. 'We weten uit betrouwbare bron dat de Meesters ons aantal tot minder dan 12 miljoen moeten reduceren, om onze wereld te kunnen overnemen. Meer kunnen zij niet aan. Op dit moment is de besmettingsgraad 70%. Als zij hun mutatie nu zouden activeren, blijven er twee miljard mensen over. Dat riskeren ze niet.'

'Wat gaan we doen om ze helemaal te verslaan?'

'Dat horen jullie zodra je op je bestemming bent aangekomen. Geloof mij, de Meesters zijn zo goed als verslagen! Iedereen, bedankt voor jullie inzet. Goede reis en we ziens elkaar weer: na de overwinning!' Die laatste woorden schreeuwde ze uit.

De mensen lieten zich door de schreeuw van Ellis tot een uitbundige juichkreet inspireren. Direct daarop ging iedereen naar zijn woonvertrek, las zijn orders en maakte zich klaar voor vertrek.

Jelle's orders waren simpel. Trek een kogelwerend hemd aan en standaard burgerkleding. Je vertrekt met transport 43. Je bestemming is geheim. Je mag één rugzak met persoonlijk zaken meenemen.'

‘Nou, daar heb ik wat aan,’ mopperde hij. ‘Ik moest toch maar eens zo’n reader aanschaffen. Kan ik duizend boeken tegelijk in kwijt.’

Even later stond hij bij Lotte voor de deur en wilde aankloppen. Maar dat was niet nodig, omdat ze op datzelfde moment de deur uitkwam rennen. Jelle ving haar op, struikelde achteruit en belandde languit op de grond met Lotte boven op zich.

‘Auw, auw, mijn ribben,’ kreunde Lotte.

‘Ja, dat is dus niet de bedoeling!’ hoorden ze Karin roepen. Ze hielp Lotte en Jelle overeind en zei: ‘Voor dat soort activiteiten zijn jullie echt nog te jong.’ Daarna liep ze luid lachend weg.

‘Sorry, ik zag je niet,’ zei Lotte met een van pijn vertrokken gezicht.

‘Geeft niet,’ steunde Jelle. ‘Gelukkig droeg ik mijn bomvrije hemd.’

‘Waar moet jij heen?’

‘Transport 43,’ zei Jelle.

‘Yes! Ik ook. Kom mee.’

Transport 43 was een simpel busje met het logo van een installatiebedrijf. In de laadruimte waren stoelen gemonteerd voor passagiers. In dit geval voor Merel, Jelle, Lotte, Ellis en Linda.

Ellis stapte als laatste in, schoof de deur dicht en klopte op de wand.

‘Zo,’ zei ze terwijl het busje wegreed. ‘Dat was dan de Enclave. Merel, hoe gaat het?’

‘Ik ben nog steeds niet gekomen van de schrik. Hoe kwam jij nou ineens aan dat pistool, Jelle?’

‘Opdracht van Karin. Ik mocht het bos niet in zonder wapen.’

‘En dat vertel je niet aan mij?’

‘Wat had je gezegd, als ik het je had verteld?’

‘Tja, euh ...’

‘Wees blij, Merel,’ zei Ellis. ‘Zonder die Ruger was Jelle er nu niet meer geweest.’

‘Dat denk ik ook, maar toch ... Ik zag mijn zoon vlak voor me opspringen, richten en schieten in een vloeiende beweging. Dat heeft hij niet uit een boekje geleerd.’

‘Karin,’ zei Ellis. ‘Hij traint al drie jaar bij haar. En, ja, dat is mijn schuld. Ik heb haar en hem overgehaald.’

‘De eerste keer liep ik twee weken met een dikke pols,’ zei Jelle. ‘Maar daarna ging het beter.’

‘Waar heb je die invaller precies geraakt?’ vroeg Ellis.

‘In zijn borst en in zijn vizier. Maar dat hielp niet. Hij tilde gewoon zijn wapen op en richtte het op mij. Ik hoefde niet nog een keer te schieten, want een vrouw van de wacht had hem al doorzeefd.’

‘De wacht werd afgeleid door een onbekende Hand en twee van zijn handlangers,’ zei Ellis. ‘Korporaal Steiner zei dat ze een cirkel van ijs zag ontstaan. De invaller in het zwart verscheen volgens haar pas, nadat jij had geschoten.’

‘Ik zag hem niet,’ zei Jelle. ‘Maar op de een of andere manier wist ik waar ik op moest richten.’

‘Emma,’ zei Merel.

‘Dat denk ik ook,’ zei Jelle.

Ze reden een tijdje zwijgend verder tot Jelle vroeg: ‘Wanneer wisten jullie dat Newport een verrader was?’

‘Vanaf het begin,’ zei Ellis. ‘We hebben die zes topbiologen van jou gescreend en vijf van de zes bleken al door een Hand gerekruteerd. Waarschijnlijk om te voorkomen dat iemand in de gaten zou krijgen wat er gaande was. Alleen Fyodorova was voor de Meesters blijkbaar niet meer interessant. We hebben toen Newport aangenomen en hem in de gaten gehouden. Hij verzond zijn berichten via Jolie Mertens. Wanneer zij inkopen deed, kreeg ze een briefje mee.’

‘En dat hebben jullie gewoon laten gebeuren?’ vroeg Merel.

‘Elk briefje is door ons onderschept,’ zei Ellis. ‘Mertens heeft alleen doorgegeven wat wij de Meesters wilden laten weten.’

‘Hoe wisten ze dan dat ik het antimiddel gevonden had?’

‘Dat is een misser van onze kant geweest,’ zei Ellis, duidelijk boos. ‘Mertens had een hanger waarmee ze een bericht kon doorgeven. Dat mocht ze alleen doen als wij het project van de Meesters in gevaar zouden brengen. Newport heeft Mertens in de kantine een teken gegeven en daarop heeft zij haar hanger geactiveerd. Zij heeft ook jouw signalement doorgegeven.’

‘En de vijand was zo dichtbij, dat ze binnen twee uur een gerichte aanval konden opzetten?’ vroeg Jelle.

‘Ze wisten door Mertens waar wij waren. De wacht liep het laatste jaar niet voor niets in dubbele bezetting.’

‘En ik maar denken dat we veilig verborgen zaten,’ zei Merel. ‘Waarom heb je niets gezegd? Dan was ik het bos niet ingegaan.’

‘Als ik geweten had dat dit zou kunnen gebeuren, had ik je zeker niet laten gaan.’

‘Zaten er bij ons misschien ook verraders?’ vroeg Lotte.

‘Nee,’ zei Ellis. ‘Al jouw vrienden waren schoon. De Meesters vonden de ICT blijkbaar niet belangrijk.’

‘We leven nog,’ zei Jelle. ‘Voornamelijk omdat de Meesters arrogante eikels zijn. Ze dachten dat ze onaantastbaar hun gang konden gaan. Ze negeerden onze computermensen en om een jochie van dertien uit te schakelen vonden ze afleiding van de wacht en één invaller meer dan genoeg.’

‘Daar kon je wel eens gelijk in hebben,’ zei Ellis, wat zuur.

Lotte vroeg: ‘Waar gaan we nu heen?’

‘Verrassing,’ zei Ellis en meer wilde ze er niet over zeggen. Wat ze wel deed was een langwerpige kist openmaken. Ze haalde er een automatisch wapen uit: een Brügger & Thomet MP9. Ze controleerde het en gaf het dan aan Jelle. Merel en Lotte kregen er ieder ook een.

‘Jullie hebben allemaal met deze dingen geoefend, dus wat ik nu ga zeggen is eigenlijk overbodig. Veiligheid eraf, richten en rustig de trekker overhalen. Ga niet aan de trekker rukken, dan ver-

dwijnen de kogels richting de maan. Oh, Lotte, hoe zit het met die ribben van jou?’

‘Dat zit links. Ik schiet vanaf mijn rechterschouder.’

‘Dan is het goed.’

‘Verwacht je moeilijkheden?’ vroeg Merel.

‘Altijd,’ zei Ellis. ‘Maar op dit moment niets in het bijzonder.’

Linda zat het allemaal met grote ogen aan te kijken, maar ze zei geen woord. Het was alsof ze de ernst van de situatie aanvoelde.

De reis duurde drie uur met een tussenstop, ergens diep in een bos.

‘Kom op, meiden,’ zei Ellis. ‘Niks zo leuk als spetteren in de vrije natuur. En jullie,’ zei ze tegen de chauffeur, de bijrijder en Jelle, ‘zoek een boom en houd de weg achter ons in de gaten tot wij klaar zijn.’

Rond half acht stopte het busje. Ze hoorden de chauffeur met iemand praten en daarna reed hij verder. Dan stopte het busje weer en de motor werd uitgezet.

‘We zijn er,’ zei Ellis en deed de zijdeur van het busje open. ‘Wapens in de kist en dan direct doorlopen naar het vliegtuig.’

‘Gaan we vliegen,’ vroeg Jelle.

‘Dat is wat vliegtuigen doorgaans doen,’ zei Ellis, terwijl ze Linda optilde. ‘En nee, ik zeg nog niet waarheen.’

‘Is er een wc aan boord?’ vroeg Lotte.

‘Jazeker,’ zei Ellis. ‘Ga maar vast aan boord, dan neem ik afscheid van onze chauffeur en zijn bijrijder.’

Geen half uur later steeg de Cessna Sovereign op van het kleine vliegveld, vlak bij Frankfurt.

‘Maak het je gemakkelijk,’ zei Ellis. ‘Wat in dit super-de-luxe toestel wel moet lukken, denk ik. We vliegen eerst naar New Foundland. Afhankelijk van de wind, duurt dat 6 á 7 uur. Omdat het in New Foundland viereenhalf uur vroeger is, komen we daar rond 10 uur plaatselijke tijd in de avond aan. We overnachten daar op een privéadres. De volgende dag reizen we verder.’

Lotte keek Jelle aan en hij begreep wat ze niet kon zeggen over hun plannen voor een slaapfeestje.

‘Van wie is dit toestel?’ vroeg Merel.

‘Van een meneer met heel veel geld,’ zei Ellis.

‘Vast een Rus,’ zei Jelle, wijzend op een tekst in cyrillische letters.

‘Geen commentaar,’ zei Ellis. ‘Als jullie ergens trek in hebben, in die kasten daar zit genoeg om zelfs een hongerige Jelle een tijdje op de been te houden. Het diner wordt over een half uur rondgebracht.’

‘Dat red ik net,’ zei Jelle. ‘Is er trouwens nog nieuws over ...’

‘Later,’ viel Ellis hem in de rede. ‘De belangrijkste vraag nu is wat gaan wij na het eten doen? Klaverjassen? Film kijken?’

Het werd klaverjassen. Iets dat ze sinds een jaar als gezin regelmatig deden. Merel en Ellis samen tegen Jelle en Lotte. Tot frustratie van Ellis ging de winst vaker dan gemiddeld naar de tegenstanders, die elkaar niet alleen prima aanvoelden, maar ook over ijzersterke geheugens beschikten. Ellis en Merel wonnen eigenlijk pas als het toeval hen met hele goede kaarten bedeede. Maar de gezelligheid van het samen spelen was ook voor Ellis veel belangrijker dan winst of verlies.

Ze arriveerden die avond om kwart over negen, plaatselijke tijd, op St. John's International Airport. Iemand met invloed had geregeld dat ze zonder formaliteiten direct vanuit het vliegtuig konden overstappen in een grote limousine. Een klein uur later zaten ze rond een knappend haardvuur in de woonkamer van een bescheiden buitenverblijf.

‘Tijd voor het laatste nieuws,’ zei Ellis. ‘Speciale eenheden hebben op grond van onze tips nu zestien Handen te grazen genomen. Acht daarvan zijn uitgebreid door de autoriteiten onderzocht voor ze in brand vlogen. Er zijn nog meer acties in voorbereiding. Ze

zullen het uiteraard onder de pet willen houden, maar er zijn nu acht regeringen die op de hoogte zijn van het bestaan van deze androïden. Voor die allemaal gedwongen kunnen worden alles te vergeten, zijn we een hele tijd verder.'

'Perfect,' zei Jelle. 'Ik denk dat die Meesters nu op zijn minst splijtende koppijn hebben. Zal ik vannacht contact opnemen met Emma?'

'Niet via een lucide droom!' zei Ellis fel. 'Jij bent de enige die weet hoe het antimiddel gemaakt moet worden. Als jij langdurig in een coma terecht komt, is alles verloren.'

'Onzin,' zei Jelle. 'Al mijn research is opgeslagen.'

'En wie van ons snapt daar iets van?' vroeg Ellis.

'Daar zit wel wat in, meesterdromer,' zei Lotte.

'Hmm, ja,' gaf Jelle schoorvoetend toe.

'Over dromen gesproken,' zei Merel, gapend. 'Laten we gaan slapen. Ik ben zo gaar als boter.'

De volgende dag reisden ze met een reguliere maatschappij verder naar Edmonton in Canada. Dat deden ze niet als zichzelf. Ellis was gekleed als een gezette en peperdure advocaat, inclusief baardje en bril. Zij reisde dan ook eerste klas. Merel reisde samen met haar dochters Lotte en Jelle en haar kleindochter Linda. Lotte vond haar rol als moeder van Linda prachtig. Jelle was als jonger zusje van Lotte op zijn zachts gezegd 'not amused'.

'Wat doe ik als ik naar de wc moet?'

'Ik zal je een geheimpje vertellen,' zei Ellis. 'In de damestoiletten staan wc-potten waar je op kunt zitten.'

De vlucht verliep zonder noemenswaardige incidenten, al moest Jelle even vuil kijken toen een jongen belangstelling voor hem kreeg.

Tegen het eind van de middag stapten ze in Edmonton in een taxi, die hen bij een wegrestaurant afleverde. Daar wachtte Ellis hen op, die haar advocatenvermomming had afgelegd. Nadat ze

wat gegeten hadden, reed Ellis hen in een grote SUV naar hun bestemming.

Het was al donker toen ze eindelijk konden uitstappen. Een klein uur later zaten ze, op Linda na, in de grote woonkamer annex keuken van wat Ellis 'de blokhut' noemde. Het hele complex zag er inderdaad uit als een grote blokhut van twee verdiepingen. Boven waren slaapkamers en twee badkamers, beneden naast de grote woonkamer een bijkeuken en kantoorruimte. Links en rechts van de blokhut stonden een aantal bijgebouwen, die leeg stonden.

'Nou, daar zijn we dan,' zei Ellis. 'Hier zijn we voorlopig veilig.'
'Voor hoelang?' vroeg Merel.

'Als de Meesters nog iemand hebben om ons te zoeken, dan zullen ze de Cessna volgen,' zei Ellis. 'Ons vliegtuig is via Havana naar Bogota gevlogen. De bemanning is ervan overtuigd dat wij pas in Bogota van boord zijn gegaan. Ik denk dat we hier kunnen blijven tot we de Meesters definitief op de knieën hebben.'

'Tot nu toe heb ik alleen een schema om een antimiddel te maken,' zei Jelle. 'Zonder fabrieken hebben we nog helemaal niks.'

'Daar wordt aan gewerkt,' zei Ellis. 'Wat we al wel hebben is extra tijd. Er zijn nog twaalf Handen door speciale eenheden gepakt. Zeven daarvan konden onderzocht worden. Het betekent dat er nu 28 Handen uitgeschakeld zijn en vijftien regeringen weten van hun bestaan. En dat zal niet snel vergeten worden want nu komt de verrassing: wereldwijd zijn er rond de vijftig felle branden uitgebroken.'

'De rest van de Handen!' riep Jelle. 'Ze hebben ze zelf vernietigd. Yes! Dan zijn de Meesters blind.'

'En ze zijn de controle kwijt,' zei Ellis. 'Drie jaar lang hebben 83 Handen de productie van de mutatie aangestuurd. Zonder die aansturing loopt de zaak gegarandeerd vertraging op.'

'Doen we nog iets aan de onvrijwillige medewerkers van de Handen?' vroeg Lotte.

‘De meesten zullen binnenkort hun baan verliezen,’ zei Ellis. ‘Het zal de Meesters niet meevallen hun moordproject weer op te starten.’

‘Mooi zo,’ zei Lotte. ‘Dan ga ik nu mijn mandje opzoeken. Ik heb zo’n beetje luciferhoutjes nodig om mijn ogen open te houden.’

Jelle droeg die nacht uiteraard de kap, die hem moest wekken als hij in een lucide droom terecht kwam. Maar toen Emma kwam, ging er geen alarm af.

Een fluisterzachte stem zei: ‘Jelle, word wakker. Schrik niet.’

Jelle duwde het dekbed van zich af en ging op de rand van zijn bed zitten. Vlak bij hem stond een gestalte van licht. Toch schrok hij daar niet van. Hij zag haar gezicht en wist wie ze was.

‘Emma,’ zei hij, met begrip en verdriet in zijn stem.

‘Ja, Jelle. Ik kom afscheid nemen. Jullie hebben het goed gedaan. De wereld van de Meesters verkeerd in chaos. Zeventien van de Meesters zijn overgegaan. Hun plaats in de Sfeer zullen niet lang leeg blijven, maar het zal een hele tijd duren voor hun macht weer op peil is. Jullie hebben zeker tien jaar respijt gekregen. Ik heb nog een geschenk voor je. Het zijn de coördinaten van de omloopbaan van een bijzondere zender en de frequenties die de Meesters gebruiken voor het contact met hun Handen op aarde. Zoek een computer en laat je handen het werk doen. Vaarwel, Jelle. Ik zal naar je uitzien.’

‘Emma, wacht,’ riep Jelle, maar ze was al verdwenen. Hij bleef nog eventjes zitten, maar dan stond hij op en liep zijn slaapkamer uit.

Lotte sliep verderop in de gang en Jelle liep zonder te kloppen bij haar naar binnen. Hij keek rond en zag in het maanlicht haar laptop op een tafeltje liggen. Lotte zag hem ook.

‘Jelle? Wat doe jij hier?’

‘Emma was er. Ik heb nú je laptop nodig.’

Lotte aarzelde niet en sprong uit bed. Dat ze alleen een dun, mouwloos hemd droeg interesseerde haar geen bal. En Jelle ook niet.

Lotte klapte haar laptop open en voerde haar gecompliceerde wachtwoord in. Ze draaide hem naar Jelle toe en zei: 'Ga je gang.'

Ze zag hoe Jelle zijn handen op de toetsen van de laptop legde en snel begon te typen. Ze ging op de rand van het bed zitten en keek gefascineerd toe. Ruim vijf minuten was Jelle bezig, voor hij plotseling opschrok en verbaasd naar zijn handen keek.

'Wat is er?' vroeg Lotte.

'Ik was aan het typen,' zei Jelle. 'Maar geen idee wat.'

Dan zag hij Lotte zitten en hij vroeg: 'Wat doe ik hier?'

'Ja, dat is een goede vraag, Jelle,' hoorden ze Ellis zeggen.

Het licht ging aan en Ellis kwam de kamer inlopen. Haar gezicht stond op onweer.

Jelle liet zich op de stoel zakken, die naast het tafeltje met de laptop stond en zei: 'Ik heb Emma gezien.'

'Wat?' vroeg Ellis. 'Heb je toch een lucide droom opgeroepen?'

Nee, echt niet. Emma stond als een lichtende gestalte in mijn kamer. Ze zei dat ze afscheid kwam nemen. Ze is eindelijk vrij.'

'Je bedoelt dat ze is overleden?' vroeg Ellis.

Jelle knikte.

'En waarom ben je dan hier, in Lotte's slaapkamer?'

'Emma gaf mij coördinaten en frequenties van een zender van de Meesters. Ze zei dat ik die direct moest invoeren op een computer. Dit was de eerste waar ik aan dacht.'

Lotte stond bij haar laptop en keek wat Jelle er allemaal op had ingevoerd. Ellis kwam bij haar staan en keek mee.

'Zo te zien gaat het om een satelliet,' zei Lotte. 'Klopt dat, Jelle?'

Maar Jelle had ineens beseft waar hij was en ook hoe Lotte gekleed was. Hij had direct de benen genomen.

'Waarom rent hij nou weg?' vroeg Lotte.

‘Omdat hij, gelukkig, een nette jongen is,’ zei Ellis. ‘Sla dit maar op, dan kijken we morgen wel wat het allemaal betekent.’

Ellis liep naar Jelle’s kamer, klopte aan en zei: ‘Jelle, mag ik binnenkomen? Ik wil even met je praten.’

‘Ja, kom maar binnen. Zal ik gelijk krom gaan staan, zodat je me makkelijker een schop onder mijn kont kunt geven?’

Ellis duwde de deur open en zei: ‘Ik wilde alleen sorry tegen je zeggen. Toen ik je net in Lotte’s kamer zag staan dacht ik hele lelijke dingen over je. Gelukkig had ik het helemaal mis. Je bent een goed jong.’

‘Oké,’ mompelde Jelle. ‘Euhm, mama Ellis, je moet nog iets weten. Emma zei dat de wereld van de Meesters in chaos verkeert. Zeventien van de negentien Meesters zijn “overgegaan”. Ze worden wel vervangen, maar het zou jaren duren voor ze weer helemaal operationeel zijn. Wij hebben volgens Emma tien jaar respijt gekregen door het uitschakelen van de Handen.’

‘Geweldig! Dat is waar ik op had gehoopt. Nu hebben we tijd genoeg. Maar dat is iets voor morgen. Ga maar weer slapen, Jelle.’

‘Moet ik niet eerst aan mama Merel over Emma vertellen?’

‘Nee, ze slaapt nu. Morgen is vroeg genoeg. Welterusten.’

Toen Jelle na een onrustige nacht vol dromen over Emma, en Lotte, wakker werd, zag hij zijn moeder naast zijn bed zitten. Ze keek naar hem en ze zag er intens droevig uit.

‘Is het waar?’ vroeg ze. ‘Was Emma vannacht hier?’

Jelle ging in bed overeind zitten en knikte langzaam.

‘Ja, mam. Ze was helemaal licht. Ze kwam afscheid nemen.’

Merel sloot haar ogen en zei: ‘Licht ... dan is het goed.’

Ze stond op en liep de slaapkamer uit.

Jelle ging weer liggen en dacht: ‘Hoezo is het goed? Vanwege dat Licht? Halleluja en prijs de Heer want Emma is in de hemel? Hoe zit het met al die jaren in de hel?’

Even later liep hij de keuken in waar nog niemand was. Na een snelle inspectie van de koelkast, koos hij voor toast, veel eieren,

spek, worstjes en tomaten. Terwijl het spek en de worstjes in de pan lagen te spetteren, kwam Lotte de trap af met blote benen, haar haren nog ongekamd en een lang vest over haar nachthemd. Ze klom op een barkruk en zei: 'Hai, Jelle. Hoe gaat het?'

'Puntje, puntje, puntje,' zei Jelle en brak wat eieren in een kom. 'Vanochtend zat mama Merel naast mijn bed en mocht ik haar vertellen dat Emma er niet meer is.'

'Je hebt haar toch wel verteld dat ze aan je verscheen als een lichtende gestalte?'

'Heb ik,' zei Jelle en leegde de kom met eieren in een tweede pan. 'Toen zei ze: "Dan is het goed!" Hoezo goed? Oh, wat fijn en dank u wel, lieve Heer, dat u Emma na vele jaren hel opneemt in het licht?'

'Dat laatste is toch ook goed?'

Jelle haalde zijn schouders op. 'Mooi voor Emma. Maar mijn moeder mist haar dochter al meer dan negen jaar.'

'En vandaag heb je haar kunnen vertellen, dat Emma's tijd in de hel voorbij is. Geloof mij, mama Merel is daar blij mee.'

Jelle roerde in de eieren en knikte dan. Daarna liet hij de inhoud van de pan op een bord glijden.

'Als je trek hebt, er is genoeg roerei voor twee.'

'Ik houd het liever bij cornflakes,' zei Lotte. 'Weet jij nog wat je gisteren op mijn laptop hebt ingevoerd?'

'Iets met coördinaten en frequenties. Maar verder is alles vaag.'

'Ik kon niet slapen, dus heb ik het eens goed bekeken. Ik denk dat Emma ons een manier gegeven heeft om definitief met die Meesters af te rekenen. De coördinaten zijn van een satelliet met een zender. Een hele speciale zender, want wat het ding naar de aarde verzendt, heeft het niet ontvangen. En wat er aan berichten van de aarde komen, geeft het niet door. Tenminste niet op enige meetbare wijze. Toch is dit wat we al jaren hebben gezocht, maar niet konden vinden. Via deze zender kunnen we de Meesters een

digitaal supervirus sturen, dat hen de rest van de eeuwigheid bezig zal houden. Ik kan dat.'

'Van die kloterige Meesters zullen we voorlopig geen last hebben,' zei Jelle en hij vertelde Lotte wat Emma nog meer gezegd had.

'Zeventien van de negentien de pijp uit? Wow!'

Met een juichkreet sprong ze van haar barkruk af, begon als een wilde in het rond te springen en riep: Yes! Yes! Yes! Vol in hun arrogante Meesternoten! Jiihaaa!'

Ze trok Jelle aan zijn arm en riep: 'Kom van die kruk af, Jel! Zing, dans en schreeuw met me! BioJel en BlenderLo!'

'We are the champions - my friends
And we'll keep on fighting till the end
We are the champions, we are the champions
No time for losers
'Cause we are the champions of our world!'

Jelle liet zich meesleuren in Lotte's vreugdedans en zong met haar het overwinningslied keihard mee.

Ellis, Merel en Linda kwamen de keuken binnen en bleven even naar het zingende tweetal kijken, tot die de toeschouwers in de gaten kregen en zich hijgend op een bank lieten neervallen.

'Wat een feest,' zei Merel op matte toon. 'Maar jullie hebben gelijk, dit is een grote overwinning.'

'Ook voor Emma,' zei Jelle.

'Ook voor Emma,' zei Merel.

'BlenderLo?' vroeg Ellis. 'Jij was toch BoneyLo?'

'Dat was ik, ja,' zei Lotte met een grijns. 'Maar Jelle vond dat geen goede tag meer. Volgens hem was ik duidelijk niet meer broodmager. Dus moest "Boney" worden vervangen. Eerst dacht ik aan Busty, maar dat is een uitnodiging voor allerlei onpure online-types, die willen controleren hoe "rondborstig" ik dan wel niet ben. Uiteindelijk heeft Karin mij geholpen. Toen ze mij de eerste keer zag, net uit het ziekenhuis, vroeg ze of ik met mijn kop in

een blender had gezeten. Dat is blijven hangen, vandaar dus nu BlenderLo.'

'Dus jij verandert je kenmerk, omdat een knul vindt dat jij duidelijk niet meer broodmager bent,' zei Ellis, hoofdschuddend.

'Alleen als die knul gelijk heeft en Jelle heet,' zei Lotte. 'En zeg nou zelf, een cup B valt toch niet meer in de categorie erwtjes op een strijkplank?'

Ellis en Merel keken elkaar kort aan en richtten dan hun blikken op Jelle.

'Iemand trek in een Engels ontbijtje?' vroeg Jelle.

Twee weken later zaten ze met zijn vieren in de kantoorruimte van de blokhut. Lotte had net een presentatie gegeven over wat zij zou kunnen doen, nu ze toegang had tot de zender van de Meesters.

'Er zijn dus twee mogelijkheden,' zei Ellis. 'En die sluiten elkaar uit. We kunnen het gesprek met die Meesters aangaan, maar dan weten ze dat wij toegang hebben tot hun zender. Dan zullen ze die zender hoogstwaarschijnlijk vernietigen. We kunnen hen ook direct bestoken met dat virus van Lotte. Praten is daarna natuurlijk niet meer mogelijk, maar waarschijnlijk ook niet meer nodig.'

'Een virus sturen of met hen praten,' zei Merel. 'Het is voor mij geen keuze. Ik wil dat die Meesters nooit meer de kans krijgen om bij ons in te breken. Dus stuur dat virus.'

'Ben ik helemaal met je eens, schat,' zei Ellis. 'Ik kies ook voor het virus. Jelle? Wat zeg jij?'

'Ik vraag me af wat we gaan doen, als de Meesters het virus toch kunnen neutraliseren. Stel dat ze over twintig, dertig jaar een nieuwe zender hebben en nieuwe Handen naar ons toesturen. Hoe houden we hen dan tegen?'

'Dat virus van mij is echt een supergemeen kreng, hoor.'

‘Ik geloof je direct, Lotte,’ zei Jelle. ‘Maar een gecombineerd brein van negentien wezens is haast onmetelijk intelligent. Het enige dat zij niet weten is, dat Emma ons verteld heeft over hun zender. Zolang zij dat niet weten, is er voor hen geen noodzaak om die zender te vervangen. En dat geeft ons de mogelijkheid om hun berichten mee te lezen.’

‘Waarom zouden we dat willen?’ vroeg Ellis. ‘Zodra die Meesters weer met zijn negentien zijn beginnen ze weer van voren af aan. Nu zijn ze kwetsbaar. Laten we met die Meesters afrekenen.’

‘Wij kunnen het ons veroorloven te wachten,’ zei Jelle. ‘Hun project ligt aan scherven. Verder dan 70% komen ze niet. Daarbij zal hun mutatie over een jaar of vijf, zes, volkomen geneutraliseerd zijn. De vraag is wat gaan zij doen? Ze moeten een manier vinden om onze wereld te veroveren, want hun wereld stort binnen een paar eeuwen in hun zon.’

‘Moeten wij daar rouwig om zijn,’ vroeg Merel.

‘Absoluut niet, mama Merel. Maar dat is wel hun realiteit. Zij willen een toekomst voor hun kinderen, dus moeten zij van hun wereld ontsnappen. Wat geeft ons de beste kans om dat te voorkomen? Ik zeg: we doen nu niets met die zender. We neutraliseren hun mutatie en we wachten af. De tijd is in ons voordeel. Emma werd in negen jaar tijd zestig jaar ouder. Als de Meesters zich over tien jaar weer melden, kunnen we hen een virus sturen, dat tien keer zo goed is. Voor ze dan weer in staat zijn om iets te doen, is het voor hen al afgelopen.’

‘Irritant,’ zei Lotte, ‘maar hij heeft wel een punt. En over tien jaar heb ik een virus, dat honderd keer meer schade kan aanrichten.’

‘Er is natuurlijk wel een klein minpuntje,’ zei Jelle. ‘Wij viere weten ervan. Als een Hand een van ons zou vinden ...’

‘We zullen verborgen moeten blijven,’ zei Ellis.

‘We hebben een digitale dodemansknop nodig,’ zei Lotte. ‘Zodat als een van ons toch een Hand tegenkomt, of overvallen wordt door een invaller, dat dan het virus automatisch wordt verzonden.’

Ellis keek Merel aan en zag dat ze instemmend knikte.

‘Goed dan,’ zei ze met een zucht. ‘We wachten, neutraliseren de mutatie en houden de zender, en vooral elkaar, in de gaten.’

15. Hart in de sneeuw

Het was koud, echt koud. De thermometer stond op min 22 en de snijdende wind haalde daar gemakkelijk nog eens tien graden af. Op deze dag in januari liep Jelle daarom in dikke poolkleding bij zijn dagelijkse ochtendtaken: sneeuwruimen en houthakken.

Hij deed ook iets dat hij normaal niet deed. Hij legde een deel van de houtblokken in de sneeuw neer, in de vorm van een hart met daarin een getal. Hij kon dat in alle rust doen, omdat de rest van de familie niet voor acht uur onder hun warme dekbed uitkroop.

In de bijkeuken verwisselde hij zijn poolkleding voor een geblokt katoenen overhemd en een spijkerbroek. Daarna liep hij de woonkamer in, pookte het vuur op en zette thee en koffie. Met een reader, koffie en een stuk koek ging hij op de bank bij het vuur zitten. Zijn ontbijt had hij eerder al weggewerkt, maar zelfgebakken ontbijtkoek ging er altijd in.

De eerste die beneden kwam was Linda.

‘Dag, Jelle,’ zei ze en keek hem tegelijk onderzoekend aan. ‘Waarom heb jij een hart met “tien” erin in de sneeuw gelegd?’

‘Ook goedemorgen, jongedame,’ zei Jelle, met zijn diepe stem. ‘Ik kan je maar een ding zeggen: het is niet voor jou bedoeld.’

‘Dan is het dus voor Lotte. Dat hartje begrijp ik wel. Je bent natuurlijk verliefd, maar waarom die tien?’

‘Vraag dat maar aan mij,’ zei Lotte.

Ze huppelde de trap af en nestelde zich op Jelle’s schoot.

‘Nou, wat betekent dat dan?’ vroeg Linda.

Lotte gaf eerst Jelle een zoen voor ze zei: ‘Precies tien jaar geleden zag ik een heel klein kereltje het schoolplein oplopen. Helemaal dik ingepakt, want het was steenkoud. Niet zo overdreven koud als hier, maar toch koud. Dat kleine ventje kreeg ruzie met de grootste rotzak van het schoolplein. En wat dacht je? Toen die grote knul dat kleine ventje een knal voor zijn kop wilde geven,

stapte dat kleintje gewoon heel vlug opzij. Grote dikke Erhan sloeg mis en viel op zijn gat. Dat was leuk. Toen de bel ging heb ik tegen dat ventje gezegd: "Hoi, ik ben Lotte. Ik zit ook in groep vijf. Kom maar mee, dan laat ik je zien waar je moet zijn." Dat kleine ventje is nu deze grote lummel geworden.'

'Dat dacht ik wel,' zei Linda met al haar zevenjarige eigenwijsheid.

'Een ding weet ze niet,' zei Jelle zachtjes en gaf Lotte een kus. 'Hoe onmetelijk veel ik van je houd.'

'Ik merk het,' fluisterde Lotte en wiegelde wat met haar achterste. 'En volgens mij wordt het steeds meer.'

'Mama Ellis!' riep Linda. 'Ze zitten te vrijen!'

'Is dat zo?' vroeg Ellis, terwijl ze de trap afliep. 'Foei toch. Goedemorgen allemaal. Eerst maar even koffie.'

'Doe mij ook maar gelijk een bak,' zei Merel. 'Al die liefde op de vroege morgen, daar wordt een mens wat wee op de maag van.'

'Ha,' zei Jelle. 'Half zes is vroeg, half negen is dat duidelijk niet.'

'En zeven uur?' vroeg Lotte.

'Dat begint richting vroeg te gaan. Was jij toen al wakker?'

'Zeker weten. Ik zag een knappe vent, die achter het huis met een bijl stond te zwaaien. Heb teruggezwaaid, maar helaas, hij zag mij niet.'

'Als ik hak, laat ik mij nergens door afleiden. Zelfs niet door de schoonste jongedames.'

'Dat heb ik gemerkt, dus heb ik de eenzaamheid in mijn bed verdreven met mijn lappoppie. En wat denk je? Volgens de laatste metingen heeft jouw wonderspul de drie miljardste mens te pakken.'

'We zitten op schema,' zei Jelle. 'De wereld is en blijft van ons.'

Merel hief haar koffiemok op en zei:

'Dank je wel, Emma.'